

İşçi eylemleri uykularını kaçırıyor!

Sınıf saflarındaki hareketlilik artıyor. Sermayenin saldırılarına karşı öfke büyüyor. Bu gelişmeler sınıf hareketinin politikleşmesinin olanaklarını da büyütüyor. Özellikle de bu süreçte emekçi kitlelerin, sermayenin saldırılarına kadar, sendikal bürokrasinin ihanetleri için de sürekli uyarılması gerekiyor. İşçilerin örgütlenmesi ve gelişen eylemliliklerde inisiyatifin tabanda olması, tabanda yer alan öncü işçilerin önderliği üstlenmesi için

azami çaba sarf edilmesi yaşamsal önemdedir. İşçi sınıfının sendika merkezlerinin ihanetçi tutumundan korunmak için atması gereken ilk adım taban örgütlülüklerini inşa etmektir. Böylece sınıfın inisiyatifini ele almasının zeminini düzlemektir. Ancak bu zeminde sendika ağalarının ihanetlerinin önüne geçilebilir. Sendika ağalarından hesap sorulabilir. Taban örgütlülüğüne dayalı direnişlerin yarattığı

sonuçlar için Greif deneyimine bakmak fazlasıyla yeterlidir. Greif işçileri, direnişin her anında "Söz, yetki, karar işçilerin!" anlayışı ile hareket ettiler. Bu temel anlayış Greif işçilerinin direnişini boğma cephesini zorladı. Bu açıdan Greif işçileri önemli bir deneyime imza attılar. İşçi demokrasisinin, ancak taban örgütlülüğünü oluşturan işçiler tarafından hayata geçirebileceğini kanıtladılar.

s.4

İŞİD ve emperyalist gericilik

Cihatçı çetelerin etkili olduğu Irak, Libya ve Suriye, doğrudan emperyalist saldırılara maruz kalan ülkeler. 2003'te, on yıldan fazla süren yıkıcı bir ambargonun ardından Irak işgal edildi. 2011'de ise Libya, yedi ay boyunca savaş aygıtı NATO tarafından bombalandı...

s.3

Savaş ve devrim diyalektiği

Emperyalist paylaşım savaşı ve II. Enternasyonal'in dağıldığı koşullarda sosyalist politikanın teori ve pratik birliğinin altını çizen Lenin, proleter sınıf mücadelesi açısından hayati önem taşıyan bir sorunu, stratejik tartışmaların odağına taşıdı.

s.24-25

IŞİD ve kapitalist/emperyalist gericilik...

“Emperyalizm bir şiddet ve gericilik eğilimidir; çağdaş dünyadaki her türlü gericiliğin temel dayanağıdır. Faşizm, burjuva gericiliğinin emperyalist aşamadaki yoğunlaşmış biçimidir. Devlet yapısında kurumlaşmayı başardığında, faşist diktatörlük biçimini alır.” (TKİP Programı)

Bir şiddet ve gericilik eğilimi olan kapitalist/emperyalist sistem, 21. yüzyılda, vahşi katillerden oluşan IŞİD gibi cihatçı çeteleri, insan soyunun başına bela etmiştir. Herhangi bir yasa, kural, ahlaki ilke veya insani değer taşımayan ölüm makinelerinden müteşekkil olan cihatçı çeteler, her şeyleriyle kapitalist/emperyalizmin ürünüdürler. Afganistan’da da, Irak’ta da, Libya’da da, Suriye’de de, Somali’de de bu böyledir.

Cihatçı çetelerin ‘Sünni Müslüman’ kökenli gençleri devşirebildiği, şu veya bu ülkenin belli bir bölgesinde destekçiler bulduğu bir olgudur. Ancak bu durum, cihatçı ölüm makinelerinin her yönüyle kapitalist/emperyalist sistemin ürettiği bir bela oldukları gerçeğini zerre kadar değiştirmez. 20. yüzyılda faşizm dehşetini yaratan, her tür gericiliğin kaynağı olan bu sistem, 21. yüzyılda El Kaide, El Nusra, IŞİD ve türevlerini yarattı.

ABD, diğer batılı emperyalistler ve bölgedeki Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi işbirlikçi devletlerin IŞİD’i “terör örgütü” ilan etmeleri, bu güçleri hiçbir şekilde aklayamaz. Zira cihatçı çeteleri yaratan da, destekleyen de, eğiten de, silahlandıran da bu güçlerdir...

İlk kurban Afganistan

ABD emperyalizminin, sosyalizme karşı “yeşil kuşak” planı 1970’li yıllarda uygulanmaya başladı. Bu planın ilk kurbanı Afganistan oldu. 1977’de birleşen Afganistan’daki sol güçler, bir yıl sonra iktidara gelmeyi başardılar. Dönemin Sovyetler Birliği’ne yakın duran sol yönetim, batılı emperyalistleri rahatsız etmiş ve “komünizme karşı” savaşmak için CIA ile Pakistan istihbaratı cihatçı devşirmeye başlamış, terör eylemleriyle sol yönetimi sıkıştırmışlardır.

Aylar süren terör eylemleriyle baş edemeyen dönemin Afgan yönetimi, Sovyetler Birliği’nden destek talep etmiş ve Kızıl Ordu Afganistan’a girmiştir. Kızıl Ordu’nun Afganistan’a girmesi, CIA’nın tuzağına düşmesi anlamına geliyordu. Zira bu, CIA ve onun güdümünde hareket eden güçlerin cihatçı devşirme işini kolaylaştırmıştır.

Güya Afganistan’ı komünizmden kurtarmak için başlatılan gerici savaş 35 yıldır devam ediyor. Bu sürede Afganistan yüzyıl geri sürüklendi, toplumsal dinamikleri yerle bir edildi. Üretici güçleri çökertildi. Toplumsal uyanış ve gelişmenin dinamiği olan işçi sınıfının oluşumu baltalandı. Halen on binlerce NATO askerinin işgali altında bulunan Afganistan, kelimenin gerçek anlamında Ortaçağ karanlığına sürüklenmiştir.

Etnik, dinsel, mezhepsel parçalanmanın tetikçileri...

Kapitalizmin gelişimine bağlı olarak uluslaşma süreci, 19. yüzyılda şekillenmiş, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde, kapitalizmin geliştiği ülkelerde asgari bir çözüme kavuşmuştur. Sömürgeciliğin kurbanı olan halklar ise, 1945’te Kızıl Ordu ve komünistlerin faşizmi ezmesinin de etkisiyle ulusal kurtuluş savaşları başlatmış ve bu açık sömürgeciliğin çöküşü ile sonuçlanmıştır. Asya, Latin Amerika ve Afrika halklarının çoğunluğu, 20. yüzyılın ikinci yarısında kendi devletlerini kurmuşlardır.

Etnik, dinsel, mezhepsel alt kimlikleri ikinci plana düşüren, ulusal kimliği ön plana çıkaran bu sürecin mantıksal sonucu, sınıfsal kimliklere dayalı çatışmanın öne çıkması ve her tür sömürü, eşitsizlik, baskı ve köleliğin kaynağı olan kapitalizmle hesaplaşma mücadelesinin gelişmesi olmalıydı. Ancak “yeşil kuşak” planı, tarihin doğal gelişim seyrini yolundan saptırıp, etnik, dinsel, mezhepsel çatışmalara alan açan bir mecraza yönlendirdi.

Bu gerici müdahale başta ABD olmak üzere batılı emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından yapılmıştır. Tepeden tırnağa gerici ve toplumsal gelişmeyi baltalayıcı bu müdahalenin vahim sonuçlarını, IŞİD ve türevlerinin son yıllarda Libya, Suriye ve Irak’ta yarattıkları vahşet tablolarıyla görüyoruz.

Afganistan’da bizzat CIA-Pakistan istihbaratı ikilisi eliyle icat edilen cihatçı çeteler, 11 Eylül gibi bir olayın sorumluları tutulsa ve ABD’ye karşı savaşıyorlarmış

gibi yansıtılsa da, gerçekler bunun tersini göstermektedir. 2001 işgalinden sonra Afganistan’daki Taliban’ın işgalcilerle savaşması kendi eğilimi veya tercihi değildir. Tersine, Taliban yönetimi, ABD ile anlaşmak istemiş, ancak Afganistan’ı işgal etme kararı veren neofaşist çete bunu reddetmişti. Yani cihatçı çetelerin emperyalist/siyonist güçlere veya hedeflere, sistemli şekilde saldırdıkları görülmemiştir.

Onlarca ülkeden ABD işbirlikçisi güçler tarafından Afganistan’a taşınan cihatçı çeteler, tersinden de Afganistan’dan dünyanın farklı ülkelerine transfer edildiler ve birçok yerde tetikçi olarak kullanıldılar. Tunus ve Mısır’da halk isyanlarının patlak vermesinin ardından cihatçı çeteler Libya, Suriye, Irak ve kısmen de Mısır’a taşındılar. Afganistan’da ortaya çıktıkları andan itibaren CIA tarafından yönlendirilen ve emperyalist planlara hizmet eden cihatçılar halen Libya, Suriye, Irak ve daha sınırlı sayıda Mısır, Tunus, Cezayir ve bazı Afrika ülkelerinde tetikçi olarak kullanılıyorlar.

Toplumsal gelişmenin dinamiklerini yıkan müdahaleler

Cihatçı çetelerin etkili olduğu Irak, Libya ve Suriye, doğrudan emperyalist saldırılara maruz kalan ülkeler. 2003’te, on yıldan fazla süren yıkıcı bir ambargonun ardından Irak işgal edildi. 2011’de ise Libya, yedi ay boyunca savaş aygıtı NATO tarafından bombalandı; ardından silahlı çetelerin eline teslim edildi. Yine 2011’de Suriye’ye karşı seferber olan emperyalist

güçlerle bölgedeki işbirlikçileri, dünyanın 70'i aşkın ülkesinden devşirdikleri tetikçileri Suriye'ye yığdılar. Musul'u istila eden ve başka kentlere saldıran IŞİD tam da bu gerici müdahalelerin sonucu olmuştur.

Her üç ülkenin yıllara yayılan çatışmalara maruz kalması, toplumsal dokuyu zedeliyor, üretici güçleri tahrip ediyor, etnik, dinsel, mezhepsel -veya Libya'da olduğu gibi-, kabileler arası çatışmaları körüklüyor. Bölgedeki Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi ülkelerin de rezil bir rol oynadıkları bu emperyalist/siyonist plan, toplumların gelişim dinamiklerini pervasızca dinamitlemeyi de hedefliyor.

Hem işçi ve emekçi dinamikleri zayıflatarak, hem etnik, dinsel, mezhepsel, kabilesel ayrımları kışkırtarak hem entelektüel birikimin taşıyıcıları ve yeniden üreticileri olan bilim insanları, akademisyenler, aydınlar, yazarlar, sanatçılar fiziksel olarak tasfiye edilerek, varılmak istenen bir hedef var. Bu gerici saldırganlık, cihatçıların kandırabileceği veya zorla saflarına katacağı insan malzemesinin oluşmasını da sağlıyor.

Finanse ettiler, silahlandırdılar, eğittiler...

ABD, Fransız, İngiliz emperyalistleri, Türk sermaye devleti/AKP iktidarı, Suudi Arabistan, Katar doğrudan doğruya cihatçı çeteleri finanse ettiler, eğittiler, silahlandırdılar ve siyasi olarak da yönlendirdiler. Cihatçı çetelere silah taşıyan TIR seferlerinin iki bini aştığı tahmin ediliyor. Türkiye'nin yüzlerce km'lik sınırı önlerinde açıldı. Körfez Şeyhleri'nin petro-dolarları yine AKP iktidarı eliyle cihatçı katillere taşındı. Suriye'de savaşan IŞİD kanadına bu destekler, halen de devam ediyor.

Hal böyleyken IŞİD in terör örgütleri listesine alınmasının hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. IŞİD'in namluları onlara çevrilir diye tedirgin olabilirler, ama halen bu cihatçı katilleri destekliyorlar. Zira bölgeyi etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalamak için, cihatçıların üstlendiği iğrenç rolü başka hiçbir güç üstlenemez.

IŞİD'in vahşi kıyımları emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçilerinin umurunda değil. Onlar işlerine yaradıkları sürece bu çeteleri tetikçi olarak kullandılar, daha da kullanacaklardır. Barack Obama iki hafta önce Suriye muhalefetine (demek oluyor ki, cihatçı çetelere) ağır silahlar da sağladıklarını itiraf etti.

Görüldüğü üzere kapitalist/emperyalizm sadece bir gericilik ve şiddet eğilimi olarak değil, aynı zamanda cihatçı katilleri bizzat destekleyerek, Suriye, Irak, Libya başta olmak üzere, bölge halklarının ödediği ağır faturanın dolaysız sorumlusudur.

Yegane çözüm yolu emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direniştir

Tayyip Erdoğan'ın kendini "eşbaşkanı" ilan ettiği emperyalist/siyonist güçlerin Büyük Ortadoğu Planı (BOP), özünde iflas etmiştir. Ancak bölgeyi etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalama çabası (ki, bu gerici-kanlı planın hayata geçirilmesi IŞİD ve benzerlerinin tetikçi olarak kullanılmasını zorunlu kılıyor) devam ediyor.

Bu kirli/kanlı/gerici planı bozacak olan halkların, emperyalizme ve bölgedeki işbirlikçilerine karşı uzun soluklu, birleşik, meşru, militan direnişidir.

Irak: Yeni dünya düzeninin kanlı bir sahnesi

Irak'ta yaşanan son gelişmeler üzerine tüm gözler insanlıktan çıkmış caniler ordusu IŞİD'e çevrilmiş durumda. Yaptığı katliamlarla, işlediği vahşi cinayetlerle insanlığın nefretini kazanan gerici-şeriatçı IŞİD güçlerinin bu konuma nasıl geldiği, cini şişeden kimin çıkardığı, bu canavarın nasıl beslenip büyütüldüğü sıklıkla tartışılıyor.

Bu kıyım makinesinin, gerçekleştirdiği katliamlar ve bunları bir marifetmiş gibi sanal iletişim ağları üzerinden yüz milyonlara izlettirmesi trajik bir sonuç. Irak, bu vesileyle bir kez daha yeni dünya düzeninin gerçek yüzüne sahne olmaktadır. Topraklarında insan kanının kurumadığı Ortadoğu'nun bir parçası Irak'ta, Amerikan emperyalizminin işgaliyle, savaş uçaklarıyla, son teknoloji ürünü ölüm makineleriyle gelen 'özgürlük' sahnelenmeye devam ediyor. Rol şimdi IŞİD'de.

Emperyalizmin yeni dünyasında boğazlaşan halklar

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ve Doğu Bloku'nun çöküşünün ardından başladığı müjdelenen yeni dünya düzeninin ne olduğunu insanlık yaşayarak öğrendi. Eski Sovyet ülkelerinin vahşi kapitalizmin sonuçlarıyla tanışmaları kısa sürdü: Yoksulluk, halklar arasında düşmanlık, yozlaşma ve çürüme! Emperyalizm icadı 'renkli devrimler', bölgedeki devletlerin düştüğü içler acısı durumu gösterdi. Sovyetler Birliği sınırları içinde, sosyalizmin kazanımları sonucu on yıllarca birarada, kardeşçe yaşayan ulusların akıbeti, bugün Ukrayna üzerinden bir kez daha açığa çıktı.

Kendini dünyanın efendisi sayan ABD emperyalizmi, dünya halklarına layık gördüğü tek şeyin kan, zulüm ve gözyaşı olduğunu çokça örnek üzerinden göstermektedir. Yugoslavya, Afganistan, Irak, Libya bu örneklerden en bilinenleridir. Emperyalistler için belirleyici olan, üzerinde farklı ulusların yaşadığı topraklardaki doğal enerji kaynakları, yeraltı ve yerüstü zenginlikleridir. Bu uğurda iç karışıklıklar, mezhepsel çatışmalar, savaşlar çıkarılır, gerekirse bizzat ülkeler işgal edilir. Savaş tacirlerinin yaptıkları planlamalarda yaşanacak can kaybı ne kadar çok olursa olsun, bunlar yalnızca bir teferruat. İşgal edilen topraklarda yaşanan işkenceler, tecavüzler sadece 'rutin' vakalar olarak dillendirilir.

Kapitalist sistemin sonucu olarak dünyada açlık çeken yüz milyonlar, emperyalist kuruluşların ilgi alanına girmezler. Girdiklerinde ise bu sadece göz boyama içindir. Uyguladıkları politikalar ile kara

Afrika'nın kara yazgılı insanlarını içme suyundan en acil gıda ihtiyaçlarına kadar tüm yaşamsal haklardan mahrum ederler. Fakat aynı coğrafyada kabileleri birbirlerine karşı silahlandırmaktan geri kalmazlar.

Yeni dünya düzeninin kıyım makineleri

Taliban, El Kaide ile onların IŞİD ve El Nusra gibi türevlerinin emperyalizmle olan ilişkileri, günümüz dünyasında gözüne cehaletin ve gericiliğin perdesi düşmemiş herkes tarafından bilinmektedir. Bölgesel çıkarılara göre şekillenen ilişkiler öylesine çarpıktır ki, bu kadar da olmaz denir. Fransa'nın Mali'de düşman ilan ettiklerini Suriye'de silahlandırması bunun en bariz örneğidir. Tıpkı ABD'nin vaktiyle Afganistan'da silahlandırdığı Taliban'ı Ruslara karşı savaşa sürdükten sonra, yine Taliban gerekçesiyle Afganistan'ı işgal etmesinde olduğu gibi.

Gericici çetelerin maşa olarak kullanıldığı Suriye'de, iç kargaşanın hakim olduğu Libya'da ve işgal sonrası belirsizliğe, mezhep çatışmalarına terk edilen Irak'ta yaşananlardan kimlerin sorumlu olduğu fazlasıyla açıktır. El Nusra, IŞİD gibi gerici çetelerin bu bölgelerde işlediği insanlık suçlarından sadece bu caniler sürüsü sorumlu değildir. Bu suç başta ABD olmak üzere tüm emperyalist devletlerin ve işbirlikçilerinin hanesine yazılmıştır. 2003'ten sonra Irak halkına zulüm uygulayan ABD emperyalizmi bu yaptıklarından ne kadar sorumluydu, bugün IŞİD gibi gerici çetelerin yaptıklarından da o kadar sorumludur.

Elbette emperyalizme ve onun bölgesel çıkarlarına taşeronluk yapanlar da bu insanlık suçlarından muaf değildir. Başta Türkiye olmak üzere bölgedeki işbirlikçi rejimlerin suçu utanılacak düzeydedir. Zira Türk sermaye devletinin hemen yanı başında cereyan eden olaylarda gerici çetelere sunduğu maddi, lojistik, askeri destek hesaplanamayacak boyutlardadır. Öldürülen, boğazlanan her insanda, Türk sermaye devleti ve AKP cinayet ortağıdır.

Ya barbarlık ya sosyalizm!

IŞİD gibi gerici çetelere bakılınca tiksinti ve nefret duymamak mümkün değildir. İnsanlıktan nasibini almamış bu mahlukların beslendiği bataklık, emperyalist-kapitalist sitemdir. Bu düzen yıkılmadığı müddetçe, sistem ayakta kalmak için her zaman böylesine gerici odaklara yaslanacak ve ihtiyaç duyacaktır. Yaşananlar emperyalist barbarlığın bir başka şeklidir.

İşçi eylemleri uykularını kaçırıyor!

İçinde bulunduğumuz dönemde işçi sınıfının mücadele isteği ve bunun göstergesi olan eylemleri artıyor. Direnişler, grevler, fiili işgaller yaşanıyor. Eylemler giderek daha militan bir tarza bürünüyor.

İşçi eylemleri hem kapitalistlerin, hem AKP iktidarının uykularını kaçırıyor. Militan bir sınıf hareketinden en az kapitalistler kadar sendika patronları da korkuyor. Sınıf hareketindeki militanlaşma eğilimlerini kırmak için sendika ağaları tüm hünerlerini sergiliyor, dalgakıran rolleriyle işçi sınıfının mücadeleye isteğini boğmaya çalışıyorlar.

Sendikal bürokrasi dalgakıran rolünü sürdürüyor

Greif işgali sadece sınıfın militanlaşan mücadelecili tutumuna değil, sendikal bürokrasisinin ihanetine ışık tutması nedeniyle önemli bir yerde duruyor. Gelinek yerde işçi sınıfının hakları ve geleceğini kazanması mücadelesinin sendika bürokratlarına karşı mücadelede alınacak mesafe ile doğrudan bağlantılı olduğu tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmış bulunuyor.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi zayıflatan birçok yaklaşımda, içinden geçtiğimiz dönemde öne çıkıyor. Sendika ihanet şebekelerinin önemli bir kısmı devlet güdümlü sendikacılığın rafine örnekleridir. Öte yandan "sol" söylemli DİSK'in de çıkışındaki ruhtan ne denli uzaklaştığını Greif direnişi çıplak bir şekilde ortaya koymuştur. İhanet sadece Rıdvan Budak ve şürekasıyla sınırlı kalmamış, DİSK Başkanlar Kurulu da yaptığı açıklamalarla Rıdvan Budaklar'ın arkasında saf tutmuştur.

Greif direnişi ister devlet güdümlü olsun, ister sol maskesi takmış olsun bir bütün olarak sendikal bürokrasisinin ihanet çizgisinin kanıtı olarak kayıtlara geçti. Militan mücadeleleri ile Türkiye gündemine oturan Greif işçilerinin eylem dalgasını kırmak için sendika ihanet şebekesi elinden geleni ardına koymadı.

Dünden bugüne yaşananlar sendika bürokratlarının işçi hareketine önderlik etmek için niyetleri ve düşünceleri olmadığının göstergesidir. Bu durum yıllardır süren sendika bürokrasisinin pratiğidir. İşçi sınıfının düşük ücret, ağır çalışma koşulları ve zam furyaları altında inim inim inletilmesine göz yumanlar cephesinde sendika patronları da yer almaktadır.

Sendika patronları hakları ve gelecekleri için harekete geçen işçi sınıfının tablosundan en az kapitalistler kadar korku duyuyorlar. Koltuklarını kaybetmemek için kapitalistler ve devletleriyle karşı karşıya gelmemek için işçi sınıfı hareketinin karşısına dikilmekte, eylemsel süreçleri boğmak için mesai yapmaktadırlar.

Sendika ağaları, sendikal yasalar için üçlü danışma kurullarında yer alıyorlar. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda yer almaktan, sefalet zamlarını onaylamaktan geri durmuyorlar. Özelleştirme operasyonlarında sermaye cephesinin yan örgütü gibi hareket ediyorlar. Ayrıca işçi sınıfına dayatılan güvencesiz ve geleceksiz yaşamı ise onaylıyorlar.

Sınıfa yönelik saldırılarda AKP iktidarı tarafından dikkate alınmayan bürokratlar tabanın tepkisinden çekinerek pazarlık süreçlerinin dışında kalmak zorunda kalıyorlar. Söylemde yaşananlara muhalefet ediyorlar. Ama somut bir eylem planı ortaya koymaktan özenle kaçınıyorlar. Taşeronluk yasa taslağı ile ilgili DİSK'in yaptığı açıklamalar, aldığı tutum bu durumun en açık göstergesidir.

Sendika kasalarının boşaltılması sıradanlaşmış, işçi aidatlarıyla ayrıcalıklı yaşam bürokratları için rutinleşmiştir. Delege pazarlıklarında verilen rüşvetler, yapılan eğlence masrafları büyük ölçüde kanıksanmıştır. Araba, daire ve şişirilen cüzdanlar karşılığında toplu sözleşmelerin satılması, patronlarla yapılan pazarlıklarda mücadeleciler işçilerin işten attırılması, kafa kol ittifakları ve kirli koltuk pazarlıkları... Tüm bunlar yaşanan çürümeyi anlatmaya yeter de artar bile...

Sendikal ihanetin panzehiri taban örgütlülükleridir

Sınıf saflarındaki hareketlilik artıyor. Sermayenin saldırılarına karşı öfke büyüyor. Bu gelişmeler sınıf hareketinin politiklaşmasının olanaklarını da büyütüyor. Özellikle de bu süreçte emekçi kitlelerin, sermayenin saldırıları kadar, sendikal bürokrasinin

iharetleri için de sürekli uyarılması gerekiyor. İşçilerin örgütlenmesi ve gelişen eylemliliklerde inisiyatifin tabanda olması, tabanda yer alan öncü işçilerin önderliği üstlenmesi için azami çaba sarf edilmesi yaşamsal önemdedir.

İşçi sınıfının sendika merkezlerinin ihanetçi tutumundan korunmak için atması gereken ilk adım taban örgütlülüklerini inşa etmektir. Böylece sınıfın inisiyatifi ele almasının zeminini düzlemektir. Ancak bu zeminde sendika ağalarının ihanetlerinin önüne geçilebilir. Sendika ağalarından hesap sorulabilir.

Taban örgütlülüğüne dayalı direnişlerin yarattığı sonuçlar için Greif deneyimine bakmak fazlasıyla yeterlidir. Greif işçileri, direnişin her anında "Söz, yetki, karar işçilerin!" anlayışı ile hareket ettiler. Bu temel anlayış Greif işçilerinin direnişini boğma cephesini zorladı. Bu açıdan Greif işçileri önemli bir deneyime imza attılar. İşçi demokrasisinin, ancak taban örgütlülüğünü oluşturan işçiler tarafından hayata geçirebileceğini kanıtladılar.

Söylemde "söz, yetki, karar işçilerin" diyen reformist cenahın önemli bir kısmı, Greif işçilerinin güçlü taban örgütlülüğüne sahip olmasından tıpkı sendika ağaları gibi korktular. Greif direnişi, taban örgütlülüğünün nasıl olması gerektiğini ve sınıfın katılımının en demokratik biçimi olarak sınıfın tarihine yazıldı. Sonuç olarak işçi hareketinin mücadele düzeyinin yükseltilmesi, topyekün mücadelenin örgütlenmesi için gerekli olan işçinin öz yönetim ve inisiyatifinin sürece yansımalarının ürünü olan taban örgütlenmelerinin varlığına bağlıdır. İşçi hareketi ancak yeni Greif'lerle sermayenin saldırılarına ve bu saldırılara çanak tutan sendika ağalarının ihanetlerini püskürtebilir.

Reformistler sendika ağalarını rahatlatıyor

Bugünkü sendikalar gerçeği, burjuva politikasının da sosyal reformizmin de çürümüşlüğüne gözler önüne sermektedir. Reformistler işçi hareketi içinde kendilerini güçlü hissettikleri her yerde kimseyi dikkate almadan eylemsel süreçlerde benmerkezci bir yaklaşım sergiliyorlar. Sendika yönetimlerinde koltuk kapmak için her türden ilkesiz ittifaka giriyorlar. Bu tutumu kimi zaman gericilerle ortak liste çıkarma noktasına kadar vardırıyorlar. Devrimci işçi hareketinden ise ölesiyeye korkuyorlar. Ayrıca

devrimcileri sendikalardan atmak için sendika bürokratlarına örtülü destek sunuyorlar.

Reformistler sermayenin sınıfa yönelik kesintisiz saldırılarından bahsederler. Yılların kazanımlarının bir çırpıda ortadan kaldırılmasından yakınır. Özelleştirmenin yarattığı işsizlik, sendikal hakların engellenmesi ve kullanılmamasından şikayet ederler. Yer yer sendika ağalarını eleştirirler. Öte yandan sendika yönetim koltuklarından birine oturma şansı doğunca da bir çırpıda çark edip sendika

ağalarına yönelik eleştirilerini unuturlar.

Reformistler için sendikaların devrimcileşmesi için adımlar atmak uçuk fikirlerdir. Sendika ağalarına karşı bir mücadele programı ortaya koymak gereksizdir. Taban örgütlerine dayalı mücadele hayaldir. Greif direnişi "uç", "sol sektör" bir yaklaşımın ürünüdür. İşçi sınıfının taban örgütlülükleri aracılığı ile bilinçlendirilip örgütlülüğünün güçlendirilmesi gereksiz, anlamsız bir çabadır. Taban örgütlülüğü savunusu yapan sınıf devrimcileri marjinaldir. Oysa işçi sınıfının öz örgütlükleri olan taban örgütleri eylemlerin kazanımla sonuçlanmasında ve sınıfın birliğini sağlamada kavranacak temel halkadır.

Maden işçisinin karnı AKP'nin yalanlarına tok!

Maden işçilerinin vaatlerin yerine getirilmemesi ve işbaşı dayatması karşısında yaptığı eylemler, artık birşeylerin eskisi gibi olmayacağını gösteriyor.

Soma'da madenci katliamının ardından geçen süre sonunda hala verilen sözlerin hiçbiri yerine getirilmedi. Katliamın baş sorumlularından olan AKP, Tayyip Erdoğan ve kimi vekillerin ağzından, bir takım vaatlerde bulunmuştu. Bunlar arasında madende işçilerin çalışma sürelerinin kısaltılması, güvenliği sağlanana kadar iş başı yapmama ve bu sürede maaşlarının eksiksiz yatırılacağı sözleri vardı. Bu sözlerin hepsi havada kaldı. Bu vaatlerin kendisine dönük tepkileri geçiştirmek için olduğu ortaya çıktı.

Yalan bir...

Vaatlerin arasında madencilerin çalışma saatleri ile ilgili düzenleme, geçtiğimiz gün, AKP tarafından verilen "taşeron tasarısının" Plan ve Bütçe Alt Komisyonu'ndaki görüşmeleri sırasında "alelacele" çok sayıda değişiklik önergesi ile boşa düşürüldü. Tasarıda, "Yeraltı işlerinde çalışan işçiler için çalışma süresi haftada en çok 36 saat olup günlük çalışma süresi 6 saatten fazla olamaz" hükmü yer alıyordu. AKP verdiği önerge ile haftalık 36, günlük 6 saat olan çalışma süresini, "yeraltında çalışılan süre" ile sınırlandırdı. Yani madencilerin ocak dışındaki çalışma sürelerinde bu sınır uygulanmayacak. Madenciler ocak dışında çalıştırılabilecek. Kısacası torba yasa kapsamında madencilere dair göstermelik düzenlemeler yapılmakta, medyada yansıtılanın tersine taşeronluk köleliği güçlendirilmektedir.

Yalan iki...

Bir diğer söz de Erdoğan'ın ifadesine göre güvenlik önlemleri alınincaya kadar hiç kimse madene inmeye zorlanmayacaktı. Hatta 1 Haziran'a kadar herkes izinli sayılacaktı. Bunun 2- 3 ayı bulabileceği söylendi. Bağımsız otoriteler madene girişte sorun olmayacağını, güvenli olduğunu söyledikten sonra madene girilmeli denmişti. Ancak daha 26 Mayıs'ta 'dayıbaşılar'

madencileri işe çağırmaya başlamıştı bile. 'Dayıbaşılar' cep telefonu mesajlarıyla işçileri "Gelen gelir gelmeyen kendi bilir, gelmeyen ücretini ödemeyeceğiz" diyerek tehdit etmişti. Sonrasında ise şirket durmadan madencileri mesaj, baskı ve ihtarname ile çalışmaya zorlamaya devam etmiştir.

Yalan üç...

Maaşların kesintisiz yatırılacağı sözü yerine getirilmedi. Maaşları ile ilgili bilgi isteyen işçilerin aileleriyle birlikte gerçekleştirdikleri eyleme ise polis saldırıyla karşılık verdi. AKP'nin her zaman için yerine eksiksiz getirdiği tek "hizmeti" bu oldu! Maden işçileri maaşları yatana kadar yetkililerin çeşitli oyalama söylemlerine ve verilen tarihlere inanmayacaklarını ifade ediyor.

Kendileri tesadüfen sağ kurtulan maden işçilerinin yaşadıkları ile çalışma arkadaşlarını kaybetmesinin acısının yarattığı travmanın boyutu ortadadır. Bunun yanında işçilerin maaşları yatırılmayarak maddi anlamda zor durumda bırakılmaktadırlar. Tüm bunlarla birlikte işçiler madene inmeye zorlanmaktadır. Tüm bu yaşananlar sonrasında maden işçilerinin verilen sözlere, vaatlere inanmayıp kendi güçlerine dayanıp eylem yaparak isteklerini elde etmek istemesi ise anlamlı bir adımdır.

Maden işçilerinin işsizlik baskısı sonucu iş vaatleriyle, ölüm kokan madenlerde çalışmalarına, yeri geldiğinde işten çıkarılma korkusuyla AKP mitinglerine taşınmalarına, yine aynı baskıyla işteki insanlık dışı uygulamalara boyun eğmelerine alışkın sermaye ve hükümet işçilerin hemen işbaşı yapacağını ya da verilen sözlerin peşinde olmayacağını sanmıştı. İşçilerin eyleme geçerek haklarını istemeleri konusunda polis şiddetine başvurması da bundandır. Yaşanan işçi katliamı ve ardından ortaya çıkanlar işçilerde artık bazı şeylerin eskisi gibi olmayacağını da göstermektedir.

Devlet oğullarını katletti, sosyal güvencelerini kesti!

Soma Katliamı'nda yaşamını yitiren maden işçisinin anne ve babasının sosyal güvencesi kesildiği için tedavileri engelleniyor. Böylece Soma'da yaşanan katliamda hayatını kaybeden madenci yakınları için AKP tarafından yapıldığı söylenen "her şeyin" ne olduğu ortaya çıkıyor.

Soma'da katledilen madencilerden olan Muhammet Girgin'in epilepsi (sara) hastası olan annesi Neriman Girgin ve böbrek rahatsızlığı bulunan babası Muharrem Girgin, tedavi olmak için gittikleri hastaneden geri gönderildiler. Sosyal güvenceleri olmadığı için oğullarının üzerinden tedavi giderleri karşılanan Neriman Girgin ile Muharrem Girgin'in bu haklarının, Muhammet Girgin'in ölüm bilgisinin sisteme girilmesi nedeniyle kesildiği ortaya çıktı.

Muhammet Girgin'in ölümünün ardından bu bilginin sisteme girmesiyle SGK, anne ve babasının sosyal haklarını kesti. Tedavi olmak için gittiği hastanede durumu öğrenen anne Neriman Girgin, bu esnada baygınlık geçirdi ve özel bir hastanede tedavi olmak zorunda kaldı.

Devlet yaraları yalanla kanatıyor

Geçtiğimiz günlerde, Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, Soma'daki katliamda yaşamını yitiren madencilere rahmet dileyerek "Soma'da yaşanan acıların yaraları sarılmak üzere" demişti. Ancak sağ kalan işçilere taşeron köleliği getirilirken, yaşamını yitirenlerin aileleri de sosyal güvenceden mahrum bırakılıyor. Böylece AKP ve sermaye işbirliğinde yaraların nasıl sarıldığı bir kez daha görülüyor.

TMMOB'den dayanışma eylemi

TMMOB'nin çağrısıyla 15-16 Haziran Direnişi'nin yıldönümünde 15 Haziran'da, yüzlerce madencinin katledildiği Soma'da yürüyüş gerçekleştirildi.

Soma Ege Linyit İşletmeleri Müdürlüğü önünde toplanan TMMOB üyeleri, Madenci Anıtı'na doğru yürüyüşe geçti. En önde "Maden emekçilerinin yanındayız!" ve "Yüreğimiz Soma'da öfkemiz sokakta!" pankartlarının açıldığı, Somalı işçi ve emekçilerin alkışlarla destek verdiği eylem, madenci anıtı önüne gelindiğinde gerçekleştirilen saygı duruşuyla devam etti.

Saygı duruşu sırasında İzmir EKK'nın okuduğu şiir, kitle tarafından coşkulu alkışlarla ve sloganlarla karşılandı. Ardından Hükümet Konağı önüne yüründü. Atatürk heykeli önünde 301 madenci için yere 301 baret dizildi. Bir yandan da kitleye siyah balonlar dağıtıldı.

Burada TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı açıklamayı okudu. Açıklamada 15-16 Haziran Direnişi'nin tarihi anlatılarak, AKP'nin yasa tasarılarına ve taşeron sistemine değinildi. Açıklama biter bitmez, "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganlarıyla siyah balonlar gökyüzüne bırakıldı.

Açıklamanın ardından madenci eşlerine söz verildi.

Kızıl Bayrak / Soma

Çelik, Kürtler'in Irak'ta ayrılma hakkı olduğunu söyledi

Türkiye'de "tek dil, tek bayrak, tek millet" savunucularından Çelik, söz konusu Irak'taki çıkarlar olunca, buradaki Kürtlerin kaderini tayin edebileceğini söyledi.

AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, Iraklı Kürt haber sitesi Rudaw'a konuştu. Çelik, "Irak bölünürse Kürtler kendi kaderlerini tayin etme hakkına sahiptir" açıklamasını yaptı.

Çelik, bu röportajda Irak Başbakanı El Maliki'yi Irak'ta yaşananlardan da sorumlu tutarak, "Iraklı Kürtler için de yaşadıkları siyasi sisteme kendileri karar verebilir" dedi. Çelik ayrıca, "Türkiye, Irak Kürt yönetimini şu ana kadar destekledi, desteklemeye de devam edecek" diye konuştu.

Çelik tarafından yapılan bu açıklamalar tam bir ikiyüzlülük örneği. Güney Kürdistan'da Kürt yönetimiyle yapılan petrol anlaşmalarının yanı sıra, Irak'ta son yaşananların yeni şekillenmelere açık olması, Çelik şahsında AKP'ye ve sermaye devletine Lenin'in ulusal sorun karşısındaki temel çözüm yöntemini hatırlatıyor.

İçerde Türk sermaye devletinin "Tek bayrak, tek devlet, tek dil" resmi ideolojisini bilinçli olarak kullanacağını, şovenizmi kışkırtarak bunu iç siyasette kendine malzeme yapacağını, öte taraftan çıkarlarının gerektirdiği yerde ulusların kaderlerini tayin hakkına sarılacağını.

Emperyalizmin bölgesel çıkarlarıyla uyum içinde olan Irak Kürdistanı'ndaki Barzani ve Talabani'nin hükümler alanları geniş petrol yataklarıyla dolu bulunuyor. Kürt yönetimi de bir koz olarak, elinde bulundurduğu bu doğal zenginliği kendi iktidarını sağlamlaştırmak için kullanıyor. Yine Barzani yeri geldiğinde ayrı bir Kürt devletinden bahsediyordu.

Çelik'in açıklamaları da Irak'ta yaşanan son durumun ortaya çıkarabileceği sonuçları şimdiden öngörmeye dayalıdır. Kürt ulusuna karşı imha ve inkardan başka bir anlayışı olmayan, bunu Türk sermaye devletinin resmi ideolojisi ve kırmızı çizgileri

olarak görenlerin böylesine 'özgürlükçü' söylemlerinin gerisinde çıkar hesapları bulunmaktadır. Emperyalizmin bölgesel projesiyle uyum içinde olunmasına ek olarak Kürt yönetimiyle uzun vadeli yapılan petrol anlaşmaları onlara "ulusların kaderlerini tayin hakkını" hatırlatmaktadır.

Kürtlere "gönüllü birlik" ve "ayrılma hakkı" yasak

Türkiye'nin, farklı ulusların eşit, özgür ve gönüllü birliğine dayalı bir cumhuriyet olduğu iddiaları, düzen savunucularının sahte söylemlerinden ibarettir. En basit ulusal istemleri bile gasp edilen Kürt halkı; "Ne mutlu Türküm diyene" ırkçılığından, kökenine dair "kart-kurt" safatasından, "ya sev, ya terk et" tehditlerinden, "herkes Türktür" anlayışından bugüne gelene kadar nice kıyım ve katliamlar yaşadı.

Korucu, itirafçı ve dinci-gerici seçenekleri dışında, devlet için en iyi Kürdün 'ölü Kürt' olduğu gerçeği orta yerde durmaktadır. Tüm yaşanmışlıkların gösterdiği ve ispatladığı budur. Kürt halkının değil ayrılma hakkı, en basit istemleri bile devlet terörüyle yanıtlanmaktadır.

Sistemin Kürt halkına dayattığı resmi çözümün ne olduğunu inşaatı süren kalekollar göstermektedir. Kürt halkı için bu düzende "gönüllü bir birliktelik" ancak ulusal istemlerini bir kenara bırakmasıyla, tümüyle düzenin resmi anlayışına uyum sağlamasıyla, verilenle yetinmesiyle mümkündür. Aksi durumlarda Türk sermaye devletinin kırmızı çizgileri devreye girer.

Sonuç olarak, mevzu Irak Kürdistanı olunca 'anlayışlı' olanların, söz Türkiye'nin resmi sınırlarında yaşayan Kürtlere gelince şovenizme sarılmaları bir çelişki değildir.

RTÜK'ten IŞİD yasakları

AKP Hükümeti, Musul Konsoloslugu'nun yakın müttefiki IŞİD militanları tarafından basılmasının ardından, baskını önemsiz bir olay gibi göstermeye çalışmış ve Ahmet Davutoğlu'nun ağzından "Irak'ta kargaşa varmış gibi gösteriliyor" diye kendisine muhalif olanların sözünü keseceğine yönelik sinyaller vermeye başlamıştı. Erdoğan'ın da Davutoğlu'nu tamamlayan nitelikte "Yazmayın, çizmeyin" ifadelerinin ardından RTÜK, üzerine düşen görevi yaparak, Irak'ta kaçırılan konsolosluk çalışanları ve Türkiyeli işçiler hakkında haber yapılmasını yasakladı.

Çağdaş Gazeteciler Derneği ise yasak kararına karşı açıklama yayınlamak, gazetecilerin Erdoğan'ın memuru olmadığını vurguladı. "Bağımsız ve özgür düşünen gazeteciler, yazarlar için bu sözlerin hiçbir anlamı yoktur. Söylenildiği anda ÇGD tarafından çöpe atılmıştır" denilen açıklamada, şu ifadeler kullanıldı:

"Gazeteciler, yazarlar, çizerler Başbakanlığın, bakanlıkların memurları değildir. Sorumlu ve özgür gazeteciler, yazarlar, hem dünyada hem Türkiye'de yaşamlarını vererek, cezaevlerinde yatarak, baskı göyerek, işten atılarak, yani, ağır bedeller ödeyerek gazeteciliğin evrensel ilkelerini, halkın haber alma hakkını savunan bir geçmişe, onurlu bir mirasa sahiptirler, bu mirasın savunucuları olarak varlıklarını sürdürmektedirler. Gazetecilere, yazarlara, 'otur, kalk, yaz, yazma, konuş, konuşma' talimatı vermek, başbakan dahil hiçbir kişi ve makamın hakkı ve haddi değildir."

Karlıova'da karakol protestosu

Karlıova'nın Bağlı İsa Köylüleri, köylerine 5 kilometre uzaklıktaki karakol inşaatını protesto etmek için eylem yaptı.

Karakola yürüyen eylemcilere inşaatı süren karakolun kulesinden anonsla, karakol bahçesine girilmesi durumunda saldırılacağı söylendi. Bunun üzerine köylüler, karakol inşaatına yaklaşık 100 metre kala durarak eylemlerine burada devam ettiler.

Köylüler adına konuşan Bağlı İsa Köyü temsilcisi Ekrem Teymuroğlu, karakol inşaatına izin vermeyeceklerini söyledi.

Temeli bozuk olanların 'çatı' arayışı

Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaştıkça düzen partilerinin aday arayışları da hız kazanıyor. AKP'de Erdoğan'ın ismi anılırken, CHP ve MHP de kendilerine ortak bir çatı adayı buldular. Kılıçdaroğlu bir dizi düzen partisiyle görüşmeler yaparak girişimlerde bulunmuştu. Nihayet kendilerine yakışır bir isimde, Ekmeleddin İhsanoğlu'nda anlaştılar.

Tabanına kendini emek yanlısı, sol bir parti olarak yutturmaya çalışan CHP'nin misyonu böylece yeniden açığa çıkmış oldu. Türkiye siyasi geçmişinde sola, Alevilere, Kürtlere düşmanlığının sayısız örneği bulunan MHP ile birlikte örülen 'çatı'; temeli bozuk olanların, bozuk düzenlerinin başına geçirecekleri en uygun çözümlerden biridir.

Seçilen ismin siyasal duruşu da oldukça alenidir. ABD emperyalizminin bölgesel ihtiyaçları için 'ılımlı İslam' projesini Ortadoğu'da daha bir etkin kullandığı 2004-2014 yılları arasında, Ekmeleddin İhsanoğlu'nun İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) başkanlığı yapmış olması çok şey anlatmaktadır.

Esasında bir avuç asalağın saltanatını sürdürmek için sahip olduğu bu devlet aygıtının başında kimin olduğu, konunun en önemsiz tarafıdır. Erdoğan ve AKP'nin, cumhurbaşkanlığı seçimlerine yüklediği anlamın diğerlerinden görece bir farkı olmasına rağmen, meselenin özü aynıdır. Cumhuriyetin temelleriyle ilgili bir derdi olmayanların, çatısını kiminle ördüklerinin hiçbir önemi yoktur.

Kuruluşundan itibaren kapitalist sistemin kendi döngüsü içinde şekillenen sermaye devletinin geçmişinde nice katliam ve işkencenin olduğu fazlasıyla bilinmektedir. Harcında kan, gözyaşı ve alinteri kullanılarak sağlaştırdıkları devlet aygıtının kolonları tüm bu düzen partileridir. Şimdi bu kolonlar kendilerine yeni bir çatı örmeye çalışmaktadırlar.

İşin en çarpıcı tarafıysa, devletin esasına ilişkin bir derdi olmayanların AKP'ye alternatif gördükleri ismin Gül ya da Erdoğan'dan pek de farklı olmamasıdır. Ekmeleddin İhsanoğlu'nu Kılıçdaroğlu'na önerenin Kemal Derviş olduğunun iddia edildiğini hatırlatmakta fayda var. Derviş bu iddayı yalanlasa da İhsanoğlu'nu olumlamakta ve uygun bulmaktadır. Yakın bir zaman önce IMF'nin memuru olarak Türkiye'ye bakan olarak transfer edilmiş olan bu zatın, uygulanan sosyal yıkım yasalarındaki rolü bilinmektedir.

Kemal Derviş, kendinden öncekilerde olduğu gibi nasıl ki kapitalist sistemin bir projesiyse, Erdoğan ve AKP de böyledir. Şimdi emperyalist merkezlere, sistemin kabulleneceği ve ihtiyaçlarına cevap verecek paket bir proje, seçenek olarak hazırlanmaktadır. Cumhurbaşkanı adaylığı için seçilen ismin, kuşkusuz içerdeki alıcı kitlesi düşünülmüş olsa da, asıl olarak belirleyici olan emperyalizmin Türkiye'ye biçtiği siyasal misyondur. CHP'nin yerel seçim öncesi yaptığı 'sağ açılımının' gerisinde de bu vardır.

Konuşan Gül mü?

26 Kasım 2013'te Haziran Direnişi ile ilgili *Cumhuriyet* gazetesinin yaptığı röportajda Ekmeleddin İhsanoğlu'nun konuşması Gül'ü andırmaktadır. "Bu mesele çevre hassasiyetiyle doğdu" diyen İhsanoğlu şöyle devam ediyor: "Doğduğu nokta haklıdır. İnsanların çevre konusunda, şehrin düzenlenmesi konusunda bir fikir beyan etme hakkı vardır. Şahsen ağaçların kesilmesine karşıyım ama tarihi binaların yeniden inşa edilmesine taraftarım. Biz zaten İstanbul'da çok şeyi yıktık. O bakımdan Gezi olaylarının başlangıç noktasını anlayışla karşılıyorum fakat sonra aldığı şekil beni rahatsız etti. Orada gelip arabaları yakmak, dükkânları yağmalamak ateşe vermek; bunlar kabul edilecek şey değil." Bu yaklaşımın Gül'le örtüşmesi anlaşılırdır. Zira sömürü düzenin bekasını korumak söz konusu olunca tümü aynı fikirdedir.

Bozuk düzenin temeli de, çatısı da yıkılacak!

Ezen ve ezilenin, sömüren ve sömürülenin olduğu bu kapitalist sistemde devlet, sermaye sınıfının bir baskı aracıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler bu düzen sürsün diye çeşitli biçimlerde kandırılmaya çalışılmaktadır. Şimdi de cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle aynı oyun oynanmaktadır. Seçenek olarak sunulanlar ise bu kez en bayağı biçimi almış durumdadır.

Onlar çıkarlarını, tahtlarını ve saltanatlarını korumak için nasıl bir 'çatı' kurarlarsa kursunlar, temelinden bozuk olan düzen tüm kurumlarıyla birlikte yıkılacaktır. Toplumsal hafızası, yaşanmış acı dolu tarihsel anıları sıfırlanmak istenen işçi ve emekçilerin tek bir seçeneği vardır: Sosyalist işçi emekçi iktidarı!

12 Eylül yargı oyunu müebbet 'cezayla' bitti

Ankara 10. Ağır Ceza Mahkemesi, 12 Eylül darbe davasını 765 sayılı TCK'nın 146. maddesi uyarınca "Türkiye Cumhuriyeti Teşkilatı Esasiye Kanununun tamamını veya bir kısmını tağyir ve tebdil veya ilgaya ve bu kanun ile teşekkül etmiş olan Büyük Millet Meclisini iskata veya vazifesini yapmaktan mene cebren teşebbüs etmek" suçundan ceza verilmesi kararıyla bitirdi.

Kenan Evren ile Tahsin Şahinkaya kararları ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası aldı.

Mahkeme Başkanı Oktay Saday, sanıklar hakkında, zincirleme suç maddesinin uygulanmasına yer olmadığına karar verildiğini aktırırken "duruşmadaki tavır ve hareketleri ile dosya kapsamı ele alınarak, takdiri indirimle" cezalarının "müebbet hapse" çevrildiğini kaydetti.

Böylece göstermelik yargılama oyunu sadece Evren ve Şahinkaya'yı TBMM'nin görevini ele geçirdikleri için cezalandırdı, işkenceler ve katliamlarsa kapatıldı.

"Karakol değil, adalet istiyoruz!"

Cumartesi Anneleri, Babalar Günü öncesinde gerçekleştirdikleri 481. eylemlerinde bir kez daha kayıplarının bulunmasını ve faillerin yargılanmasını talep etti.

Bu haftaki basın açıklamasını kayıplardan Hüseyin Taşkaya'nın kızı **Serpil Taşkaya** okudu. Açıklamada, 12 Haziran 1994 tarihinde Mardin Derik ilçesinde jandarma ve korucuların operasyon yaptıkları, gözaltına alınan 5 kişiden 4'ünün 25 gün içerisinde serbest bırakıldığı fakat Vecdin Avcıl'dan bir daha haber alınamadığı anlatıldı. Avcıl'ın gözaltında olduğu inkar edilmesine rağmen tanıkların beyanı ve otopsi sonucuyla kafasına poşet geçirilerek tek kurşunla katledildiğinin anlaşıldığı aktarıldı. Katliamın sorumlularından General Musa Çitil'in hakkında açılan bütün davalardan beraat ettirildiği ve şu anda Ankara Jandarma Bölge Komutanı olarak görevine devam ettiği ifade edildi.

Sömürü “kader” değil...

“Şükür” değil isyan edelim!

Z. Eylül

“Başkaları hesabına çalışmaktan, yerine getirilmeyen isteklerden ve yalnız bırakılmışlıktan yılmış halk kitleleri üzerine her yerde büyük ağırlıkla yüklenen ruhsal baskı biçimlerinden biri dindir. Din, bütün yaşamı boyunca çalışan ve yokluk çekenlere, bu dünyada azla yetinmeyi, kısmete boyun eğmeyi, sabırlı olmayı ve öteki dünyada bir cennet umudunu sürdürmeyi öğretir. Oysa yine din, başkalarının emeğinin sırtından geçinenlere bu dünyada hayırseverlik yapmayı öğretirken, sömürücü varlıklarının ceremesini pek ucuza ödemek kolaylığını gösterir ve cennette de rahat yaşamaları için ehven fiyatlı bilet satmaya bakar. **Böylelikle din, halkı uyutmak için afyon niteliğindedir.** Din, sermaye kölelerinin insancıl düşlerini, insana daha yaraşan bir yaşam isteklerini içinde boğdukları bir çeşit ruhsal içkiddir.”^[1]

Lenin on yıllar önce dine dair söylediklerinde çok haklıydı. Zira değişen, gelişen dünya sisteminde, değişime direnen bir unsur olarak din, kitlelerin afyonu olmaya devam ediyor. Yalnızca kitleleri uyutma mekanizması değil, aynı zamanda onları katletme makinesi gibi çalışıyor. Suriye’de El Nusra, Irak’ta IŞİD, Afganistan’da El Kaide, Türkiye’de Hizbullah adını alan, ancak sureti değişse de özü değişmeyen **bir ölüm makinesi gibi...**

Kendileri gibi düşünmeyenleri katleden, etrafa kan ve zulüm saçan köktendinci çeteler iktidar savaşında emperyalist devletlerle çatışıyor. Dikkat ediniz! Emperyalist devletler yalnızca askeri saldırılarla, işgallerle köktendinci akımların hâkim olduğu bölgeleri taciz ettiğinde. Böyle bir gerilim yaşanmadığı durumlarda kolkola girerek ezilen halkların celladı olmaktan geri durmuyorlar. Ama son yıllarda emperyalizmin bölgedeki çıkarlarına ters düşen radikal-İslamcı örgütler, emperyalizmin askeri veya psikolojik müdahaleleriyle kontrol altına alınmaya çalışılıyor. Bu nedenle ılımlı-İslam modelini yaygınlaştırma, bu vesileyle bölgede istikrar sağlanma çabaları da sürüyor.

Bu çabaların neticesinde Türkiye’de iktidar koltuğuna oturan AKP iktidarı, bir yandan emperyalist-kapitalist efendilerle uzlaşırken, diğer yandan dinci-gericiliği adım adım topluma egemen kılmaya çalışıyor. 12 yıllık iktidarı boyunca AKP hükümeti, özellikle **“kindar ve dindar nesil yetiştirme”** gayesine denk düşecek nitelikteki düzenlemeleri bir bir yürürlüğe koyuyor. Bu kapsamda gündeme gelen eğitim sistemindeki 4+4+4 değişikliği daha çocuk yaşlardan itibaren imam-hatip yetiştirme hedefiyle devlet veya özel okulların açılmasının önünü açıyor. Türban tartışmaları, farklı inanç ve mezhep gruplarını asimilasyon çabaları, zorunlu din dersleri, cemaat ve tarikatların yaygınlaştırılması, AKP’nin hükümet koltuğuna oturduğundan beri toplumu dinci-gericilikle boğma çabaları, özellikle yaşam alanlarına dönük kapsamlı saldırılar... Bunların hepsi birlikte düşünüldüğünde “ılımlı İslam” modelinin ne anlama geldiğini daha iyi anlaşılabilir.

Bunlar yetmiyormuş gibi, bizzat sermaye devleti

eliyle örgütlenen kampanyalarla çocuklar yaz tatilinde Kur’an kurslarına yönlendiriliyor. “Ağaç yaş iken eğilir” atasözünü kendine referans alan dinci-gericilik daha çocuk yaşlarda boyun eğmeyi öğretiyor. Daha birkaç gün önce yenilenen imar planında 150 metreye bir cami yapılmasının önünü açan düzenlemeler, emekçi mahallelerinde cami hoparlörlerinin sesini açarak sağır sultanın bile duyması sağlanan vaazlar, bizzat hükümet üyelerinin yaptığı açıklamalar... Hepsi ama hepsi çocuklarınızı Kur’an kursuna gönderin diyorlar. Çünkü düşünmeyen, sorgulamayan, eline silahı verdiğinde Allah için insanları katledebilecek robotlar yetiştirmek istiyorlar. Ya da kuru ekmeğe talim edebilecek, onu bulamadığında bile şükredebilecek bir nesil...

İşte din bu işe yarıyor. Yazının başında Lenin’den yaptığımız iktibasta belirtildiği gibi din, egemen sınıfın elinde, emekçi kitleleri avutmanın, onları dizginlemenin bir aracı olarak kullanılıyor. Zira Tayyip Erdoğan’ın madenlerde yaşanan işçi katliamlarının ardından **“kader, fitrat”** açıklamaları yapması ve suçlu Tanrı’ya atması bu durumun en bariz örneği olarak karşımıza çıkıyor. Ya da Soma’da yüzlerce işçinin hayatını kaybetmesinin ardından onlarca hocanın, imamın, şeyhin vs. bölgeye giderek **“İsyan etmeyin, günahıdır, dua edin!”** salıkları vermesi, dinin tarihten bugüne ne işe yaradığını, iki farklı sınıf açısından ne anlama geldiğini özetliyor.

“Yüzyıllar boyunca her ülkede Kilise ezilenlere karşı ezenlerin yanında olmuştur. İngiliz toprak sahipleri, Resmi (Protestan) Kilise’nin vaizleriyle sıkı işbirliği içinde hareket ettiler. Fransa’da, İspanya’da ve İtalya’da rahipler önce toprak sahiplerinin sonra da kapitalistlerin aşağılık uşakları oldular. Fakat toplumdaki sınıfsal çelişkiler, sıklıkla dinsel bir kisve altında ifadesini bulmuştur, bu da materyalist tarih anlayışını kabul eden biri için sürpriz değildir.”^[2] Evet, kilisenin ya da daha genel bir ifadeyle dinin tarihteki rolünü ve safını düşünürsek bugün yaşadıklarımız bizi şaşırtmaz. Şaşırtmasına şaşırmıyoruz ama toplumu daha fazla baskı altına alan bu dinsel gericiliğe de bir dur demek istiyoruz. Peki, ama hangi mücadele yöntemini kullanarak dinci-gericiliğin her geçen gün dozunu arttırdığı bu saldırganlığa son verebiliriz?

“Modern dinin köklerinin gömülü olduğu yer,

çalışan kitlelere uygulanan toplumsal baskı ve onların kapitalizmin kör güçleri karşısındaki aşikâr çaresizliğidir. [...] kitleler dinin kaynak bulduğu toplumsal olgulara karşı birleşik, disiplinli, planlı ve bilinçli bir tarzda mücadele etmeyi öğrenene kadar, **kapitalist egemenliğin tüm biçimlerine karşı mücadele etmeyi öğrenene kadar**, hiçbir eğitsel kitap yığınların bilincinden dini söküp atamaz.”^[3]

Dinci-gericiliğe karşı mücadele de, güncel planda düşündüğümüzde, **AKP karşıtlığına indirgenemeyecek denli kapsamlı** olmak zorundadır. Sınıfın bilinçli, örgütlü ve öncü kesimi ise onu ortaya çıkaran koşulları iyi irdeleyerek, hedefini doğru belirlemeli ve sömürünün kaynaklarına yönelmelidir. Bu yapılmadığı takdirde kalıcı bir çözüm mümkün değildir. Aksi takdirde AKP gider, başka bir gerici odak gelir. Ya da IŞİD’in ismi değişir. Ama dünyanın bir yerlerinde birileri, yeryüzünü kana bulayıp, ırmakları, meyveleri ve hurileriyle cenneti fethetmenin savaşını verirler.

“Dinsel fikirler, gerçekte diğer tüm fikirler gibi, hayatın maddi koşullarının toprağında ve hepsinden öte sınıfsal çelişkilerin toprağında doğarlar ve ancak yavaş yavaş kaybolurlar. Tutuculuğun gücüyle, onları doğuran ihtiyaçlardan daha uzun yaşarlar ve ancak **ciddi sosyal şokların ve krizlerin etkisiyle tamamen yok olurlar.**”^[4]

Kapitalizmin dine hala ihtiyacı vardır, bu nedenle onu beslemektedir. Ancak kapitalizm yıkıldığında da tutuculuğun etkisi hemen kaybolmayacaktır. Ama insanlık bilimsel diyalektik yöntemin ışığında bu sınavdan alınırın akıyla çıkacaktır. Biz komünistler buna inanıyoruz ve güncel mücadelede, dinci-gericilikle savaşı, sömürü düzenini yıkma savaşından bağımsız ele almıyoruz.

Din kişisel bir mevzudur. Niyetimiz baskı ve zorbalıkla dini düşünceleri engellemek değil. Ama ezilen, sömürülen yine de şükreden emekçi halkımız size çağrımız şudur: Şükür değil, isyan edelim!

Kaynaklar

[1] V. İ. Lenin, *Sosyalizm ve Din*

[2] Alan Woods, *Marksizm ve Din*

[3] V. İ. Lenin, *İşçi Partisinin Din Karşısında Tutumu*

[4] Troçki, *“Brailsford and Marxism”, On Britain, cilt 2, s.167*

İbrahim'i binlerce kişi uğurladı

15 Haziran'da katledilen İbrahim Aras'ın cenazesini almak için ertesi sabah Adli Tıp Kurumu önünde bekleyiş başladı. Öğlen saatlerinde alınan cenaze konvoylar eşliğinde İbrahim Aras'ın Dağlıoğlu Mahallesi'ndeki evine götürüldü.

Dağlıoğlu Mahallesi'nde esnaflar kepenklerini kapatırken binlerce kişi de Aras'ı son yolculuğuna uğurlamak için toplandı. Evde yapılan cenaze töreninin ardından binlerce kişi Aras'ın cenazesi ile birlikte Küçükoba Mezarlığı'na yürüdü. Cenazenin defnedilmesinin ardından Kürt gençleri Dağlıoğlu Mahallesi'nde kamyon lastiklerini ateşe verdi. Gülbahçesi BDP binası bahçesinde İbrahim Aras için taziye çadırı kuruldu.

İbrahim Aras için eylemler

Adana'da ilerici ve devrimci kurumlar, İbrahim Aras'ın vurulduğu yerde eylem yaptı. Bu cinayetlerin arkasında AKP'nin polise verdiği sınırsız destek olduğuna dikkat çekilerek, Başbakan'ın "Kadın da olsa çocuk da olsa gereği yapılacak" dediği hatırlatılan açıklamada, Adana Valiliği'nin olayı çarpıtmaya yönelik açıklamaları da teşhir edildi ve polisin biber gazı kullanmasının yasaklanması istendi.

Bu eylemin ardından Eğitim-Sen Adana Şubesi bir açıklama yaptı. Açıklamada; "Çocukları sokak ortasında katleden bir sistemin hiçbir meşruiyeti yoktur, olamaz" denilerek polis cinayetleri ve şiddeti kınandı. Açıklamaların ardından BDP İl Başkanı da söz alarak katillerin peşinin bırakılmayacağını belirtti.

Kadıköy Forumları ve HDK Gençlik Meclisi, İbrahim Aras'ın polis tarafından katledilmesini protesto etti.

16 Haziran'da Kadıköy Boğa Heykeli'nde toplanan HDK Gençliği ve Kadıköy Forumları, Kadıköy sokaklarında dolaşarak, Mehmet Ayvalıtış Meydanı'na yürüdü. Mehmet Ayvalıtış Parkı önüne gelen kitlenin bir kısmı burada yere yatarak, devletin öldürdüğü çocuklara dikkat çekti. Birkaç dakika yerde yatılmasının

ardından İbrahim Aras ve Mehmet Ayvalıtış adına saygı duruşunda bulunuldu. Yürüyüşün ardından park içerisinde daha önce iptal edilen Mehmet Ayvalıtış anması gerçekleştirildi.

17 Haziran'da ise BDP İstanbul İl Örgütü, Kadıköy Boğa'dan İskele Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdi. BDP İstanbul İl Eşbaşkanı Emrullah Bingöl, "Halkın da sabrı bir yere kadardır" dedi ve sürekli dile getirilen "Tehdit mi ediyorsunuz" demagojisine cevaben "Tehdit etmiyoruz. Artık çocuklar ölmesin diyoruz, özgürlük istiyoruz" sözlerini kaydetti.

Beşiktaş'ta ise Liseli Genç Umut ve Abbasağa Forumu tarafından anmalar gerçekleştirildi. Kartal Heykeli önünde oturma eylemi yapan, Liseli Genç Umut üyeleri, AKP'nin katliamcı yüzünü teşhir ettiler. Liseliler, söyledikleri marşların ardından Abbasağa Forumu'nun basın açıklamasına katıldılar.

Abbasağa Forumu adına yapılan basın açıklamasında ise "AKP 15 yaşında bir gencimizi daha katletti" denilerek, faşizan uygulamalara karşı örgütlenme ve mücadele etmekten başka çıkar yol olmadığı ifade edildi.

Ankara HDP, 17 Haziran'da Güvenpark'ta basın açıklaması gerçekleştirdi. basın açıklamasında "Adana Seyhan'da bir çocuğumuz da katledildi. 'Emri ben verdim, bu polisler nasıl sabrediyor anlamıyorum' diyenlerin ardından polis bir kişiyi daha katletti. Barış sürecinden bahsederken Kürt çocukları katledilmeye devam ediliyor" denildi.

İzmit'te İbrahim Aras ve Berkin Elvan için yürüyüş yapıldı. Cumhuriyet Parkı'ndan İnsan Hakları Parkı'na yürüyüş gerçekleştiren kitle, burada basın açıklaması yaptı. Açıklamada, "Öldürdüğünüz her çocuk kirli yüzünüzü ve boğazınıza kadar içine battığınız pislik düzeninizi bir kez daha gözler önüne seriyor. Döktüğünüz kanda boğulacaksınız. Bu düzen değişecek, katiller halka hesap verecek" ifadeleri kullanıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Adana-Ankara-İzmit

Bu devlet öldürmeyi iyi biliyor!

Sermaye devletinin kolluk güçleri bir çocuğu daha katletti. 14 yaşındaki İbrahim Aras 15 Haziran'da, Berkin'in geçen yıl, başından gaz kapsülüyle vurulduğu gün, katledildi. Katil polisler doğrudan hedef alarak katlettiler İbrahim'i. İbrahim'in vurulduğunu gören mahalle halkının "insanları öldürüyorsunuz!" feryatlarına bir katil soğukkanlılığı, bir kiralık katil küstahlığıyla "biz kuş avlıyoruz!" diyebildiler.

Ve bir anne daha çocuğunun etrafa saçılan parçalarını toplamak zorunda bırakıldı. Tıpkı Ceylan'ın annesi gibi.

"Polis nasıl sabrediyor, şaşırıyorum!" diyen bir Başbakan... Bundan feyz alarak daha pervasızca ellerindeki öldürücü silahları kullanan polisler... Şimdiye kadarki polis cinayetlerinde işletilmeyen yargı... Evet, bu devlet cinayet işlemeyi gayet iyi biliyor!

3 polis doğrudan hedef aldı sokaktakileri. Hem de çok yakından. Başlarında kaskları olmasaydı belki de İbrahim katillerinin yüzlerini görebilirdi. Öldüreceğini bilerek evleri nişan aldılar, pencerelerin arkasındakileri de hedefleyerek. Gaz bombası, ses bombası attılar. Öldürmek için vardılar.

Korkularıydı onları çocukları da öldürmeye iten... Onların akreplerine, TOMA'larına, silahlarına rağmen korkmayıp kaçmayan, başkaldıran İbrahim'in sokak ortasındaki cüretinden korktular. Onun sloganlarından korktular. Onda uşaklık yaptıkları düzenlerinin yıkılacak geleceğini gördüler ve korktular.

Ama korkutamadılar. Öfkeler bileniyor ancak. İbrahim'in yaşatlarında belki de ondan daha da küçüklerinin bile gözlerinde asla korku yok. İnatla İbrahim'in sloganlarını atmaya ve sokakta olmaya devam ediyor. Öldürmekle bitmiyor İbrahimler!

İbrahim'in beyninde patlayan ses bombası hafızalarımızda asla unutulmayacak bir iz bıraktı geride kalan bizlere. İbrahim'in kanı ve tamamen parçalanan başından etrafa saçılan parçalar vurulduğu sokağın duvarlarında hala duruyor. Ve bizlere çok şey diyor: Bunun hesabını sorun!

Kaybolan eylemcinin cenazesi bulundu

Mersin'in Tarsus İlçesi'nde Lice katliamını protesto eylemine polisin saldırısında yaralanan ve günlerdir haber alınamayan Rıza Bayram'ın cenazesine Berdan Irmağ'ında ulaşıldı.

Tarsus'un Fahrettinpaşa Mahallesi'nde 8 Haziran günü düzenlen Lice'deki devlet terörünü protesto eylemine polis saldırmıştı. Saldırı sırasında yaralanan Rıza Bayram gözaltına alınmak istenmişti. Bayram bacağından yaralıyken kaçmış ve 13 Haziran'a dek haber alınmamıştı.

Bayram'ın cenazesine 13 Haziran günü ulaşıldı. Haber için Bayram'ın cenazesinin götürüldüğü hastaneye giden DİHA muhabiri Ahmet Kanbal gözaltına alındı. Kanbal'ın kamera ve fotoğraf makinasına da el konuldu.

20 yaşında hayatını kaybeden Bayram'ın cenazesi,

14 Haziran'da onbinlerce kişinin katıldığı törenle, Tarsus kent mezarlığında defnedildi.

“Darp izleri vardı”

Rıza Bayram'ın kardeşi Mehmet Bayram, ağabeyinin yüzme bilmediğini, kendi isteğiyle nehre atlamayacağını belirterek, “Morgda teşhis ettim kafasında darp izi vardı. Zaten polis eyleme müdahale esnasında biber gazı kullanmış, kafasındaki izin biber gazı kapsülünden kaynaklandığını düşünüyorum. Abimin eylemden sonra kaybedildiğini ve suya dún atıldığını düşünüyorum. Suda 5 gün bekleyen bir beden hiç mi değişmez, abim uyuyor gibiydi cesedinde hiçbir şekilde şişkinlik ve renk değişikliği yoktu” dedi.

Esenyurt Depo'da çete saldırısı

Esenyurt Depo Kapalı Cadde girişinde her cuma Kızıl Bayrak gazetesini işçi ve emekçilere ulaştıran BDSP'li sınıf devrimcileri bir grubun saldırısına uğradı. 13 Haziran günü yapılan gazete dağıtım sırasında “Burada niye gazete satıyorsunuz. Bundan sonra sizi burada görmeyeceğim” diyen kişiye gerekli cevabı veren sınıf devrimcileri, ilerleyen dakikalarda, sayıları artan grubun saldırısına uğradı.

İlerleyen dakikalarda saldırıyı püskürtten sınıf devrimcilerine destek için Kızıl Bayrak okurlarının yanı sıra Halkevleri ve SODAP üyeleri de Kapalı Cadde girişine geldiler. Burada kitleye yönelik BDSP adına yapılan kısa konuşmada faaliyete yönelik her türlü müdahalenin devrimci mücadeleye yapılmış bir saldırı anlamına geldiği belirtilirken saldırılara boyun

eğilmeyeceği vurgulandı.

Bir süre daha cadde girişinde bekleyen BDSP'liler faaliyetlerini sonlandırarak cadde girişinden ayrıldılar.

BDSP'liler, çetelere geçit vermemek için 16 Haziran akşamı aynı noktada bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Depo Kapalı Cadde girişinde toplu olarak bildiri dağıtımını yapan BDSP'liler, 2 Temmuz anma etkinlik ve eylemlerine çağrı yapan bildirimleri işçi ve emekçilere ulaştırdılar. Esenyurt ve Avcılar BDSP'nin 28 ve 30 Haziran'ın yanısıra 2 Temmuz akşamı gerçekleştireceği anma yürüyüşlerinin çağrısını yapan sınıf devrimcileri, bildirimleri Depo Kapalı Cadde üzerinde ve civar sokaklarda kapı kapı dolaşarak dağıttılar.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

ÇHD: Avukatlık yasa değiştirilmek isteniyor

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi AKP hükümetinin hazırladığı yeni avukatlık yasa tasarisını 13 Haziran günü yaptığı basın toplantısıyla değerlendirdi.

ÇHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen toplantıda söz alan Av. Güray Dağ, yasayla birlikte avukatlık mesleğinde yaşanan nitelik sorunu gerekçe gösterilerek staj ve mesleğe başlangıçta olmak üzere iki ayrı sınav getirildiğini belirterek, bu sınavların varolan nitelik sorununu gidermeyeceğini vurguladı. Bu nitelik sorununun gerisinde neredeyse her okulda açılmış olan hukuk fakültelerinde (110 civarında) verilen eğitimin niteliğinin yer aldığını söyledi. Bu sınav uygulamasıyla ayrıca her yıl mezun olan ortalama 50 bin avukatın yaklaşık 40 bininin açıkta kalarak hukuk bürolarında yardımcı eleman olarak çalışmak durumunda bırakılacağını kaydetti.

Yasanın aynı zamanda mevcut haliyle yasak olan reklam yapmanın önünü açacağını belirten Dağ, hukuk alanındaki tekellerin bu sayede yapacağı reklamlarla bağımsız çalışan avukatların mesleğini yapmasını engelleyeceğine dikkat çekti.

Avukatların ve baroların da aynı zamanda Adalet Bakanlığı'nın vesayeti altına alınmak istendiğine dikkat çeken Dağ, Barolar Birliği'ni ele geçirmek isteyen dinci gerici iktidarın bunu sağlamak için de seçimlerdeki üye sayısına göre olan delege sayılarının her baroya eşit şekilde dağıtılmak istendiğini belirtti. Dağ, aynı zamanda insan hakları ihlaliyle ilgili avukatların ve baroların dava takip etme ve dava açma yetkilerinin de yasayla birlikte kaldırılmak istendiğini belirtti.

Dağ'ın ardından söz alan Av. Gökmen Yeşil ise Soma'da yürütülen çalışmalarını örnek göstererek, bağımsız avukatlar ve hukuk örgütlerinin orada yaşanan hukuksuzlukları açığa çıkarttığını ve AKP'nin bu durumdan derin rahatsızlık duyduğunu dile getirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ethem Sarısülük mezarı başında anıldı!

Ethem Sarısülük Haziran Direnişi'nde katledilişinin 1. yılında anıldı. Anmaya Berkin Elvan'ın ailesi de katıldı.

Ethem Sarısülük'ü anmak için İstanbul, Çorum ve Ankara'dan gelenler Beylice Köyü Meydanı'nda toplanarak buradan Sarısülük'ün mezarına bir yürüyüş gerçekleştirdi. Ethem Sarısülük ve devrim şehitleri için saygı duruşu ile başlayan mezar anmasında, Adnan Yücel'in “biz kazanacağız” şiiri okundu. Alinteri adına yapılan konuşmada, Ethem'in hesabının sorulacağı dile getirildi. Ankara Dayanışması adına yapılan konuşmada ise bu toprakların İbrahim Kaypakkaya, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan gibi yiğit devrimcileri çıkarttığı, Ethemler'in onların yolunda bu mücadeleyi sürdürdüğü belirtildi.

Anma sonrasında Ethem'in evine geçilerek burada yemek verildi.

Ethem'in mezarının yapımı bizzat emekçilerin destekleriyle gerçekleşti. Daha önce sözler verilmesine rağmen yapılmayan mezarlar Çorum'dan gelen gençler ve emekçilerin 2 günlük emekleri yapıldı.

Kızıl Bayrak / Çorum

AKP özelleştirmeye beslenmeye devam ediyor

Haydarpaşa Garı'nda finansçıların, "yabancı yatırımcıların", bir dizi ülkeden diplomatın katılımıyla konferans yapıldı.

"New York'tan İstanbul'a Mega Şehirler ve Finans Merkezleri" adıyla düzenlenen konferans için tercih edilen mekanın Haydarpaşa Garı olmasıyla elbette tesadüf değil. Sermaye hükümeti AKP, rant için elden çıkarmayı düşündüğü bu hem tarih hem de ulaşım merkezini böylece şirketlere ve diplomatlara sundu.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in ev sahibi olarak katıldığı konferansta ticaret ve yatırım üzerine finansçıların sunumları yapıldı.

Hedef 7 milyar dolar!

Konferans vesilesiyle konuşan Mehmet Şimşek, bu yıl 7 milyar dolarlık özelleştirme hedefine ulaşmak istediklerini vurguladı.

Sermayeye pazarlanan devlet malları, Kamu İktisadi Teşekkülleri ile bugüne kadar bütçesini hep rahatlatan AKP, özelleştirmeye kaldığı yerden yoluna devam etmek istiyor. Bunun bir yanı Haydarpaşa Garı gibi, sermaye gruplarının iştahını kabartan merkezi konumlardaki mülk ve arazilerken diğer yanı kalan üretim tesisleridir. Bunun için Haydarpaşa Garı özelleştirme kapsamına alınırken Yatağan Termik

Santrali ve bağlı madenlerin satışında da taviz verilmiyor.

Şimşek'in telafuz ettiği 7 milyar dolar hedefini tutturmak için en rantlı satışlar gündeme alınıyor. Geçtiğimiz aylarda önce Yeniköy ve Kemerköy santralleri ve bağlı madenlere ait ihale 2 milyar 670 milyon dolara IC Çıtaş şirketine verildi.

Bu hafta içindeyse Yatağan Termik Santrali ile Güney Ege Linyitleri İşletmesi (GELİ) tarafından kullanılan taşınmazların özelleştirme ihalesi 1 milyar 91 milyon dolara Elsan Elektrik'e bırakıldı.

İlk çeyrekte anlaşma bedellerinin toplamı 760 milyon dolar civarında kalan özelleştirme ihalelerinin yıl sonuna kadar hedefi tutturması için nelerin gözden çıkarılacağı düşünüldüğünde rant daha açık görülecektir. Bunun için enerji santralleri ve Haydarpaşa Garı gibi büyük sermaye gruplarının iştahını kabartan ihaleler arka arkaya geliyor.

Konferans katılımcıları arasında büyük medya tekeli olarak bilinen burjuvalardan ABD'nin en zengin 8. kişisi Michael Bloomberg'in de olması bu yanıla AKP'nin seslendiği kesimi de gösteriyor.

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) verilerine göre, geçen yıl özelleştirmelerden AKP'nin elde ettiği tutar 12 milyar 484 milyon 572 bin 301 dolar olarak gerçekleşti.

Köylüler taş ocağı istemiyor

Bolu'nun Mudurnu İlçesi'ne bağlı Yeniceşihlar Köyü'nde taş ocağı açılmasını istemeyen köylüler, 2 aydır eylem yapıyor ve araçların geçişine izin vermiyorlar. Köylüler evlerine yaklaşık 500 metre uzaklıkta bulunan taş ocağının içme suyu hattına ve bitki örtüsüne zarar vereceğini belirtiyorlar.

Köylüler, 16 Haziran günü bölgeye gelen taş ocağının sahibi Hasan Tekin'in de geçişine izin

vermedi. Tekin'in taş ocağına yaklaşık 5 kilometre uzaklıkta bulunan beton santralini arayarak, çalışanlardan kamyon ve iş makineleriyle gelmelerini istemesi gerginlik yarattı. Bir süre sonra eylem yerine gelen jandarma ekipleri de köylülerin kararlı duruşu üzerine bölgeden ayrılmak zorunda kaldı.

Birkaç gün sonra ise jandarma köylülere saldırdı ve 35 köylü yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı.

Yeşil alan talanında tek yetkili bakanlık!

14 Haziran'da *Resmi Gazete*'de 'Mekânsal Planlar Yapım Yönetmeliği'nin son hali yayımlandı. Düzenlemeyle yeşil alanların yapılaşmaya açılmasında tek yetkili Çevre ve Şehircilik Bakanlığı oldu.

'Mekânsal Planlar Yapım Yönetmeliği' tüm illerdeki planlamayı merkezi olarak bakanlık denetimine bağlıyor.

Düzenleme imar planlarında değişiklik yapmaya 'zorunlu' olmadıkça imkan vermeyecek. Bu da bakanlık kontrolünde imar değişikliklerinin önünü açacak. Belediyeleri aşarak rant için tek elden işlemler organize edilecek. AKP iktidarı döneminde inşaat sektörünü palazlandırırken belediyeler ve bakanlık arasındaki uyumsuzluklar nedeniyle imarda sorun yaşanabiliyordu. Yeni düzenleme bakanlığın elini bir kez daha güçlendirecek.

Belediyelerin imarlarda sosyal ve teknik alanların kaldırılması, küçültülmesi veya yerinin değiştirilmesi gibi düzenlemelerine "Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın onayı" şartı getirilmesinin AKP'li olmayan belediyelerin hareket alanını da kısıtlayacağı göz önüne alındığında düzenlemenin rant ve denetime hizmet ettiği bir kez daha görülür.

Göstermelik düzenlemelerle ranta perde

Rant için yeşil alanların yapılaşmasında bakanlığa yetki veren düzenleme "AVM ve sanayi kuruluşları ile lojistik ve depolama alanlarının şehir dışlarına çıkarılması", "afetlerde kullanılacak acil açık alanlar ve yollar yapılması zorunluluğu" gibi süslemelerle perdelenmek isteniyor. Birincisi zaten sermaye sahiplerinin de artık çözümünü istediği talebi karşılırken ikincisi zaten mevcut düzenlemelerde olması gerekeni genelleştiren bir söylemin ötesine geçmiyor.

AVM'lerin kontrolsüz yayılmasıyla şehir merkezlerinde artması sermaye gruplarının kâr oranlarını düşürdüğü için eleştiriliyordu. Hükümetin buna çözüm üretmesi talebi uzun süredir patronların dilindeydi.

Keza rant için doğal afet toplanma merkezini peşkeş çekenlerin şimdi aynı argümanı öne sürmesi aldatmanın başka bir yüzüdür.

Kıyılara kontrol!

Düzenlemeyle birlikte hayata geçirilecek bir diğer uygulamaysa kıyı bölgelerdeki tüm kararlarda bakanlıktan "uygunluk onayı" aranacak olması.

Bu düzenlemeyle de aynı rant merkezinin kontrol adı altında tüm yapılaşmayı kendi işbirliğinde pazarlamasına olanak sağlanacak.

Soma'da maden işçilerinin eylemleri sürüyor

14 Haziran'da Soma'da maden işçileri ve yakınları yeni katliamlar yaşanmasın diye eylem yaptılar. Torba yasa kapsamında madencilere dair göstermelik düzenlemeler yapılmasını, taşeronluk köleliğinin güçlendirilmesini protesto etmek için Soma Kaymakamlığı'na yüründü.

Eylem başladığında çevik kuvvet kasklarını takarak işçilerin önüne barikat kurdu. Kitlenin kararlı duruşu karşısında polis kitleye saldırdı.

Kitlenin dağılmaması ve yürüme iradesi üzerine polis geri adım atarak barikatı açtı. Soma Kaymakamı işçileri durdurmak için devreye girerken kitleden konuşmaya tepki gösterildi. Konuşmanın kandırma çabası olduğunu ifade eden işçiler kaymakamı protesto etti.

Konuşmanın ardından işçiler ana caddeye doğru yürüyüşe devam etti. Yolu kapatmamaları için polis kitlenin yanında tek sıra yürümeye başladı. Yüzlerce işçinin yürüyüşü sırasında polisin yer yer "yolu kapattıkları" gerekçesiyle kitleyi taciz etmesiyle kısa süreli arbedeler yaşandı.

İşçiler ana caddede yolu kapatarak işçi servislerini durdurdu. İşçiler diğer işçileri de eyleme katılmaya çağırıyordu. Durmayan servislere tepki gösterildi.

Servislerden inen işçilerle daha da kalabalıklaşan kitle, Soma Meydanı'na yürüdü. Soma Meydanı'nda katliamda hayatını kaybedenler için saygı duruşunda bulunuldu.

Soma Kaymakamı Bahattin Atçı, madencilere haklarını aktaran, madene zorla indirilemeyeceklerini söyleyen avukata "provokasyon yapma" dedi. Kaymakam Atçı'nın avukatı hedef alan söylemi üzerine işçiler yuhalayarak protesto edince kaymakam alandan uzaklaştı. Eylem sonunda işçiler komisyon kurarak DİSK'le birlikte görüşme kararı aldı.

İşçiler maaşları için eylemde

17 Haziran günü maden işçileri ölüm ocaklarında çalışma dayatması sürerken söz verilen maaşların yatırılmaması karşısında yine eylem yaptılar. İşçiler sabah Soma Hükümet Konağı önünde oturma eylemine başladı.

İşçilerin eylemi sürerken Soma Kömür İşletmeleri A.Ş.'nin yetkilisi ise, maaş ödeme çalışmalarının halen

'devam ettiğini', şirketin hesaplarına mahkemece konulan tedbir kararlarının bu ödemeyi geciktirdiğini ancak kısa sürede maaşlarla ilgili resmi açıklama yapacaklarını iddia etti.

Aynı yetkili, tam mesaiye göre yatırmayı planladıkları maaşların ödenmesi için yasal olarak son günün 20 Haziran olduğunu, bu süreye kadar da sorunu halledebileceklerini savundu.

Soma'da başlayan oturma eylemine sivil ve resmi polislerin saldırısı ve Soma Kaymakamı'nın ikna çabası sonucu eylemci işçiler kaymakamlık binasına gitmeye karar vererek kaymakamlık binasına geçtiler.

İşçiler Soma Kaymakamı Atçı'nın ardından Manisa Valisi Erdoğan Bektaş'la da görüştü. Sermaye devleti temsilcilerinin oyalamaya dönük açıklamaları dışında somut hiçbir şey ortaya koymaması üzerine görüşmeyi bitiren işçiler yeniden yürüyüşe geçti.

Madenci Heykeli önüne dönen işçilerin önünü çevik kuvvet polisi Atatürk Caddesi üzerinde kesti. İşçiler oturma eylemine başlayarak polisin tutumunu protesto etti. Sonrasında işçiler ertesi gün eylemi devam ettirme kararı alarak bekleyişlerini sonlandırdılar.

18 Haziran'da ücretler için başlatılan eylem devam etti. Soma Holding'e ait üç maden ocağında çalışan işçiler polis tehditlerine rağmen kaymakamlık önünde taleplerinin yer aldığı bir pankart açarak eylemlerini sürdürdüler.

Türkiye Maden İş üyeleri AKP'ye yürüdü

Türkiye Maden İşçileri Sendikası Ege Bölgesi Şubesi önünde toplanan sendika üyeleri, kaymakamlık önündeki eylemin sonlandırılmasının ardından slogan ve alkışlarla buradan Nazım Usuloğlu Caddesi üzerinde bulunan AKP İlçe Binası'na kadar yürüdü. Eylemcilerin önu AKP İlçe Binası'na varmadan polis tarafından kesildi ve geçmelerine izin verilmedi. Burada basın açıklamasını okuyan Türkiye Maden İşçileri Sendikası Ege Bölgesi Şube Başkanı Ali Gökmen, özelleştirme saldırılarını teşhir etti. Basın açıklamasının ardından, maden işçileri tekrar sloganlar atarak sendika binasına döndü.

Kızıl Bayrak / Soma

KOÜ'de direniş sürüyor

İşten atılan beş işçinin işe iade istemiyle başlattığı, direnen işçilere kalem götürdüğü için işten atılan bir işçi ile birlikte işten atılma sayısının 6'ya ulaştığı KOÜ direnişi iki haftayı geride bıraktı.

Direnin başladığı ilk günlerde ÖGB'nin saldırısı ile iki kez işçilerin pankartları sökülümüş, hastane yönetimi tarafından el konulmuştu. Bu duruma karşı işçiler de çalışan arkadaşlarıyla birlik olup direniş alanına KOÜ logolu bezlere taleplerini, sloganlarını yazıp direniş alanlarına asmışlardı.

Bir süredir sloganların, taleplerin yazılı olduğu bezler direniş alanında duruyordu. 17 Haziran'da hastane yönetimi "Vali geliyor", "Kirlı bir görüntü oluşturuyor" argümanlarıyla bez pankartların indirilmesi için ÖGB'leri işçilerin üzerine saldı.

ÖGB ile karşı karşıya gelen işçi temsilcilerinden Selçuk Öztürk; sloganlar ve talepler yazılı bezlerin indirilmesini isteyen ÖGB'lere: "Aldığınız pankartlarımızı geri verin öyle indirelim, eğer bu bez parçalarını da alırsanız biz de duvarlara, camlara taleplerimizi, sloganlarımızı yazarız o zaman ne yapacaksınız bakalım" dedi.

Hastane yönetimi geri adım atmak zorunda kalarak işçilerin pankartını geri verdi. İşçiler de bez pankartları indirdiler ancak hastane yönetimine geri vermediler.

Greif ve Feniş direnişçileri ile BDSP'liler direnişin 14. Gününde (17 Haziran) sağlık işçilerinin yanındaydı.

Gün içinde yapılan eylemde basın açıklaması yapan Kani Beko, açıklamanın ardından rektörlükten randevu talep etti. Ancak rektörün yerinde olmaması nedeniyle görüşmenin haftaya yapılacağı bilgisini verdi. Basın açıklamasından kısa bir süre sonra bir ÖGB ve ÖGB şefi direniş alanına gelip işten atılan işçilere hastanedeki dolaplarını boşaltmalarını, eğer boşaltmazlarsa kırılıp boşaltılacağını, ayrıca atılan altı işçinin başta tuvalet olmak üzere katlara giriş çıkış yapamayacağını söyledi. İşçiler buna karşın "hastanenin halkın olduğu, kapatılmayacağını" ifade edip yazılı belge istediler. Daha sonra dolaplarının patlatılacağını öğrenen işçiler hastaneye girip eşyalarını aldılar.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Kilis Tabip Odası'ndan taşeron protestosu

Kilis'te taşeronlaştırmayı protesto etmek için hekimler tarafından 13 Haziran'da basın açıklaması yapıldı.

Balıkli Parkı'nda öğle saatlerinde biraraya gelen sağlık emekçileri taşeronlaştırmanın sonucu yaşanan ölümleri protesto etti.

Soma Katliamı'nda yaşanan işçi ölümlerini hatırlatan Kilis Tabipler Odası Başkanı Hamza Ağca şunları söyledi: "Bir kez daha gördük, sermayenin sınırsız kazanç hırsı, işçilerin kanyıyla, canıyla palazlanıyor. Bir kez daha gördük, sınırsız kâr hırsı taşeron düzeniyle katmerleşiyor."

Yatağan işçileri yol kapatarak uyardı!

Yatağan enerji ve maden işçileri özelleştirmeye karşı direnişi Ankara'da Türk-İş işgaliyle sürdürürken ihale için tarih açıklanması üzerine 12 Haziran'da Muğla'da Yatağan-Milas karayolunu trafiğe kapattı.

Özelleştirmeye karşı kurulan ve 270 günden fazla nöbet tutulan direniş çadırındaki işçiler bu haberi öğrenmeleri üzerine eylem kararı aldı.

Yatağan Termik Santrali'ne kömür temin eden Güney Ege Linyitleri İşletmesi önünde de maden işçileri, Milas-Yatağan karayolunu iş makineleriyle kapattı.

Özelleştirmeye karşı fiili-meşru eylem çizgisini sürdüren işçiler özelleştirme sürecine ilişkin tarihin belirlendiğini öğrenince Yatağan Termik Santrali önünde de yolu kesti. Teneke varilleri yola dizen enerji işçileri sloganlarıyla kararlılıklarını haykırdı. "İş cinayetleri önlensin! Özelleştirmeye ve taşeronlaşmaya hayır!" pankartı açan enerji ve maden işçileri yolda bekleyişlerini sürdürdü. Uzun konvoylar oluşmasının ardından eylem sendika temsilcilerinden gelecek haberler doğrultusunda hareket etmek üzere bitirilerek yol trafiğe açıldı.

Türk-İş göreve!

Türk-İş Genel Merkezi'ndeki işgalin 3. gününde (12 Haziran) Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın ve diğer sendikaların da katıldığı bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantı devam ederken işçilere destek için Türk-İş önüne gelen aralarında BDSP'nin de olduğu ilerici ve devrimci güçler sloganlarla bekleyişi sürdürdüler. Toplantı bitiminde işçiler sendika başkanlarını "Türk-İş göreve, genel grevel!" sloganıyla karşıladı. Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay'ın toplantı kararlarına ilişkin açıklamayı Kurtuluş Parkı'nda yapacağı söylenerek yürüyüşe başlandı.

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın önüne geçişe izin vermeyen polis TOMA'larla yola barikat kurdu. Ergün Atalay polis barikatı önünde açıklama yaptı. ÖİB'de ihalenin yapıldığı, Elsan Elektrik'in 1 milyar 91 milyon dolarla ihaleyi aldığı ifade edildi. Polis ihalenin duyulmasının ardından işçilere uyarı yapmadan biber gazıyla saldırıya geçti. Polis saldırısının ardından Güvenpark'a geçmek isteyen işçilerin geçişine izin verilmedi. Bunun üzerine Sakarya Meydanı'nda oturma eylemi yapan işçiler Türk-İş nöbetini 10 işçinin sürdürmesini kararlaştırarak Ankara'dan ayrıldılar.

AKP önünde eylem

Özelleştirme politikalarını protesto eden işçiler 18 Haziran'da da AKP Muğla İl Binası önünde oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Yatağan işçilerinin eylemine KESK üyesi kamu emekçileri de katılarak destek verdi. Eski otogar mevkiinde biraraya gelen yüzlerce işçi buradan yürüyüşe geçti. Kitle, "Hırsız, katil AKP!", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!", "Özelleştirme cinayettir!", "Yatağan Soma olmayacak!", "Her yer Yatağan, her yer direniş!" sloganlarını sıklıkla haykırdı.

Cumhuriyet Meydanı'ndan AKP İl Binası'na devam eden yürüyüş binaya yaklaştığında çevik kuvvet barikatı ile işçilerin önü kesildi. Polis barikatı önünde gerçekleştirilen eylemde bir saat boyunca sloganlar haykırılarak beklendi.

Burada gerçekleştirilen basın açıklamasını TES-İş Yatağan Şube Başkanı Fatih Erçelik okudu. İşçiler özelleştirme saldırısına karşı mücadelelerinin süreceğini belirterek eylemlerini sonlandırdılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

Seyitömer'de 750 işçi işten çıkarıldı

Çelikler Holding bünyesinde bulunan Seyitömer Linyit İşletmeleri (SLİ), iş bırakma eyleminde bulunan 750 işçinin iş akitlerinin fesih edildiğini açıkladı. Geçtiğimiz hafta, 17 Nisan'daki ilk işten çıkarmalara karşı eyleme katıldıkları için 18 işçi işten çıkarılmıştı. Ardından fabrikada çalışan diğer işçiler 18 arkadaşlarının işe geri dönmeleri için iş bırakma eylemine başlamıştı.

Türkiye Maden İşçileri Sendikası Kütahya ve Havalisi Şube Başkanlığı işten çıkarmalarla ilgili bir açıklama yaptı. Geçtiğimiz yıl özelleştirilerek Çelikler Holding bünyesine bağlanan Seyitömer Linyit İşletmesi'nin iş bırakma eylemine katılan 750 işçinin daha iş akitlerini fesih ettiğini bildirdi.

Sınıfın ileri çıkan bölükleri susturulmak isteniyor

17 Nisan'da özelleştirme sonrası işten çıkarmalara öfkelenen Seyitömer işçileri yaptıkları eylemle, işçi sınıfının nasıl ileri dinamikler barındırdığını göstermişti. "İşgal, grev, direniş" kavga bayrağının dalgalandığı Seyitömer'de, işçilerin böylesine dışı dış mücadeleyi göze alması sermaye devletine korku salmıştı. İşletme içerisinde bulunan bölümleri ateşe veren, araçları ters çeviren, jandarma ve polisle çatışan Seyitömer işçilerinin bu militan çıkışı hemen akabinde cezalandırılmak istenmişti.

20 işçi bu eylemler nedeniyle gözaltına alınırken, 3 işçiyse tutuklanmıştı. Kütahya Valisi'nin yaptığı açıklamalarda oldukça alışık türdendi. Direnişi seçen işçiler "provokatör" ilan edilirken, işçilerin aileleriyle birlikte geleceğiyle oynayan Seyitömer kapitalisti 'değerli bir yatırımcı' olarak onurlandırılmıştı.

Özellikle enerji ve maden bölgelerinin sermaye sınıfının iştahını kabarttığı şu günlerde, Seyitömer'den çıkarılan 750 işçi, sınıfa saldırının kapsamını göstermektedir. Burjuvazi zorlu bir mücadeleye girdiğinin bilincinde olarak, eylemlilik içinde olan bir sınıf bölüğüne karşı böylesine bir saldırı göze almıştır. Seyitömer'deki bu işten çıkarmalar, aynı zamanda Soma'da, Yatağan'da mücadele eden işçilere de bir gözdağı niteliğindedir.

Seyitömer işçileri her ne kadar militan bir eylemliliğe imza atmış olsalar da, bu çıkışın kendiliğinden olması, örgütsüzlüğü aşamaması sermayeyi cesaretlendirmektedir. Ayrıca sendikalara egemen olan bürokratların anlayışı da bu cesareti perçinlemektedir. Ancak bu sermaye devletinin işinin kolay olduğu anlamına gelmemektedir. Her ne kadar henüz geri sınırlarda seyretse de sınıf belli bölükleriyle hareket halindedir.

Hareket halinde olanın ileriye doğru çıkması bir umuttan öte maddi bir gerçekliktir.

Türk-İş'ten özelleştirmelere karşı eylemler

Türk-İş İstanbul ve İzmir'de AKP ilçe binaları önünde Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy termik santrallerinin özelleştirilmesine karşı eylemler yaptı.

İstanbul

Şişli Cevahir AVM önünde bir araya gelen işçiler ve sendikacılar, "Türk-İş" yazılı pankartlarını açarak Mecidiyeköy'de bulunan AKP Şişli İlçe Başkanlığı'na doğru yürüyüşe geçti.

Eyleme ağırlıklı olarak TÜMTİS ve Türk Metal üyesi işçiler katılım sağlarken, TEKSİF, Yol-İş, TGS, Belediye-İş, Selüloz-İş, Tez Koop-İş, Koop-İş ve T. Haber-İş üyesi işçiler ve sendika yöneticileri de eylemde yerlerini aldı. Eyleme İşçi Partisi, ADD ve Uid-Der'de destek verdi.

AKP Şişli İlçe Başkanlığı önünde gelindiğinde "Mustafa Kemal ve silah arkadaşları" ve Soma'da hayatını kaybeden 301 işçi için saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından basın açıklamasına geçildi.

Basın açıklamasını okuyan Türk-İş Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak şunları söyledi: "Bugün; ülkemizde bir yağma ve talana dönüşen özelleştirmelere karşı, Yatağan, Kemerköy, Yeniköy termik santrallerinin ve kömür ocaklarının özelleştirilmesine karşı, Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun aldığı karar gereğince AKP önündeyiz."

Soma'da yaşanan katliamlara değinen Büyükkucak, açıklamasının devamında esnek, kuralsız, güvencesiz çalışma koşullarını teşhir ederek saldırılar devam ettiği durumda eylemlerine devam edeceklerini ifade etti. Eylem basın açıklamasının ardından sona erdi.

İzmir

Türk-İş konfederasyonuna bağlı olan sendikaların Basmane'deki AKP İlçe Binası'nın önünde toplanmasının ardından basın açıklaması başladı.

18 Haziran 2014 / İzmir

Basın açıklamasını Türk-İş Ege Bölge Başkanı Hasan Hüseyin Karakoç okudu. Karakoç, özelleştirmelere karşı mücadelenin yeni olmadığını 20 yıldır verdiklerini söyledi. Karakoç çok direndiklerini ancak yağma ve talana engel olamadıklarını vurguladı. Özelleştirmelere karşı çıkanların vatan haini, düşman ilan edildiğini söyleyerek bu kadar özelleştirmenin sonucunda çok şeyin kaybedildiğini dile getirdi. Dev gibi fabrikaların, arsaların fiyatının altında birilerine peşkeş çekildiğini söyleyerek özelleştirmenin bu olduğunu söyledi.

Eyleme Türk-İş'e bağlı Eğitim-İş, Birleşik-İş, DERİTEKS, TÜMTİS, Tek Gıda-İş, Petrol-İş, Harb-İş, Basın-İş katıldı. Eylemde "Kahrolsun işçi düşmanları!", "Yatağan bizimidir bizim olacak!", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganları atıldı. Basın açıklaması Türk-İş'in ayın 22'sinde Soma'da olacağını duyurusuyla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

Özelleştirmeye karşı iş bıraktılar

Enerji ve maden işçileri, Yatağan, Kemerköy ve Yeniköy termik santrallerinin özelleştirilmesine karşı 16 Haziran'da 1 günlük iş bırakma eylemi yaptı.

Tes-İş ve T. Maden-İş üyesi işçiler, termik santrallerin yakın zamanda ihalesi yapılan özelleştirmelerinin iptal edilmesi için iş bırakınca madenlerde kömür üretimi durdu. Termik santrallerde enerji üretimine devam edildi fakat bakım ve servisler yapılmadı.

İş bırakma, Yatağan, Kemerköy ve Yeniköy termik santralleri ile bu santrallere kömür sağlayan madenlerde gerçekleşti. Gece 24.00'te başlayan iş bırakmayla beraber işçiler aileleriyle birlikte maden girişlerinde toplandı. Enerji üretimi süren termik santrallerde ise bakım ve servislere çıkılmadı. Burada da işyeri önünde ve direniş çadırlarında beklendi.

Edinilen bilgiye göre, aralarında Afşin, Adana ve Bursa'nın da bulunduğu yaklaşık 19 kentte iş bırakma eylemi yapıldı.

Ayrıca Denizli'nin Tavas İlçesi, Eskişehir'in Mihaliçcik İlçesi ve Muğla'da bulunan Türk Madin A.Ş.'ye ait madenlerde de işçiler eş zamanlı olarak greve çıktı. Grev sabah saat 08.30'da başladı.

Grev sırasında işçiler ve yakınları Kavak Krom İşletmeleri A.Ş. maden ocağı girişi önünde Soma'da hayatını kaybeden işçiler için yolu trafiğe kapatarak bir süre oturma eylemi gerçekleştirdi. Eylem sırasında sloganlar atan kitle, daha sonra greve devam etti.

Kozlu'da taşeron maden işçileri iş bıraktı

Geçen yıl Ocak ayında 8 maden işçisinin hayatına mal olan işçi katliamının sorumlusu Star A.Ş. şimdi de işçi çıkarıyor. Star A.Ş., maden ocağında 2004'ten bu yana galeri açma çalışmalarını sürdürüyordu. Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Kozlu Müessese Müdürlüğü maden ocağında hazırlık işlerini yüzde 97 oranında tamamlayan Star A.Ş. işçi çıkarmaya başladı. Ay sonunda 15 işçinin daha işten çıkarılacağı söylentisi üzerine taşeron işçiler iş bıraktılar.

16 Haziran'da ocağa inmeyerek iş bırakan işçiler, Genel Maden İşçileri Sendikası'na (GMİS) giderek sendikayı göreve çağırdılar. Yaklaşık 50 işçi, üye oldukları GMİS'e giderek, Genel Sekreter Behzat Cinkılıç'a ve Genel Başkan Eyüp Alabaş'a sorunlarını anlatarak çözüm üretilmesini talep ettiler.

Sendika yöneticileriyle yapılan toplantının ardından konuşan işçi temsilcisi Ayhan Gökgöz, 2004'te 473 işçi ile işe başladıklarını, şimdi 73 kişi kaldıklarını söyledi. Taşeron karşı eylemler yapılırken kimsenin taşeron işçileri düşünmediğini ifade etti.

GMİS Genel Başkanı Eyüp Alabaş ise, maden ocağında hazırlık işlerini alan firmanın işin kalan yüzde 3'lük bölümünü de bitirmek üzere olduğunu öğrendiklerini söyledi. Maden ocağında hazırlık işlerini işin asıl sahibi TTK'nın yapması gerektiğini savundu.

“Sonuna kadar direnmeye devam edeceğiz!”

M&T Reklam işçileriyle direnişin 35. gününde (18 Haziran) örgütlenme süreci hakkında görüştük. Direnişlerinde bir ayı geride bırakan M&T Reklam işçileri, fabrikadaki çalışma koşullarını anlattılar.

- Merhaba, örgütlenme süreciniz nasıl başladı, anlatabilir misiniz?

- Erkan Emanet: Biz burada çok kötü koşullarda çalıştığımız için bir çare arıyorduk. Çarenin de sendika olduğunu düşünerek böyle bir yola başvurduk. Muvaffak oluruz ya da olamayız, o kadarını bilemem ama biz bir kere bu yola baş koyduk. Sonuna kadar da direnmeye devam edeceğiz.

Ben burada enjeksiyon bölümünde vardiya amiriydim. Çok kötü koşullarda çalışıyoruz. İşçi sağlığı ve güvenliği önlemleri yok. Maaşlar çok düşük, asgari ücretin biraz üstünde. Zamlar %4-7 arasında belirleniyor. Sosyal hak yok.

Çalışanların yarısı kadın işçi. 2 sene öncesinde 350 kişi çalışıyordu, şimdi yaklaşık 170 kişi çalışıyor. Burada iş yetişmeyince kadınlar zorunlu mesailere kalıyorlar. Kadınların sabahladığı, eve 2 gün sonra gittiği oldu. Verdikleri fazla mesai ücreti de 50-60 saate 100 lira kadar. Sormazlar, kimseye sorulmuyor. Amirler “mesaiye kalacaksınız” derse herkes kalıyor.

Biz herşeyi göze alarak yola çıktık. Patron fabrikayı kapatmakla tehdit ediyor. Üretimi dışarıya kaydırıyor. Bu fabrikayı kapatmayacak ama insanları korkutup bu süreci atlatmanın peşinde.

- Ulaş İleri: Bizim daha önce de sendikalaşma girişimimiz olmuştu. Bir defasında gittiğimiz sendika satmıştı. İkinci sendikalaşma girişimimizde ise patron işçilere belli bir ücret vererek caydırma yoluna gitti. Bunda başarılı da oldu. Bu sene eski işçiler -bende 7 senelik işçiyim- bazı şeylerin değişmesi gerektiğini düşünüyorduk. Artık bıçak kemiğe dayanmıştı. Fabrika devamlı büyüyor, patron kazanıyor, yurtdışındaki işleri açılıyor, yeni fabrika, şube açıyor-kuruyor... Fakat vaat ettikleri hiçbir zaman gerçekleşmiyor. Yıl sonunda yine %5 zam veriliyor. Devletin verdiği dahi altında kalıyor. Bunu düzeltip devletin verdiğiyle eşitliyorlar.

Yani devletin verdiği asgari ücretin dahi altında çalıştığımız oluyor.

- Mehmet Özkan: Mesela devlet %11 zam belirledi. Burada % 5-8 verdiği oldu. Burada bazı arkadaşlar bunu bilmiyor. Adam işçiden üç kuruş daha nasıl çalarım hesabı yapıyor. Yılbaşı geldiğinde bize boş kağıtlara imza attırıyorlar. Sorduk adama “ne bunlar” diye, “sizin iyiliğiniz için” diyorlar. Hiç iyilik görmedik ki bunlardan, ben güvenmediğimi söyledim. Şok olup, dona kaldılar.

- Sibel Aykın: Biz sendikalaşma çalışmasını devam ettirirken patron, yılbaşında aylık ücretlendirmeden saat ücretlendirmesine geçmek istedi. Arkadaşlarımız bunu kabul etmedi. Bazı arkadaşlarımız kabul etti. Saat ücreti uygulamasını bordolarda gördük. Bize bordoları imzalatmaya çalıştılar bunu da kabul etmedik, imzalamadık. Bu durum sendikaya üye olmayan arkadaşlarımızı da hareketlendirdi. Süreç bu olaydan sonra hızlandı. Örgütlenme çalışması yürütenlere daha çok destek gelmeye başladı, istenilen üye sayısına ulaştık.

- Ulaş İleri: Patron cumartesimizi elimizden aldı. Zorunlu çalışma günü olarak önümüze sundu. Cumartesileri artık bedava çalışıyoruz. Mavi yaka,

beyaz yaka diye servislerde bir ayırım yaptı. Ben 4 ay boyunca servis kullanmadım. Evimin önünden servis geçmesine rağmen beni 40 dakika yürümeye mahkum etti. Ben de yürümedim cebimden para vererek minibüsle başka araçlarla geldim işe. Beyaz yakalar burada çok yoruluyormuş, onlara bazı ayrıcalıklar getireceklermiş. Bunları söylediler bize.

Beyaz yakalılar burada her zaman istediğini aldı. Biz mavi yakalılar istediğimizi hiç alamadık. Burada beyaz yakalılardan biri mesaiye kaldığında özel araçla evlerine bırakıldılar. Ama biz gece 24.00'e 01.00'e kadar mesaiye kaldığımız zaman kendi başımızın çaresine baktık. Servis getirmedikleri, servisi 2-2,5 saat dolaştırdıkları zaman oldu. Yemek yemediğimiz zaman oldu. Öğle yemeğini akşam tekrar vermeye çalıştılar. Çay molamızı kaldırdılar. Haklarımızı bir bir elimizden almaya başladılar. Raporlu olduğumuz zaman ücretimizden kesmeye başladılar.

- Erkan Emanet: Kısacası sömürücülüğün tamamı var burada.

- Mehmet Özkan: Zaten işçiyi nasıl sömürürüm ona bakıyor adamlar. Başka birşey düşündükleri yok. Yılbaşlarında otellerde kutlama yaparlar. Yönetim ayrı işçiler ayrı yerde durur. Kendilerine en kaliteli işçiler getirirler. İşçilere ise en kalitesizlerinden. Her türlü ahlaksızlık bunlarda var. İşçilerle alay ederler bu kutlamalarda. Bunları görüp de hala üye olmayan 20-25 kişi var. Ben onlara “boyunu bükükler” diyorum. Önümüzden geçerken boyunlarını büküp de geçiyorlar.

Sohbete bir soruyla başladık fakat her şeyi konuştuk. Öfkeliydiler, kararlıydılar ve direnişçiydiler. Her ne kadar ilk önce çekinerek başlasalar da konuşmaya bu kısa sohbetimizde çok şey konuştuk. Sohbet esnasında ise işçilerden Erkan Emanet'in oğlu Erkut'la şakalaşırken onun da 35 gündür direndiğini öğrendik. Orada bulunan bir başka direnişçi daha vardı. Adı Sultan Girgin. Her ne kadar Sultan fazla konuşmayıp bizi dinlese de bir kadın olarak direnmenin zorluğunu ve zorunluluğunu “Evliyim ve çocuğum var. Fakat direnmek zorundayız” diyerek özetlemişti.

M&T Reklam'da basın açıklaması

Sendikalaştıkları için işten atılmalarının olduğu M&T Reklam fabrikası önünde DİSK 17 Haziran'da basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylem için fabrika önüne gelmeye başlayan işçi ve emekçiler basın açıklamasının yapılacağı saate kadar halaylar çekerek ve slogan atarak beklediler. Saat 09.30'da ise basın açıklamasının okunması üzerine DİSK ve Birleşik Metal-İş Sendikası pankartları açılarak fabrika kapısı önüne geçildi.

Birleşik Metal Gebze Şubesi Başkanı Necmettin Aydın'ın yaptığı açılış konuşmasıyla Düzce ve Çayırova'da devam eden direniş hakkında bilgilendirme yapıldı. Aydın'ın ardından Birleşik Metal

Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve DİSK Genel Başkanı Kani Beko birer konuşma yaptı. Konuşmalarda taşeron saldırılarına değinilerek M&T Reklam'da yaşanan işten atma saldırısına tepki gösterilerek dayanışmanın süreceği ifade edildi.

Basın açıklamasına DİSK Başkanlar Kurulu üye sendikaların birkaç şube yöneticisi, şube üyesi işyerlerinin temsilcilerinin küçük bir kısmı ve BDSP katıldı. Katılımın zayıf olduğu basın açıklamasında “Atılan işçiler geri alınsın!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “M&T Reklam işçisi köle değildir!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Gebze

Kızıl Bayrak / Gebze

DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirgesi üzerine...

Greif direnişi DİSK'e ha korkulu rüyası olm

DİSK icazetçi, işbirlikçi, bürokratik sendikal anlayışa karşı sınıf sendikacılığı anlayışı ile yola çıkmıştı. Mücadele alanlarında tabanın inisiyatifi ile kurulan DİSK 67-70 yılları arasında mücadeleci çizgisi sayesinde ciddi bir büyüme yaşadı. Tarihinin görkemli dönemleri diyebileceğimiz bu dönemlerde DİSK içinde çıkan çatlak sesler tabanın fiili-meşru mücadelesinin basıncı altında eziliyorlardı. DİSK'te oluşmaya başlayan uzlaşmacı düzen içi kast her zaman kendisini dışa vurmak için fırsat kolladı. 15-16 Haziran Direnişi'nde DİSK yönetiminin direnişin bitirilmesi için aldığı kararlar ve bundan sonraki dönemdeki bazı pratikleri bunun en açık göstergesidir. Abdullah Baştürk'ün başını çektiği grubun yönetime gelmesi ile bu tutumlar daha da belirginleşmiştir. DİSK'i DİSK yapan fiili-meşru mücadele anlayışı, sendikacılığı meslek edinmiş koltuk sevdasına kapılmış yöneticiler için fazlası ile rahatsız edici olmuştur. Her fırsatını bulduklarında bu anlayışı sınıf içinde ete-kemiğe büründüren öncü işçilerin fabrikalardan temizlenmesi için açık ve gizli adımlar atmışlardır. "Düzenin içine sığmayan DİSK'i" ehlileştirmek düzenle bütünleşmiş sendikacılar için başat görev haline gelmiştir. DİSK kurulurken oluşturulan mücadele programı ve sendikal anlayış bu baylar için artık eskimiş çağa ayak uydurmayan bir program olmaktan başka birşey ifade etmemektedir. Bu anlayışın asıl derdi fiili-meşru mücadele anlayışını terk etmek ve sermaye ve düzenle barış sağlamaktır. 12 Eylül askeri darbesine kadar bu çabalarında ciddi bir mesafe katedememişlerdir. Dönem dönem yakaladıkları üstünlükler tabandan yürütülen mücadelelerle boşa düşürülmüştür. DİSK'te palazlanan sendikal bürokrasi ve icazetçi-uzlaşmacı anlayış bu süreçlerden deneyimler çıkararak mutlak zaferini ilan etmek için çaba sarf etmiştir.

12 Eylül askeri darbesi ile DİSK ve bağlı sendikaların kapatılması (2 sendikası hariç) öncü işçi kuşağının biçilmesi Türkiye sınıf hareketinde önemli bir gerilemenin yaşanmasına neden olmuştur. DİSK tekrar açıldığında ise sınıf sendikacılığı anlayışı temelinde kendini yapılandırmak yerine düzenin icazeti altında faaliyet yürütmeyi tercih etmiştir.

DİSK '92 yılında tekrar açıldığında eski kadroları (büyük bir kısmı sınıf mücadelesi anlayışına uzak kadrolar) DİSK'i yeniden yapılandırmayı tartışmaya açmışlardır. Bu tartışmalarda sınıf sendikacılığı anlayışının terk edilmesi ve "çağdaş sendikacılık" anlayışının benimsenmesi yeniden yapılanmanın temel tartışması olmuştur. Çağdaş sendikacılığı benimseyen DİSK kadroları örgütü bu anlayışla yapılandırmak için kolları sıvamışlardır. Her genel kurul döneminde çağdaş sendikacılık anlayışının önünde engel gördükleri program ve tüzük maddelerini bir bir değiştirmişlerdir. Aynı sürece Avrupa Birliği

fonlarından faydalanmak için atılan adımlar eşlik etmiştir. Bu adımlar DİSK' in üyelerine yönelik yürüttüğü eğitim politikasının değişmesini beraberinde getirmiştir. Alınan fonlar karşılığında kapitalist düzeni tehdit etmeyecek işçi profili yaratmak için adımlar atılmıştır. Artık eğitimlerde verilen sınıf mücadelesi bilinci yerini, iş barışına bırakmıştır. Böyle bir sürecin ürünü olan DİSK artık Türk-İş'ten esastan farklı olmayan bir yapıya dönüştürülmüştür.

Bugünkü DİSK; geçmiş mücadele değerleri ve anlayışının terk edilmesi ile yaşanan tarihsel evrim sürecinin ürünüdür. Bu süreç sınıf sendikacılığının terki olarak yaşanmıştır.

DİSK Başkanlar Kurulu Kararları çağdaş sendikacılık anlayışının yeniden teyididir!

Geçtiğimiz günlerde toplanan DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirgesi yayınlandı. Arada laf yığını olmaktan öte bir anlam ifade etmeyen ifadeleri çıkarırsak kurulda alınan tek kararın ise GREIF işçilerinin şanlı direnişine, DİSK'in varoluş nedenlerine dört elle sarılarak yürüttükleri fiili-meşru mücadele anlayışına saldırmak oldu. Bu mücadele nostaljiyi seven DİSK'in başındaki bürokratları rahatsız etmiş olsa gerek genişçe bir yer vermişler. Ne hikmetse DİSK Tekstil'in Greif fabrikasına operasyon yapıldığı gün yayınladığı Başkanlar Kurulu açıklamasında yer alan alçakça ifadelerle hemem hemen aynı biçimde yer vermişler.

Başkanlar Kurulu kararlarında ülke, dünya ve sınıf gündemleri belli başlıklar altında ele alınmış. "Sınıf sendikacılığı anlayışı" yapılan değerlendirmelerde ve "alınan" kararlarda laf yığını olmanın ötesine geçememiş. DİSK bürokrasisinin yaşadığı Greif sendromu ve son dönemlerde gelişen siyasal gündemler üzerine yapılan tespitlerin hepsi kastlaşmış DİSK bürokrasisinin bugün sınıf mücadelesinin önünü açacak bir anlayıştan yoksun olduklarını gösteriyor. Yapılan her değerlendirme sınıfsal özünden kopartılarak ele alınmış bu gelişmelerde sermaye düzeninin asıl rolü bir kenara bırakılmıştır.

Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirgesi'nin başlığını da oluşturan "Taşeron cumhuriyetine karşı demokratik cumhuriyet" vurgusu en önemli tema olarak öne çıkarılmıştır. Sermaye düzeninin sınıfsal egemenliğinden bağımsız olmayan gelişmelerin her biri kendi başına tali bir olaymış gibi bir algıyla işçi ve emekçilere seslenme eğilimi ortaya çıkmıştır. Bu durum gösteriyor ki DİSK sınıf çelişkilerini asıl çelişki olarak görmemektedir. 1992 yılında yapılan "Ören toplantısı kararlarına" sadık kaldıklarını da tekrar teyit

etmişlerdir. DİSK'in tarihine ihanet olarak nitelendirebileceğimiz Ören Kararları'nın ana teması bugün DİSK bürokrasisi için övünç kaynağıdır. Bu durum Başkanlar Kurulu'nun yapılacağını ilan ettikleri metinde şöyle ifade edilmiştir: "DİSK, ülke koşullarını değerlendiren ve kendisini yenileyerek aşma özelliğine sahip bir mücadele örgütüdür. Tarihimiz bunun örnekleriyle doludur. 12 Eylül sonrası sendikal mücadelenin yol haritasının belirlenmesi için, tarihimize 'Ören Kararları' olarak geçen 1992 Haziran'ında yapılan toplantı buna örnektir."

Sınıf sendikacılığı görünümüne bulanmış çağdaş sendikacı kast!

DİSK'e hakim anlayış bugün sınıf sendikacılığı anlayışından uzaktır. Tek tük yöneticilerin farklı anlayışta olduklarını ifade etmeleri ve kısmi olumlu pratikleri bu durumu değiştirmez. Genel algı sermaye ile uzlaşma ve pazarlık eksenine oturtulmuştur. Bazı örgütlenme süreçlerinde yürütülen direnişler dahi bu anlayış ekseninde yapılmaktadır. Direnişler sermaye karşısında güçlü bir sınıf duruşunu geliştirmek ve sınıfın öz gücünün farkına varmasını sağlamak için değil tek başına muhataplarını pazarlık masasına çekmek için kullandıkları silah haline gelmiştir. Asıl vahim olan da bu durumdur. Üye işçilerin sınıf bilincinin gelişmesi böylesi tutumlarla sekteye uğratılmaktadır. Tek başına hükümet karşıtı olmak sınıf bilincine sahip olmak gibi bir yanılsama yaratılmaktadır. DİSK Başkanlar Kurulu'nun son toplantısı üzerine yapılan açıklamada bu durumu tüm açıklığı ile görmek mümkündür. Cumhurbaşkanlığı tutumundan taşeronluğun yaygınlaştırılmasına kadar sorunun kaynağı tek başına hükümetmiş gibi bir yanılsama yaratılmaktadır. Geçmiş seçim döneminde olduğu gibi sermaye hükümeti AKP karşısında düzenin diğer partileri (CHP) alternatif olarak sunulmaktadır.

Bugün bir sınıf örgütünün yapması gereken üyelerini ve genel işçi kitlesini sorunların asıl kaynağı sermaye düzenine karşı mücadeleye hazırlamak olmalıdır. DİSK Başkanlar Kurulu açıklamasında bir hazırlıktan bahsediliyor fakat ilerleyen pasajlarda anlaşılıyor ki bu hazırlık işçi ve emekçileri düzen partilerinden birini tercih etmek zorunda bırakmaya hazırlıktır. Burjuva siyaset sahnesinin dışına çıkamayan kafalara sahip DİSK bürokratları bunu sınıf mücadelesi etiketiyle piyasaya sunuyorlar.

Aynı metinde sosyalistlikten dem vurarak geri tutumlarına perde yapmaya çalışıyorlar.

Sermaye sınıfının azgın sadırılarından biri olan taşeronluğa karşı burjuva demokrasisini kutsuyorlar. Düzenin demokratikleştirilmesi ile sınıfın sorunlarının

Hakim bürokratik kastın mücadelesine devam ediyor!

çözüleceği yanılsaması yaratıyorlar. Kendileri de çok iyi biliyorlar ki bugün yaşanan ekonomik, sosyal, siyasal sorunlar demokratikleşme ile değil güçlü bir sınıf kavgası ile çözülür.

Taşeron köleliği bunun kanıtıdır. DİSK'in farklı vesilelerle model olarak sunduğu Avrupa ülkeleri (demokrasisi) taşeronlaşmayı, esnek çalışmayı olabildiğince yaygınlaştırıyorlar. Bu durum bile burjuva demokrasisinin sınırını gösteriyor.

Taşeronluk başta olmak üzere sınıfın yaşadığı sorunların gerçek ve kalıcı çözümü bugün sınıfa karşı sınıf mücadelesi ile mümkündür. İşçi ve emekçilerin öfkesinin daha yoğun biçimde açığa çıktığı taşeron çalışma uygulaması da böyle bir anlayışla ortadan kaldırılabılır. Bugün yapıldığı gibi sermaye hükümeti ile yapılan görüşmelerle sorun çözülmecektir. Yıllardır hükümetle yapılan görüşmelerin sonuçsuz kalması, mahkeme kararlarının uygulanmaması bu gerçeği bir kere daha göstermektedir. "Taşeron cumhuriyeti" tanımı yapan DİSK Başkanlar Kurulu, bu köleliğe karşı nasıl mücadele edileceğine dair somut hiçbir şey sunmamaktadır. Bu da müzakere ve icazetin temel araç olarak uygulanacağı anlamına geliyor. İhtiyaç olan ise fiili-meşru mücadele hattını geliştirmektir.

İşçilerin örgütlenme arayışına karşılık vermek için hazırlık yapmak!

DİSK Başkanlar Kurulu'nun üzerinde durduğu bir başka konu da işçi ve emekçilerin örgütlenme isteklerine yanıt vermemiş! Bugün mevcut üyelerini

dahi örgütlemeyi başaramamış bir sendikal anlayıştan bahsediyoruz. Bu anlayış DİSK'te hakim olduğu müddetçe DİSK gerçek bir örgütlenme seferberliği gerçekleştiremez. Kendi bünyesine katılan işçilerin fiili-meşru mücadelesinin yanında olmayan bir DİSK geleceği kucaklayamaz. DİSK, bugün güçlü bir işçi örgütü olmak istiyorsa özüne geri dönmelidir. '67-'70 yılları arasında önemli bir nicel ve nitel güce nasıl ulaşıldığına bakmalıdır. O zaman görecektir ki hiç de kürsülerden beylik sözler söylenilerek, o güç elde edilmemiştir. Sermayenin karşısına sınıf olarak çıkma bilinci ile hareket edilerek ve fiili-meşru mücadeleyi temel mücadele biçimi olarak benimseyerek o dönemler nitel ve nicel güç olmayı başarmıştır. Bugün sınıfı örgütlemenin ve çekim merkezi olmanın yolu buradan geçmektedir. Fiili-meşru mücadele rehber alınarak fabrikalarda, havzalarda kavga büyütülmelidir.

Tabanın söz, yetki, karar hakkı tanınmalı. Sınıfın öz inisiyatifini geliştirecek eğitim ve mücadele hattı oluşturulmalıdır. Aksi halde sınıfı örgütlemek adına söylenen her söz hiçbir gerçeği ifade etmeyecektir. Hatta çalışma ve yaşam koşullarının ağırlığından kaynaklı sermaye sınıfına ve düzenine isyan eden işçileri sınıf sendikacılığı görüntüsü ile düzene bağlamak gibi utanç verici bir görevi yerine getirmekten başka bir şey yapmayacaklardır.

Greif direnişi DİSK'e hakim bürokratik kastın korkulu rüyası olmaya devam ediyor!

Başkanlar Kurulu toplantısında geniş yer tutan

Greif direnişi ve sınıf devrimcileri DİSK'e hakim anlayışların korkulu rüyası olmuşlardır. Başkanlar Kurulu metnindeki geniş değerlendirmeleri bile tek başına bu gerçekliği göstermektedir. Burada bürokratik kastın korktuğu ne sadece Greif işçileridir ne de sınıf devrimcileri. Onların asıl korktukları Greif direnişi ile işçi ve emekçilere gösterilen sınıf sendikacılığı anlayışıdır. Bu anlayışın işçi ve emekçiler içinde yaygınlaşmasıdır. Sınıfın taban inisiyatiflerini geliştirerek söz, yetki, karar hakkını kullanmasıdır. Eğer ki sınıf kendi taban inisiyatifini geliştirirse bu bürokratik uzlaşmacı kastın oyununu bozacaktır. Koltuklarında rahat oturamayacaklardır. Sınıf mücadelesi olarak sundukları anlayışın sermayeye hizmet olduğu bütün çıplaklığı ile görünür olacaktır. DİSK'e hakim bürokratik kastın asıl korkusu budur. Bunun için Rıdvan Budak gibi tescilli hainleri sahiplenmekten çekinmiyorlar. Aynı tasta kimi çok kimi az su içtikleri için kast koruyuculuğu anlayışı ile hareket ediyorlar. Biliyorlar ki bu kast düzenlerinin yapıtaşlarından biri söküldüğünde diğer taşlar da yerinden oynayacaktır.

DİSK mevcut yapısı ile sınıfın militan mücadelesinin öncüsü olamaz!

DİSK mevcut hali ile sınıfın artan öfkesini ifade edemez. İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinin bir manivelası olamaz. DİSK'in sendikal mücadelede sınıfın gerçek temsilcisi olması için hakim anlayışının (kast) aşılması gerekir. Bu anlayış '92 Ören Kararları ile somutladıkları ve programlaştırdıkları mücadeleden kaçış anlayışıdır. Sınıfın öfkesinin düzeni temellerinden sarsacak mecraya akışını engelleme anlayışıdır. Kısacası "çağdaş sendikacılık" denen sınıfın ve DİSK'in ayaklarına vurulmuş bir prangadır. Bu pranganın parçalanması DİSK'in mevcut kadrolarıyla mümkün değildir. En ilerici dahi bu anlayıştan nasiplerini almışlardır. Greif direnişi ile bu tablo daha da berraklaşmıştır. DİSK'i kuran sendikalar ve önderleri Türk-İş'in Paşabahçe direnişini bitirme kararına rağmen Paşabahçe işçilerinin direnişine sahip çıkmışlardır. Bunun sonucu olarak uzun bir süre konfederasyon üyelikleri düşürülmüştür. Aynı cüretin zerre kadarını Greif işçilerinin şanlı direnişi için gösteremeyen DİSK'e bağlı sendikaların "ilerici" yöneticileri DİSK'i yeniden ayağa kaldıracak ve sınıfın umudu haline getirecek bir tutum sergileyemezler.

DİSK'in yeniden sınıfın mücadele örgütüne dönüşmesi ancak yeni Greif'ler yaratmak ve DİSK'e hakim uzlaşmacı, icazetçi, bürokratik anlayışı tabanın gücü ile parçalamakla mümkündür.

Greif işgali DİSK'in içerisindeki Türk-İş'i ortaya çıkardı

Greif işgali, sınıf mücadelesindeki artık eskimiş ve köhnemeye yüz tutmuş, böylelikle işçi hareketine hiçbir şey kazandırmayan düşünce ve davranma kalıplarını yerle bir ederken DİSK gerçeğine de ayna tutmuştur. Öyle ki direniş boyunca, hem de daha ilk günden başlayarak DİSK/Tekstil ve DİSK yöneticilerinin, DİSK'i DİSK yapan değerlere ne kadar yabancılaştığı açığa çıkmıştı.

Rıdvan Budak'ın başında olduğu Tekstil Sendikası patronları Greif işçilerine ihanet ederken, DİSK yöneticileri de bu ihanete bazen susarak bazen de işçilere sırtlarını dönerek ortak oldu. Bu tutumlarını bazen kapısına gelen işçileri Budaklar'ın kapısına göndererek, bazen ihanet protokollerine utangaçça ortak olarak, bazen de doğrudan Greif işçilerine karşı cephe alarak gösterdiler.

Bu tutumlarının gerisinde iki temel neden yatıyordu. Birincisi Greif işçileri söz ve karar haklarını tabandan kurdukları komiteleri aracılığıyla kullanıyor ve iplerini bu bürokratlara vermiyordu. İkincisi ise işgal burjuva yasaları ve algıları yerle bir eden eylem tarzıyla, bu sendikacı takımının yasalılık ve pazarlıkçılıkla sakatlanmış sığ mücadele anlayışlarının ipliğini pazara çıkarıyordu.

Oysa bunlar, DİSK yöneticilerinin Türk-İş'e bağlı sendikalardan farklı olduklarını ileri sürdükleri iki temel alandı. Greif Direnişi bu bakımdan DİSK ile Türk-İş arasında herhangi bir farklılığın olmadığını ortaya çıkardı. DİSK tarihine yaslanarak devrimcilik taslayanların maskelerini indirdi.

Greif işçilerinin 106 gün süren uzun maratonlarının her anı bunun böyle olduğunu kanıtıyor. Fakat biz burada bu direniş içerisinde yaşananlar üzerine hatırlatmalar yerine bir tarihsel karşılaştırma yapmak istiyoruz. Böylelikle de DİSK'in yönetici kademelerinde duranların gerçekte DİSK'in kopuş dönemindeki mücadele edilen Türk-İş'in yönetiminde duranlardan herhangi bir farklarının olmadığını göstereceğiz. Bunu ise herhangi bir yoruma gerek duymaksızın arşivden bazı açıklamaları sıralayarak yapmak istiyoruz.

Bu amaçla önce Greif işgaliyle ilgili olarak DİSK cephesinden yapılan açıklamalardan bazı kısa parçalar ve ek olarak da direnişin 4. gününde Greif yönetiminin işçilere gönderdiği ve işbirliğinin açık belgesi olan mesajı

yayınlayacağız. Ardından da Türk-İş'e ait 1970 tarihli "Türk-İş'in İşyeri İşgalleri Hakkındaki Görüşü" başlıklı bir belgeyi olduğu gibi yayınlayacağız.

Okur açıklamalarla ilgili bir karşılaştırma yaptığında

görecektir ki, Greif işgalini "disiplinsizlik", "çocukluk hastalığı", "yasal toplu sözleşme sürecini baltalamak", "sorumsuz davranmak" gibi kavramlarla yargılamaya ve mahkum etmeye çalışan Budaklar ve DİSK yöneticilerinin lugatlarının zamanın (elbette bugünkü) Türk-İş yöneticilerinkinden bir farkı yoktur.

Bu bürokratların, ayrı tarihsel dönemlerde ve zeminlerde olmalarına, dahası ortada büyük iddialarına rağmen aynı noktada buluşmaları şaşırtıcı değildir. Çünkü sözkonusu olan, iddialar ve niyetler değil sınıf mücadelesinin maddi yasalarıdır. İşçi sınıfı içerisinde nerede durduğun, nasıl ilişkilendiğin, nasıl yaşadığındır. Yani aynı ya da benzer maddi koşullar aynı sonuçları doğuruyor. Burada olan da budur.

"TİS süreci baltalanmıştır"

"Toplu iş sözleşmesi sürecinde sendikal disiplin son derece önemlidir. Atılan her adım Sendika organlarının kararı ile gerçekleştirilmelidir. Aksine tutum, Sendikal bütünlüğe olduğu kadar, toplu iş sözleşmesi sürecinin hedeflerine ulaşmasına da zarar verebilir."

"Hali hazırda, söz konusu işyerindeki üyelerimiz adına toplu iş sözleşmeleri görüşmeleri yeni başlamış olup, ilgili mevzuat hükümlerine uygun şekilde sürdürülmektedir, müzakereler henüz sona ermemiştir. Bu nedenle bu eylem sendikamızın inisiyatifinin dışında gerçekleşmektedir."

"Üzülerek belirtmek gerekirse, bu işyerinde toplu iş sözleşmesi süreci bilerek veya bilmeden adeta baltalanmıştır. Umuyoruz ki sağduyulu üyelerimiz, yaşanan bu olumsuz deneyimden yeterli sonucu çıkaracak ve haklarına, sendikalarına daha güçlü sarılarak, toplu iş sözleşmesinin istenilen şekilde, başarıyla sonuçlanması için güç birliğini sürdürecektir."

"Tümüyle sendikamızın ilgili kurullarının bilgisi dışında gerçekleşen bu olay, her yönüyle sorgulanmayı gerektiren, sendikal disiplini zedeleyen ve dolayısıyla örgütlü mücadeleye zarar veren bir nitelik taşımaktadır. Üzülerek belirtmek gerekirse, bu işyerinde TİS süreci bilerek veya bilmeden adeta baltalanmıştır"

(DİSK/Tekstil Yönetim Kurulu, Greif işgalinin ilk günü, 11 Şubat 2014)

Sorumsuzluk ve maceracılık

"DİSK-Tekstil olarak bu olayın barışçıl bir biçimde sona erdirilmesi için çok çaba sarf edilmiştir. Ancak Sendikamızın ve üyelerimizin iradesini hiçe sayan bir siyasi grubun sorumsuz ve maceracı tavrı sonucu 800 dolayında işçi işini kaybetmiş daha da ötesi Mahkeme kapılarına düşürülmüşlerdir.

Bu tavırlar işçi ve sendika hareketine hiçbir yarar getirmemiş aksine zarar vermiştir. (...)

Sendikamız ile işveren arasındaki toplu iş sözleşmesi görüşmeleri devam ederken, aralarında üyelerimizin de olduğu ağırlıklı olarak taşeronda çalışanlardan oluşan fabrika işçileri 10 Şubat 2014 tarihinde üretimi durdurarak bir eylemlilik sürecine girmişlerdir.

Sendikamız daha ilk günden itibaren, ortaya çıkan krizin çözülmesi ve toplu iş sözleşmesinin olağan işleyişine dönmesi doğrultusunda birçok girişimde

bulunmuş, bu siyasi grubun yaptığı tüm olumsuz propaganda ve karalamalara rağmen üyelerinin beklentilerine uygun bir toplu iş sözleşmesi hedefi ile hareket etmiştir.

(...)

Bütün bu gelişmeler olurken, toplu iş sözleşmesinin mevzuata uygun olarak tüm aşamaları titizlikle sürdürülmüştür.

(...)

İhbarcılığı ve yalanı temel politika olarak izleyen, işçiyi işçiye, işçiyi sendikaya düşman olarak göstermeye çalışan, şiddetten çözüm bekleyen bu siyasi çevre açık bir biçimde 800'e yakın işçinin istihdam edildiği bir fabrikanın kapatılmasının ve bu işçilerin aileleriyle birlikte işsiz bırakılmasının tek sorumlusu olarak adeta kendini tescillemiştir. Bunlar daha önce başka yerlerde de yaptıkları gibi fabrikayı kapattırması, işçiyi perişan etmiş ve de muratlarına ermişlerdir. İşte işçi sınıfına asıl ihanet ve hainlik budur."

(DİSK Tekstil yönetiminin 10 Nisan 2014 tarihli, yani polislin fabrikaya operasyon yaptığı günkü açıklamasından...)

"Greif ve DİSK Tekstil İş Sendikası yönetimi sizi bir an önce bu kanunsuz eyleme son vermeye çağırmaktadır"

"Greif Hadımköy Fabrikası'nda yapılmakta olan kanunsuz işgal, eylemler ve bu eylemlerin olası yasal sonuçları ile ilgili tarafınıza noter kanalı ile bir bilgilendirme yapılmıştır. Noter kanalı ile yapılacak bilgilendirmenin tarafınıza ulaşmasına kadar geçecek sürede bu mesaj aşağıdaki konulara açıklık getirmek amacı ile gönderilmiştir:

1. Greif yönetimi olarak bildirmek isteriz ki, toplu sözleşme görüşmeleri DİSK Tekstil İş Sendikası yetkileri ile devam etmektedir.

2. Bu eylem yasal olmayan bir eylemdir.

3. İş hakkınız bu yasal olmayan eyleme katılmaya devam etmeniz durumunda risk altındadır.

4. Hadımköy Fabrikamız sendika temsilcilerinin Fabrikamızdaki hareketlerinin DİSK Tekstil İş Sendikası tarafından desteklenmediği ve onaylanmadığı, DİSK Tekstil İş Sendikası Başkanı Sayın Rıdvan Budak tarafından tarafımıza bildirilmiştir.

5. Fabrikamızda eyleme katılıma son vermediğiniz müddetçe toplu iş görüşmelerinin sonuçlanması ve Greif yönetimi tarafından imzalanması mümkün değildir. Greif ve DİSK Tekstil İş Sendikası yönetimi sizi bir an önce bu kanunsuz eyleme son vermeye çağırmaktadır."

(Greif yönetiminin işgalin 4. gününde işçilere gönderdiği mesaj)

"Çocukluk hastalığı"

"Sınıf ve kitle sendikacılığının önüne set çekmeye çalışan siyasi iktidarın yanısıra, sendikal mücadelenin içini boşaltan, dar siyasi çıkarlarını sınıf mücadelesinin önüne koyan kimi sol sekte siyasi çevrelerin 'dar pratikçilik' ve 'çocukluk hastalığı' olarak görülebilecek türden eğilimlerinin sınıf mücadelesini sekteye uğratması ve işçilere her düzeyde zarar vermesi hiçbir koşulda kabul edilemez ve bu anlayışların mahkûm edilmesi gerekmektedir."

(DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirgesi, 10 Haziran 2014)

Türk-İş'in İşyeri İşgalleri Hakkındaki Görüşü:

İŞYERLERİNİN İŞGALI

Sayın Delegates,

Geçtiğimiz dönemde işçi hareketi için önem taşıyan bir başka konu da bazı işyerlerinde öğrenci işgalleri gibi işgal hareketlerine girilmiş olmasıdır. Türk-İş dışındaki kuruluşların teşvik ve tahriki ile girişilen işgal olayları bir ara genişleme istidadı göstermiştir. Türk-İş topluluğu dışında bulunan sendikaların başvurdukları işgal olaylarına, İzmir Çamaltı Tuzlası'nda da bir ara girişilmiş, ancak Türk-İş'in süratli müdahalesi ile buna engel olunmuştur.

İşgal olayları ile ilgili görüşümüz bu vesileyle kamuoyuna Türkiye radyoları aracılığıyla aşağıdaki şekilde duyurulmuştur:

Geçtiğimiz ay içinde Menemen'de Çamaltı Tuz Fabrikası'nda grev yapan Maden Federasyonuna bağlı işçiler, giriştikleri pasif direnme hareketinden vazgeçmişler ve Türk-İş'in olaya el koyması üzerine de greve son vermişlerdir.

Türk-İş Genel Sekreteri Halil Tunç, 12 Eylül'de grev yerine giderek işçilerle görüşmüş ve duruma Konfederasyon'un el koyduğunu bildirerek, 'Hak mücadelesini, kanun sınırlarını zorlayarak, disiplinsiz bir şekilde yapmaya çalışmak, Türk-İş'in yerleşmiş politikasına aykırıdır. Müsamaha ile karşılayamayız' demiştir.

Son günlerde bazı işyerlerinde işçilerin fiili durum yarattıklarını bildiren bu olayların Türk-İş dışında meydana geldiğini belirten Halil Tunç, şunları söylemiştir: 'Çamaltı Tuzlası'nda durum farklıdır. İlk defa olarak Türk-İş'e bağlı bir kuruluşun grevci üyeleri, kanun sınırlarını zorlayarak işgale tevessül etmektedirler. Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na bağlı kuruluşları ziyadesiyle üzen bu olayın bir an önce Türk-İş prensiplerine uygun bir şekilde çözümlenmesi gerekmektedir.'

Türk-İş Genel Sekreteri Halil Tunç, bu tip olayların maksatlı tahrik ve telkinlerin yanı sıra, kanunların aksaklıklarından ve yargı organlarının sendikalar arasında yarattığı anlaşmazlıklardan doğduğunu belirtmiş ve şöyle devam etmiştir: 'Sebebi ne olursa olsun, kanun sınırlarını zorlayan davranışları müsamaha ile karşılayamayacağımız bilinmelidir.

Kanun dışı davranışlar güçsüz kuruluşların başvuracakları yollardır. Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve ona bağlı kuruluşlar, haklarını kanun çerçevesi içinde toplu pazarlık yoluyla alma kudretine sahiptirler. Hak mücadelesini kanunsuz bir şekilde yürütmeye çalışmak, toplu pazarlık sisteminin yabancı ve bu sistemi tahribe yönelik davranışlar olarak vasıflandırılmak gerekir.'

Sendikacılık hareketinin başarıya ulaşması için disiplinli hareket etmek gerektiğini de hatırlatan Halil Tunç, daha sonra şunları söylemiştir: 'Disiplin, hak mücadelesini toplu hareketler yapma durumunda olan işçi hareketinin vazgeçilmez, ayrılmaz vasıflarından biridir. Disiplinsizlikler, toplu hareketleri şuuruzlaştırır. Topluluk ne yapacağını bilemez hale gelir. İşgal, boykot gibi hareketler disiplinli davranışlar değildir. Türkiye'de işçinin haklarını ve özgürlüklerini ne şekilde koruyacağı kanunlarla tespit edilmiştir. 1963'ten bu yana büyük bir sorumlulukla yürütülen toplu pazarlık düzeni içinde işgale, boykota yer yoktur.'

Türk-İş Genel Sekreteri Halil Tunç, Türk işçilerinin mücadelesinde kamuoyu desteğini ihmal etmemesi gerektiğini de bildirmiş ve şöyle devam etmiştir: 'Bir ülkede kamuoyunun ilgisini toplamak ve özellikle desteğini sağlamak için davranışların haklılığı ortaya dökülmelidir. Kamuoyu, kanun sınırlarının zorlandığını gördüğü anda bu tutuma karşı cephe almaya başlar. Hiçbir ülkede kamuoyunun anarşiye devamlı prim verdiği görülmemiştir.'

Halil Tunç, bazı çevrelerin işçilere kendi haklarını yok etmenin yollarını öğretmeye çalıştıklarını öne sürmüş ve konuşmasını şöyle tamamlamıştır: 'Ümidimiz; bilmeden alet olan, kanunsuz hareketlere itilen işçilerimizin, Türk-İş'in çizdiği doğru yolu görmekte gecikmemeleri, işçi düşmanlarına fırsat vermemeleridir. Türk İşçi Hareketi, Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun çizdiği, doğruluk ve sorumluluk yolunda birleşecektir. Bunun başka yolu yoktur.'

(Türk-İş 8. Genel Kurul Çalışma Raporu, Erzurum, 11 Mayıs 1970)

“İşçinin taşeronla isyanı: Greif direnişi dersleri”

Ankara’da Yılmaz Güney Sahnesi’nde direnişçi işçilerin katılımıyla “İşçinin taşeronla isyanı: Greif direnişi dersleri” başlığıyla 14 Haziran’da etkinlik gerçekleştirildi. Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu’nun düzenlediği etkinliğe, *Karşı* gazetesi direnişçisi ve Greif direnişçisi katıldı.

Etkinlik, Haziran Direnişi’nde katledilenler ve tüm devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Platform adına yapılan konuşmadan sonra işçiler direniş süreçlerini anlattılar. Verilen aradan sonra soru-cevap bölümüyle etkinliğe devam edildi. Sonrasında da son sözler alınarak etkinlik bitirildi.

Platformun amacı ve Greif direnişinin önemi

Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu adına yapılan konuşmada platformun amacının, Greif direnişinin sesini Ankara’da duyurmak, bu eksenle kamuoyu oluşturmak olduğu belirtildi. Direnişe Ankara’dan desteğin örgütlenebilmesi için çeşitli sendikaların ve siyasi partilerin, kurumların biraraya geldikleri bir platform olduğuna değinildi. Ardından 15-16 Haziran’ın yıldönümü olduğu, o günden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı ve sonrasında da hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı vurgulandı. Greif direnişinin önemi açısından 4 noktaya değinildi. Bunlar işgal eylem tarzının tekrar hatırlanması, işgalin tabandan işçi demokrasisiyle örgütlenmesi, sürecin taşeronluğa karşı bir direniş olması ve DİSK’in kurulması sürecinde işçilerin Türk-İş bürokrasini aşmak adına verdikleri mücadelenin Greif işçilerince temsil ediliyor olması olarak sıralandı. Son olarak, Soma Katliamı’na da değinilerek taşeron sorununun tüm toplumun gündemine taşınmış olması üzerinden de Greif direnişinin taşeronla karşı mücadele sürecinde önemli bir örnek olduğu vurgulandı. Soma’daki acıyı ve öfkeyi doğru yerlere yönlendirmek gerektiği belirtilerek konuşmaya son verildi.

“Taşeronla ve sendikal bürokrasiye karşı sınıfın onuru için direndik!”

Greif direnişçisi konuşmasına Ankara’da örgütlenen platforma ve desteklere teşekkür ederek başladı. Bazı çevreler tarafından yapılan çarpıtmalara ve bunun sonucu varolan yanlış anlaşılmalara, sıkıntılara açıklık sağlamak adına örgütlenme süreçlerini, taleplerinin ortaya çıkışını ve sendikal bürokrasinin direnişteki etkisini ayrıntılarıyla açıkladı.

İlk olarak, örgütlenme süreçlerini anlatan Greif işçisi, örgütlenmeye tek bir bölümde başladıklarını, daha sonra farklı bölümlerde komiteleşerek fabrika komitesi oluşturduklarını belirtti. Örgütlenme süreçleri boyunca fabrikadaki sorunlara dair ve bu sorunların da ötesinde sınıf bilinci kazanmak adına eğitimler gerçekleştirdiklerini belirtti. Eğitimlerde işçilerin haklarını nasıl kazandığına dair bilinçlendiklerini ve bedel ödemedi hak kazanamadığını öğrendiklerini söyledi. Bu süreçte yaptıkları anketlerle, tartışmalarla

taleplerini belirlediklerini belirten Greif işçisi, sonuçta 4 ikramiye, ücret arttırılması ve esasta da taşeronluğun kaldırılması için TİS sürecine girdiklerini belirtti. Fakat patron temsilcilerinin, “bu talepleriniz Türkiye gerçeklerinin çok ötesinde” diyerek taleplerini kabul etmediğini açıkladı. İşgale geçilmesiyle birlikte, DİSK/Tekstil Sendikası’nın 2 saat sonra açıklama yayınlamakla “işgalin gayrimeşru olduğunu” yazdığına değinerek “Sendikaya gittiğimizde sendikayı bırakıp gittiklerini gördük. Sonra DİSK’e gittiğimizde de Genel Sekreter Arzu Çerkezoğlu, DİSK/Tekstil’in bağımsız bir işleyiş olduğunu ve buna karışamayacaklarını söyledi” dedi. “Yani direniş ilk iki günde hem patrona, hem taşeronla, hem sendikaya, hem de DİSK’e karşı bir direnişe dönüştü” diye ekledi.

Daha sonrasında sendika bürokratlarının tutumlarını eleştiren Greif işçisi, “Biz her fırsatta direnişi sahiplenin dedik, sendikayı sahiplendik, 47. yıl etkinliğinde söz almak istedik vermediler, işveren ağzıyla, işverenle işbirliği içinde direnişin karşısında durdular, sonra da bizi sendika düşmanı olarak gösterdiler. DİSK mücadeleye kuruldu, bugün de DİSK’in esas sahipleri bizleriz. 47. yılı da fabrikamızda kutladık” sözleriyle mücadele ve devrimci ruhunu DİSK bürokratlarının temsil etmediğini belirtti.

İşgal sürecinde kendi içlerine de kapanmadıklarını belirten Greif işçisi, fabrika havzalarında bildiriler dağıtıp işçilere seslendiklerini belirtti. Ayrıca Greif’in Sultanbeyli’deki fabrikasına girdiklerini, burayı da işgal edip işçileri sendikaya üye yaptıklarını ama Rıdvan Budak’ın “karakolda ifade vermezseniz üye olamazsınız” diyerek işçilerin küçük bir kısmını karakola götürdüğünü anlattı. Son olarak taşeron sisteminin yasaların dahi gerisinde uygulandığını belirten Greif işçisi, taşeronluğa karşı verdikleri mücadelede sendikal bürokrasiye karşı sınıfın onuru için direndiklerini ve gözaltına alınanlara tazminat verilmeyeceğinin belirtilmesi üzerine DİSK’i işgal ederek onu da aldıklarını anlattı.

“Ancak direnenler kazanabilir!”

Daha sonra söz alan *Karşı* gazetesi direnişçisi, *Karşı* direnişinin başlaması sürecini anlattı. “Gezi’nin gazetesi çıkıyor” sözleriyle gazetenin açıldığını ve 66

gün sonra patronun gazeteyi kapattığını ilan etmesiyle işgalin başladığını belirtti. Toplam 91 kişiden yaklaşık 70 kişi direndiklerini sonunda da 39 kişi kaldıklarını ve direnişi bitirdiklerini belirtti. Gazetecilerin sınıfsal kimliklerinin çelişkilerinin etkisiyle zor bir süreç yaşadıklarını anlatan direnişçi, işgale hiyerarşiyi ve işbölümünü kaldırarak, tüm çalışanların eşit olmasıyla başladıklarını ve Greif işçilerinin önerileriyle komiteler kurmaya çalıştıklarını, bu şekilde direndiklerini anlattı. Ayrıca patronun gazetede malzemeleri, binayı “kapatım giderim beni bulamazlar” düşüncesiyle kiraladığını fakat böyle olmayacağını patrona gösterdiklerini belirtti. Patronun alacaklarını alarak bunu 39 kişiye eşit bir şekilde dağıtıp direnişi bitirdiklerine değinirken, bu süreçte liman, tekstil, deri direnişçileriyle ortak hareket etmeye çalıştıklarını, beyaz ve mavi yakalıları yan yana getirerek Soma’ya, Yatağan’a ziyaretler gerçekleştirdiklerini ve dayanışmayı büyüttüklerini anlattı. Son olarak direnişi bırakanlara dair de “direnemeyenin hiçbir şey kazanamayacağını, ancak direnenlerin birşeyler kazanabileceğini” söyledi. “Birlikte mücadele etmeyi, direnenler kazanacağımızı onlara anlatamadık, hem bize hem onlara ders olsun” diyerek sözlerini bitirdi.

İşçiler mücadele içinde bilinçleniyor

Soru cevap bölümünde ilk olarak işçilerin direniş süreçlerinde işçilerin gelişimine dair gözlemleri üzerine bir soru soruldu. Greif işçisi eğitim çalışmalarıyla sürece başladıklarını ama buna rağmen ilk günle son gün arasında büyük bir gelişme gösterdiklerini belirtti. İlk gün barikatları kurarken işçilerin tepki gösterdiğini ama sonrasında kimin dost kimin düşman olduklarını gördüklerini belirten Greif işçisi, 1 Mayıs’ta bir işçinin “Benim ailemde polis var, ben onunla dosttum, ama bugün polislerin nasıl saldırdığını gördüm onlara karşı direniyorum, taş atıyorum” demesinden bahsetti. Ayrıca, kadın işçilerin büyük bir gelişme gösterdiklerini, ilerleyen süreçte kadın komisyonu kurduklarını ve Boğaz Köprüsü eylemini de kendi kendilerine örgütlediklerini anlattı. Dini inançlara dair de bir örnek verirken, “Patron mescide izin vermiyordu, patronun terörist dediği bizler arkadaşlarımıza olumlu yaklaşım buna bir şey demeyince çok şaşırıldılar” dedi.

Karşı gazetesi direnişçisi de gazetecilerin ara sınıf konumunun etkisiyle bir şey yapmaktan çok tartıştıklarını ve bunun zorluklarını yaşadıklarını anlattı. "Herkes eşit" demelerine rağmen editörün hiç susmadığına, temizlik çalışanınsa hiç konuşmadığına değindi. Ayrıca Levent Üzümcü, Fırat Tanış, Serdar Akinan, İhsan Eliaçık, Şebnem Sönmez, Eren Ertem'in kendi emeklerine sahip çıkmamalarını, kendilerine çay veren, muhabirlik yapan çalışanlara destek olmamalarını eleştirdi. Ahmet Şık ve Nedim Şener gibi baskı gören gazetecileri de eleştirerek, "gazeteciler olarak birbirimize destek vermemiz lazımdı, ama gelmediler" sözleriyle serzenişte bulundu.

"Sendika bürokratları koltuklarını kaybetmekten korktu!"

Daha sonra Greif işçisine sendika bürokrasisi ve siyaset arasındaki ilişkiye dair ne düşündükleri soruldu. Greif işçisi, sendika bürokratlarının sendikayı burjuva kurumlarının, özde CHP'nin içinde yer almada bir basamak olarak gördüklerini anlattı. Greif işçisi, sendika bürokratları için "Kendi koltuklarını kaybetmekten korktular, hatta kendileri ifade ettiler bunu. Bize sordular 650 işçiyi üye yaptınız, istediğinizi yaparsınız, daha niye diretiyorsunuz" diyerek sendika bürokrasisinin dar grupçu ve dar pratikçi yaklaşımlarını teşhir etti. "Arzu Çerkezoğlu için de işçiler böyle düşünüyorlardı, taşeronlara karşı mücadele diyor, taşeron cumhuriyetine son diyor, 'direnişçi' diyorlar... Biz yapıyoruz bunu ama onlar yoklar, gelmiyorlar!" diye de ayrıca ekledi. Greif'te üretim yapma noktasında da pazar ve müşteri bulmanın zor olduğu bir alan olmasından dolayı bunu gerçekleştiremediklerini belirtti.

Karşı Gazetesi direnişçisi de beyaz-mavi yakalıları ortak mücadeleye çekmek için "direnişlerle dayanışma platformlarının" bunu sağlayacak zeminler olduğunu belirtti.

Sendikal bürokrasi nasıl aşılabacak?

Taşeronluğun nasıl kaldırılacağı, sendikal bürokrasinin nasıl aşılabileceği, alternatif örgütlenmelerin nasıl yaratılacağı üzerine de bir kamu emekçisi soru sordu. Buna cevaben, dayanışma platformu adına yer alan konuşmacı söz alarak bunun mücadele içerisinde, Greif işçilerinin yaptığı gibi, engel teşkil ettiği ölçüde, sendika içerisinden yapılması gerektiğini belirtti. "Sendikalardan çok şey bekliyoruz, istiyoruz, bu yüzden sendika bürokratları 'biz olmazsak siz olmazsınız' diye bakıyorlar, bunun için pratiğimizi değiştirmemiz gerekmiyor mu?" diye sorulan bir soruya ise Greif işçisi "Tam tersine, onlar işçilerin aidatlarıyla ayakta duruyorlar, bu yüzden daha çok gitmemiz lazım, daha çok sahiplenmemiz lazım" diye cevap verdi. Uluslararası sendikalardan destek örgütlenmesine dair bir soruya da direnişçiler bunun Avrupa sendikalarından dolayı çok mümkün olmadığını cevabını verdi.

Sınıf için büyük bir kazanım!

Son sözlerde Greif direnişinin artıları/eksileriyle geleceğe büyük bir deneyim bıraktığı belirtildi. Ve Greif işgalinin taşeronlara ve özelleştirmelere karşı mücadelede sınıf için büyük bir kazanım olduğu vurgulanarak etkinlik sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Taşeron Soma'dır, çözüm yeni Greifler'le gelecektir!"

Greif direnişinin deneyim ve derslerinin yayılması için planlanan paneller/konferanslar dizisinin ilki 14 Haziran'da Adana'da ve ardından Manisa'da gerçekleştirildi.

Adana

Adana Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu tarafından "Taşeron Soma'dır, çözüm yeni Greifler'dir!" şiarıyla örgütlenen panelden önce Yusuf Ağan'ın "So(r)ma'yı unutma" temasıyla biraraya getirdiği fotoğrafları sergilendi. Serginin ardından panele geçildi.

Soma'da, Şırnak'ta ve 15-16 Haziran'da katledilen işçiler için yapılan saygı duruşuyla başlayan panel açılış konuşmasıyla devam etti.

Sermaye sınıfının işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına her geçen gün yenilerini eklediği, hakları gasp ettiği ve geleceği çaldığı belirtilen konuşmada, patronların kâr hırsları uğruna esnekleştirme adı altında güvencesiz ve kurlsız çalışmanın dayatıldığı söylendi.

Konuşmada taşeronluk ve kölece çalışma koşulları teşhir edilirken meclis gündemindeki taşeron yasasıyla köleliğin baki kılınmak istendiği ifade edildi. Greif işçilerinin taşeronluğa ve kölelik sistemine karşı direnişe başladığı ve Kaveller'in ruhunu kuşanarak şalteri indirip fabrika işgaline geçtiği ifade edildi.

Konuşmada ayrıca şunlar ifade edildi: "Her yer Feniş, her yer direniş' diyerek Haziran ruhunu sürdüren Feniş işçileri de sömürüye ve köleliğe hayır dediler. Soma, Seyitömer, Yatağan, Kazova ve daha nicelerinde işçiler emeklerini çalmaya kalkanlardan hesap sormak için eylem geçti."

Açılış konuşmasının ardından sinevizyon gösterimi yapıldı.

Greif işçileri adına panele katılan **Engin Yılgin** da direniş sürecini ve karşılaştıkları zorlukları anlattı. Taşeron işçi oldukları için birçok işçiyi hakları ve talepleri hakkında tartışıldığını belirten Yılgin, iki büyük toplantı gerçekleştirdiklerini ve bunların ardından 5 oturumda biraraya geldiklerini söyledi.

Yılgin, direniş sürecinde sendika ağalarının ihanetine karşı fiili meşru militan bir direniş sergileyerek fabrika içinde ve dışında eylemler yaptıklarını anlattı. Ağalardan ihanetin hesabını sormak için taşeron işçileri örgütlediklerini belirten Yılgin, 60 gün sonunda yapılan polis baskınıyla fabrikadan elleri kelepçeli ama başları dik çıktıklarını söyledi. "Sendika ağlarının ihanetine rağmen 60 gün direndik ve fiili meşru mücadelemizi tüm işçi sınıfı

nezdinde başarıya ulaştırdık" sözleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Panelde konuşma yapan Feniş işçisi **Mehmet Doğan** "en uzun soluklu direniş olarak 270 gündür devam eden direniş" sürecini anlattı. "İlk başladığımızda iki gün iş bırakma eylemi yaptık ve maşımız hemen ardından yatırıldı. İşçi arkadaşlarla sohbetlerimizde üretimden gelen gücümüzün aslında ne kadar büyük bir güç olduğunu, alınteriyle kazandığımız haklarımızın nasıl gasp edildiğini tartışıyorduk" diyen Doğan, üretimi durdurma kararı verdiklerini ve ardından dayanışma geceleri ile eylemler düzenlendiğini anlattı.

Konuşmaların ardından forumlar düzenlendi.

Mersin

Mersin Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu da "Taşeron Soma'dır, çözüm yeni Greifler'dir!" şiarıyla panel düzenledi.

Eğitim-Sen Mersin Şubesi Toplantı Salonu'nda yapılan panele Greif ve Feniş işçileri de katıldı.

İşçi sınıfı mücadelesinde katledilenler ile devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başlayan panelde ilk olarak platform adına açılış konuşması yapıldı.

Açılış konuşmasında 15-16 Haziran Direniş'i'nin gösterdikleri ile günümüzde yaşanan mücadele mevzilerinin önemi ve dayanışmanın önemine değinildi. Ardından 15-16 Haziran Direniş'i, Feniş direniş'i, Greif direniş'i ve Soma Katliamı'nı anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Dönem ve sınıf hareketi içinde önemli yer tutan direnişlerden söz eden platform sözcüsü sermayenin saldırılarını arttırdığını, taşeronlaştırmaya ve köleliğe karşı mücadelenin de büyüdüğünü söyledi.

Panelde Greif işçileri adına konuşan **Engin Yılgin**, 60 gün süren işgal eylemlerini ve sonrasında hayata geçirdikleri DİSK nöbetini anlattı. Yılgin bundan sonra da yeni Greifler yaratmak için mücadeleye devam edeceklerini söyledi.

Feniş işçisi **Mehmet Doğan** da fabrikada üretim sürerken yaptıkları eylemleri ve daha sonra başlayan direniş sürecini anlattı.

Konuşmaların ardından soru cevap bölümüne geçildi. Liman işçilerinin, belediye işçilerinin ve eğitim emekçilerinin soruları ile canlı bir atmosferde devam eden panel, soruların yanıtlanmasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana-Mersin

Derby'den Greif'e: İşgal, grev, direniş!

Derby işgali 46. yıldönümünde yolumuza ışık tutmaya devam ediyor. İşçi sınıfının mücadele tarihi içerisinde işgaller, grevler ve direnişler önemli deneyimleri barındırmaktadır. Bundan dolayı Derby işgalinin gelişim evrelerine bir bütün olarak bakmak emekten yana olan tüm güçlerin sorumluluğudur.

İşçi sınıfı tarih sahnesindeki yerini almaya başlıyor

'60'lı yıllar dünyada olduğu kadar Türkiye'de de hareketli günlerin yaşandığı bir dönemdi. Dünyada gençlik ve sınıf hareketinin gelişmesi Türkiye'de yansımaları buluyordu. 27 Mayıs 1960 askeri darbesi ise Türkiye açısından bir dönüm noktası oldu. Sanayinin gelişmesi ile birlikte kapitalizm gelişiyor ve sınıfsal çelişkiler netleşiyordu. Bununla birlikte toplumsal muhalefet artıyor; işçiler işgallerle, grevler ve mitinglerle tarih sahnesindeki yerini alıyordu.

1960 Anayasası ile birlikte sendikal haklar ve toplu sözleşme hakkı verilmiş ama bu yasal bir düzenleme içine girmemişti. İşçi sınıfı da bu düzenlemelerle birlikte taleplerini ifade etmeye başlamışlardı. 31 Aralık 1961'de gerçekleşen Saraçhane mitingine 100 binden fazla işçi katılmış, grev ve toplu sözleşme haklarını haykırmışlardı. Bu görkemli mitingin ardından kendi güçlerinin farkına varan işçiler eylemlerini devam ettirmişlerdir.

29 Ocak 1963 Kavel Kablo fabrikasında çalışan işçiler fazla mesai ve ikramiyelerinin tam ödenmesi için oturma eylemi başlattılar. Hem patron hem de devletin saldırıları karşısında baş eğmeyen Kavel Kablo işçileri göstermiş oldukları direnişle toplu sözleşme ve grev haklarının fiilen yasalaşmasının mimarlarından olmuşlardır. Kavel işçilerinin açmış olduğu fiili-meşru mücadele hattı diğer sınıf bölüklerine de yol göstermiştir.

Derby: Türkiye'de ilk işgal deneyimi

1968 yılında gerçekleşen Derby işgali de Türkiye işçi hareketi tarihine damgasını vuran en önemli deneyimlerden birisi olmuştur.

Kazlıçeşme'de kurulu bulunan Derby Lastik Fabrikası'nda 1200'e yakın işçi çalışıyordu. Türk-İş'e bağlı Kauçuk-İş Sendikası'na üye fabrikada toplu sözleşme imzalamak için görüşmeler başladı. Derby işçileri, Kauçuk-İş Sendikası'nın ve bağlı olduğu konfederasyon Türk-İş'in devlet güdümünde olduğunu, işçilerin haklarına sahip çıkmadıklarını görüyor ve kendi geleceklerine sahip çıkıp fabrikalarını işgal ediyorlardı.

İşçiler bu işgalin ardından DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası'na üye oldular ve sözleşmenin Lastik-İş Sendikası tarafından imzalanmasını talep ettiler. Lastik-İş Sendikası bir bildiri yayınlamaya işçilerin çalışma koşullarından kaynaklanan birçok sorunun olduğunu dile getiriyor ve fabrikada yetkili olan sendikanın Lastik-İş Sendikası olduğunu savunuyordu. Kauçuk-İş

ve Türk-İş yönetimi ise güvenlik güçlerini göreve çağırarak işgalin bitirilmesi için seferber oldu. Fabrikanın çevresinde geniş önlemler alan güvenlik güçleri fabrika çevresine konuşlandırıldı. Türk-İş, devleti işgal karşısında göreve çağırırken diğer taraftan üniversite gençliği ise Derby işçilerin yanında yer alıyor, işçilere eylemler ve boykotlarla destek veriyorlardı.

Çalışma Bakanlığı'nın yetkinin Türk-İş yönetiminde olduğu açıklamasına karşılık Derby işçileri referandum yapılmasını istedi. Türk-İş'in karşı çıkmasına rağmen referandum yapıldı ve büyük bir oy çoğunluğuyla yetkiyi Lastik-İş Sendikası aldı. İşçilerin kararlı, fiili-meşru mücadelesi sonucunda işgal eylemi de zaferle sonuçlandı.

İşçi sınıfı Derby işgalinden sonra kendi gücünün farkına varıyor sonraki her saldırı karşısında fabrikalarını işgal ederek cevap veriyorlardı. Singer, Demir Döküm ve Sungurlar işgali sonra Alpagut işçilerinin öz yönetim deneyimi ile (üreten ve aynı zamanda yönetimi de kendi ellerine alarak) bir adım daha ileri taşıyarak gösteriyordu.

Yasaklanan grev hakkını grev yaparak kazanan ve işçi sınıfına armağan eden Kavel işçilerinin açtığı yoldan ilerleyen Paşabahçeler'de patron sendikacılığına karşı verilen kararlı direnişle yoğrulan işçi sınıfı işgal silahını kuşanarak sermayenin karşısında güçleniyordu ve 1968'te Derby işgaliyle sahneye çıkıyordu. Derby işgali işçi sınıfının ilk fabrika işgal deneyimi olması nedeniyle Türkiye işçi hareketi tarihi açısından fazlasıyla önemli bir yere sahiptir.

Tekel'i yaratan koşullar ve suskunluğun bozulması!

'60'larda işçi sınıfı tarih sahnesine çıktığı zaman dostu ve düşmanı tanımaya başlıyor. Sendikal ihanetten, burjuvazinin işçi sınıfının direnişine karşı tavrına kadar birçok deneyim barındırmaktadır. Ardından 12 Eylül 1980 askeri darbesi toplumun üzerinden silindir gibi geçmiş, sendikalar ve dernekler kapatılmış, binlerce öncü işçi fişlenerek işlerine son verilmişti. Büyük bir darbe almıştı işçi sınıfı, bu döneme kadar kazanmış olduğu birçok mevziyi kaybetmiş ve kendi kabuğuna çekilmişti. Bu suskunluk 6 yıl sürdü ve Netaş Grevi ile işçi sınıfı tekrar sahneye çıkıyordu. 1986'da Netaş grevini '87'de Kazlıçeşme, '89'da bahar eylemleri, Paşabahçe grevi, Zonguldak Mengen yürüyüşü, SEKA, Aymasan ve Tekel direnişi izliyor. İşçi sınıfı tarih sahnesindeki yerini alarak suskunluğunu bozuyordu.

2008 Amerika'da başlayan kriz kısa sürede bütün dünyaya yayılıyor ve etkisini göstermeye başlıyordu. Yaşanan kriz yeni savaşları ve bunalımları da birlikte getiriyordu. Faturası işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışılan kriz işten atma saldırılarını ve hak gasplarını da birlikte getiriyordu. İşçi sınıfına kölece çalışma koşulları ve sendikasılaştırma dayatılıyordu. Bu saldırılar karşısında dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfı

tekrar tarih sahnesine çıkıyordu. Bir kez daha işgallerle cevap veriyordu. Güney Kore'de SSangYong, Türkiye'de de Sinter, Gürsaş ve Çelmer işçileri fabrikalarını işgal ederek cevap veriyorlardı. Tekel işçileri ise Ankara'nın göbeğinde başlatmış oldukları direnişle hem sermaye devletine hem de işbirlikçi ve ihanet şebekesine dönen sendikalara karşı başlatılan bir direniş olarak tarihteki yerini alıyordu. Dün Kaveller'de, Paşabahçeler'de, Derbyler'de fiili-meşru direniş hattıyla sermayenin karşısına çıkan işçi sınıfı bugün de Greifler'de yeni ve daha ileri bir biçimiyle kendini göstermeye devam ediyor.

İşgal, grev, direniş silahını kuşanalım!

1 Mayıslar'dan Haziranlar'a, Haziranlar'dan Greifler'e kurtuluşun sokaklarda, fiili-meşru- militan mücadele hattında olduğunu bir kez daha görmüş olduk. Taşeron köleliği, ihanetçi sendikal bürokrasiye karşı Greif işçilerinin başlatmış oldukları işgal direniş işçi sınıfının nasıl mücadele etmesi gerektiğini bir kez daha açık bir şekilde göstermiş oldu. İşgallerinin 60. gününde sendika ve sermaye devletinin işbirliği ile polis ordusunu fabrikaya yığan ve azgınca saldıran, işçilerin hepsini gözaltına alarak eylemi bitirebileceklerini sananlara en güzel yanıtı yine saldırı esnasında yağmur ve soğuk havaya aldırış etmeden çatıda direnen işçiler vermişlerdir. Her fırsatta taşeron cumhuriyetine son vermek için gerekirse boyunlarını kıracaklarını ifade edenler, "direnişçi" eylemlerini örgütleyenler nedense Greif işçilerini görmezden gelerek riyakarlıklarını da ortada seriyorlardı. Greif işçileri siyasal anlamda büyük bir kazanım elde etmişlerdir. Taleplerini kabul etmeyen Greif patronunun fabrikaya kilit vurması, ihanetçi Rıdvan Budak'ların sendikalarını kapatıp ortadan kaybolmaları kimlerin dost kimlerin düşman olduğunu da göstermiş oldu. Yatağan termik santrali işçilerinin Türk-İş bürokratlarının ihanetine karşı sendikalarını işgal etmeleri, Zentiva işçilerinin hakları için fabrika işgalleri, Seyit Ömer işçilerinin işten atma saldırılarına karşı nizamiyeyi ve fabrika araçlarını yakarak militan bir mücadele göstermeleri, *Karşı Gazetesi* çalışanlarının işyerlerini işgal etmeleri bir kez daha işgal eyleminin işçi sınıfının en önemli mücadele silahı olduğunu göstermiştir.

Bugün sermayenin saldırıları karşısında biraraya gelen, güçlenen işçi sınıfı önündeki sendikal bürokrasi engelini de aşmayı başaracaktır, ki şimdiden buna yönelik adımlarını Greif'te, Yatağan'da, Soma'da görebilmekteyiz. İşçilerin tabandan örgütlülüğünü açığa çıkaran eylemlerin önümüzdeki günlerde de çok sık yaşanacağı aşikardır, sınıf bunun sinyallerini vermektedir.

İşçi sınıfının bugünkü küçük ama anlamlı adımlarını görerek ve bunların yarının devrim yürüyüşüne doğru gideceğini hesap ederek tüm gücümüzü işçi sınıfının örgütlü gücünü açığa çıkarmaya seferber edelim!

Kartal'dan bir Kızıl Bayrak Okuru

BDSP'den coşkulu 15-16 Haziran yürüyüşü!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 44. yıldönümünde, Kadıköy'de coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi.

15 Haziran'da Kadıköy Boğa Heykeli önünde bulunan BDSP'liler, "15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi yol gösteriyor... İşgal, grev, direniş!" şiarlı pankartlarını açtılar ve "BDSP" imzalı bayrak ve flamlarını taşıdılar. BDSP'nin yanı sıra Kartal Üç Fidan Çocuk Topluluğu da kendi pankartları ile eylemde yerlerini aldı.

Eylem boyunca, "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz!", "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!", "İşgal, grev, direniş!" ve "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" sloganları haykırıldı.

Buluşma sırasında çevredeki emekçilere seslenen sınıf devrimcileri, 15-16 Haziran'ın önemine dikkat çektiler ve işçi sınıfının bugün hala Greif'te, Seyitömer'de ve Yatağan'da direnmeye devam ettiğini söylediler. Sınıf devrimcileri *Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği*'nin de dağıtımını gerçekleştirdiler. Bekleyiş sırasında Üç Fidan Çocuk Topluluğu "Halkça" adlı parçayı seslendirdi.

Daha sonra kortej oluşturan sınıf devrimcileri Bahariye Caddesi üzerinde yürüyüşe başladı. En önde çocukların yer aldığı kortej, coşku ve disiplin ile çevredeki emekçilerin ilgisini çekti. Birçok emekçi sınıf devrimcilerine alkışlarıyla destek verdi. Yürüyüş Bahariye Caddesi'nin ardından ara sokaklarda sürdürüldü ve Kadıköy-Eminönü İskelesi üzerinde sona erdirildi.

İskele önünde gerçekleştirilen programda ilk söz çocuklara verildi. Üç Fidan Çocuk Topluluğu, bir kez daha ellerindeki temsili orak çekiç ile "Halkça"yı söyledi. Çocukların etkinliği çevredeki emekçiler tarafından ilgi ve beğeniyle karşılandı. Çocukların yaptığı müzik dinletisinin ardından 15-16 Haziran 1970'de kolluk güçleri tarafından katledilen 3 işçi şahsında saygı duruşunda bulunuldu.

BDSP adına yapılan basın açıklamasında ise 15-16 Haziran 1970'te gerçekleştirilen büyük işçi direnişinin 44. yıldönümü olduğu hatırlatılarak şunlar söylendi: "44. yıldönümüne girdiğimiz 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin ruhu bugün yeni Haziranlar'da yaşıyor. 15-16 Haziran'ın ruhu taşeron köleliğine karşı fabrikalarını işgal eden Greifler'de, ücret ve tazminat hakları için direnen ve işgal eylemi gerçekleştiren Fenış ve Anteks'te, özelleştirmeye karşı direnişe geçen ve direnişleriyle sendikal ihaneti açığa çıkaran Seyitömer ve Yatağan'da yaşamaya devam ediyor."

Açıklamanın devamında ise şunlar dile getirildi: "1970'de gerçekleşen büyük işçi direnişinde 3 işçiyi katledenler; Haziran'da 9 canımızı öldürenler, Soma'da, Şırnak'ta, madenlerde, tersanelerde, işçileri iş cinayetine kurban edenler, Okmeydanı'nda Uğur Kurt'u vuranlar bugün de Lice'de kalekol ve karakol yapımını protesto edenlere kurşun yağıdırıyor."

Basın açıklamasının ardından BDSP temsilcisi de bir konuşma yaptı.

BDSP temsilcisinin konuşmasının ardından "DiSK'in devrimci ruhu bugün Greif'te yaşıyor" denilerek söz Greif'in direnişçi işçilerine verildi. Greif işçileri adına konuşma yapan **Engin Yılgin**, fabrikadaki taşeron köleliği ve düşük ücretlere karşı başlattıkları örgütlenme sürecinden bahsetti ve bu mücadelede oluşturulan işçi demokrasisinin önemine dikkat çekti. "Söz yetki karar işçilerde olmalı" dediklerini ve bu şiar ile sendikal bürokrasiye karşı da mücadele ettiklerini söyleyen Yılgin, 60 gün boyunca gerçekleştirdikleri işgal eyleminin polis saldırısı sonucunda sona erdiğini, ancak direnişi sürdürerek kazandıklarını belirtti. Yılgin, hayata geçirdikleri birçok eylemden örnekler sundu.

Greif işçilerinin konuşmasının ardından etkinlik marşlarla sürdü. Eylem hep birlikte söylenen Avusturya İşçi Marşı'nın ardından sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gebze'de 15-16 Haziran eyleminde direniş çağrısı

Gebze İşçilerin Birliği Derneği 15 Haziran'da Trafo Meydanı'ndan Kent Meydanı'na yürüyerek yıldönümünde 15-16 Haziran Direnişi'ni selamladı.

Eylemde Gebze İşçilerin Birliği imzalı "Taşeron köleliğine, sefalet ücretine, mezarda emekliliğe HAYIR" pankartı taşındı. Arkasında Direnen Fenış Alüminyum İşçileri imzalı "Maaşlarımız ve kıdem tazminatımız gasp edilemez!" pankartı yer alırken DLB imzalı "Hayatlarımızı sınavlarla eletmeyelim geleceğimize sahip çıkalım!" ozaliti taşındı. Ayrıca eylemde dövizler de yer aldı.

Eylem başlamadan önce Trafo Meydanı'nda işçi ve emekçilere örgütlenme ve mücadele çağrısı yapıldı. Konuşmalar ve sloganlar eşliğinde yürüyüş başladı.

Ardından Gebze İşçilerin Birliği adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmanın başlangıcında; "Bugün 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümü. 1970'te işçi sınıfı hak alma mücadelesinde ileri adımlar atıyor, grevler dalga dalga yayılıyordu. 15-16 Haziran 1970'te Türkiye'nin dört bir yanından işçi sınıfı alanları zapt ederek DiSK'in kapatılmasının önüne geçti. Çıkarılan yasalar geri çekilerek bu saldırılar püskürtüldü" denildi.

Konuşmanın devamında ise 15-16 Haziran ruhuyla örgütlenme, mücadele ve hesap sorma çağrısı yükselttiler fabrika ve komite örgütlenmelerinin önemine değinildi.

"Ben biliyorum ki zafer direnen işçilerin olacak!"

Daha sonra Kocaeli Üniversitesi'nde direnişte olan taşeron işçileri adına direnişçi Besra Karabacak bir konuşma gerçekleştirdi. Direniş sürecini anlatarak Soma Katliamı için grev yaptıkları için işten atıldığını ve direnişin 11. gününde olduğunu söyledi. Konuşmasını şöyle tamamladı: "Ben biliyorum ki zafer direnen işçilerin olacak!" Sonrasında Ağrı Kamu Taşeron İşçileri Derneği Başkanı bir konuşma yaparak taşeronlaştırmaya karşı mücadeleyi yükseltmek gerektiğini vurguladı. Fenış Alüminyum işçileri de eylemde söz alarak direniş süreçlerini anlatarak sendika bürokrasisinden hesap sorulması gerektiğini belirtti. Eylemde Devrimci Liseliler Birliği de selamlandı.

Eylemde Gebze İşçilerin Birliği Derneği Müzik Topluluğu adına kısa bir konuşma yapıldı, marş ve türküler eşliğinde halaylar çekildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Savaş ve devrim diyalektiği

A. Eren

“Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürelim ya da oportünizme karşı mücadele”

1 Ağustos 1914, tarih olarak içinde bulunduğumuz emperyalizm ve devrimler çağına başlangıcına dair bir dönemece işaret eder. Kapitalist-emperyalist egemenlik ve yayılmacılık sisteminin dünya ölçüsünde yarattığı sonuçlar; krizler, savaşlar, yıkımlar, isyanlar, devrimler, anti-sömürgeci kurtuluş hareketleri ve burjuva toplumunun içinde bulunduğu yapısal genel bunalım süreci... Bu dönem kapanmış değil, 100 yıl önce böyleydi, halen de devam ediyor.

Kritik önem taşıyan bu tarih politik programların, partilerin stratejik amaçlarının sınırdığı dönemdir aynı zamanda. II. Enternasyonal’in oportünizm tarafından yenilerek öldüğünü söyleyen Lenin, bundan sonra bütün güçleri, olanakları seferber ederek, toplayarak, oportünizmden temizlenmiş bir III. Enternasyonal’in kurulması göreviyle yüz yüze olduklarını belirtir. İşçi sınıfının uluslararası mücadelesinin birbirine bağlı iki cephede odaklanması zorunluydu. Burjuvazinin politik iktidarına son verecek bir devrim ve işçi sınıfı hareketi saflarındaki revizyonizme karşı amansız mücadele.

Avrupa savaşını büyük bir tarihsel krizin, bir çağın başlangıcı olarak değerlendiren Lenin, savaşın gizli kalan bütün çelişkileri açık bir şekilde gün yüzüne çıkardığını vurgular. Savaş, iktidar perspektifini sadece söylemde kabullenen tüm eski sosyal demokrat işçi partilerinin, devrimci ciddiyetten nasıl da uzaklaştıklarını ortaya serdi. Zira devrimci teorinin özü sınıf mücadelesi öğretisidir; oysa savaş kapıya dayandığında II.

Enternasyonal partilerinin ilk icraatı, kendi emperyalist burjuvazilerinin yayılmacı, savaş politikalarını tehdit etmemek adına sınıf mücadelesini ertelemek oldu. “Oportünizm ile sosyal-şovenizmin ideolojik ve politik özü aynıdır: Sınıf savaşımı yerine sınıf işbirliği; savaşımın devrimci anlamını yadsıma; güçlüklerden bir devrim için yararlanacak yerde, zor duruma düşen “kendi” hükümetlerine yardımcı olmak” (Lenin: II. Enternasyonalin çöküşü)

Kırılma noktası, iktidar perspektifinden yoksunluktur

O dönem işçi sınıfının politik örgütü olan sosyal demokrasinin özellikle iktidar sorununda iflas ettiğini belirten Lenin, bugünkü oportünizmin esas temsilcisi olan eski marksist Kautsky’nin, sınıf mücadelesini burjuva sınıf ilişkileri içine hapsetmesinin, sınırlandırılmasının tipik örneğini oluşturduğunu söyler. Sınıf mücadelesini burjuva demokrasisinin anayasal biçimiyle sınırlamak, burjuvazinin egemenliğinin kabul edilmesi demektir. Sosyal demokrasi, kapitalizmi yıkıp iktidarı ele geçirme

stratejisinden uzak durarak, emperyalist saldırganlık ve savaşın taşıyıcıları oldular.

Emperyalist paylaşım savaşı ve II. Enternasyonal’in dağıldığı koşullarda sosyalist politikanın teori ve pratik birliğinin altını çizen Lenin, proleter sınıf mücadelesi açısından hayati önem taşıyan bir sorunu, stratejik tartışmaların odağına taşır: İktidar gücü (sınıf niteliği) ve iktidar biçimi arasındaki diyalektik ilişki.

Burjuva iktidarı çeşitli biçimler alır, farklı politik biçimlere bürünür. Fakat özü değişmez: Bütün bu iktidar biçimleri ile devlet türleri, son tahlilde burjuvazinin siyasal sınıf egemenliğinin, diktatörlüğünün ifadesidir.

Bu açıdan savaş sürecinde ortaya çıkan oportünizm bir raslantı, bir ihanet, bir hata veya tek tek kişilerin dönemliğinden öte, bütün bir tarihsel çağın sosyal bir ürünü ve sonucudur. Oportünizm ile emperyalizm arasında, dolaysız bir ilişki mevcuttur.

Emperyalist ülkelerin ulaştığı tekelleri ekonomik toplumsal düzeninin

karakteri, oportünizmin de maddi temelini oluşturdu. Bu bağlamda işçi sınıfı saflarından çıkan bu fenomen, bir ülkeyle sınırlı olamayan uluslararası bir gelişmeydi.

Emperyalist burjuvazi işçi sınıfı içerisinde etkili, örgütlü olan bir “işçi partisi” olmadan egemenliğini koruyamayacağını bilincindedir. Dolayısıyla ekonomik ve politik olarak ayrıcalıklı bir “işçi aristokrasinin” yaratılması ve bu kastın beslenmesi egemen düzen

açısından hayati önemdedir. Savaş karşısında sosyal demokrasinin aldığı oportünist, sosyal şoven tutumun, ahlaki yargılamadan öte, sınıfsal niteliğinin ortaya çıkarılması gerekiyordu. Nitekim emperyalist savaş bütün bu çelişkileri, sosyal demokrat partilerin politik karakterlerini bir anda ortaya sermişti. Söylemler değil, belirleyici olan emperyalist savaşa karşı devrim bayrağını yükselten pratik-politik tutumdur; sosyal demokrasi tam da bu noktada, emperyalist savaşın yedek gücü olduğunu gösterdi.

“Savaş her şeyin babasıdır” (Heraklit)

Oportünizme karşı mücadelede emperyalizm çağında savaşın niteliği ve savaş-devrim arasındaki diyalektik ilişkiyi aydınlatmak, pratik politika açısından stratejik öneme sahiptir.

I. Emperyalist paylaşım savaşı bu sorunun teorik olarak aydınlatılması bakımından önemli bir vesile oluşturdu. İşçi sınıfı hareketinin savaş karşısındaki tutumunu netleştirmek bağlamında, Lenin saldırı ve savunma, haklı ve haksız savaşlar arasındaki ayrıma dikkat çekerek, her savaşın somut olarak analizinin yapılmasının üzerinde önemle durdu. “Anayurdu savunma” safsatalarına, aldatıcı propagandaya karşı proletaryanın savaş karşısındaki tutumunu en öz biçimiyle ve hiçbir zaman unutulmaması gereken şu sözlerle formüle eder:

“Sosyalistler, halklar arasındaki savaşları daima barbarca ve canavarca bulmuşlar ve kötülemişlerdir. Bizim savaşa karşı tutumumuz gene de aslında burjuva pasifistleri ile anarşistlerden farklıdır. Her şeyden önce, biz, bir yanda savaşlar ile öte yanda bir ülke içindeki sınıf savaşımı arasındaki ayrılmaz bağlılığı; sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle

sahiplerine, serflerin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığını, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz. Biz marksistler, hem pasifistlerden, hem anarşistlerden, her savaşın ayrı ayrı, Marx'ın diyalektik materyalizmi görüşü açısından, tarihsel bir incelenmesi yapılması gereğini kabul ederiz. Her savaşta kaçınılmaz bir biçimde olagelen dehşete, zulme, sefalet ve işkenceye karşı, tarihte ilerici nitelikte pek çok savaş vardır; bu savaşlar (örneğin mutlakiyet ya da kölelik gibi) çok kötü ve gerici kurumların yıkılmasına ya da (Türkiye ve Rusya'da olduğu gibi) Avrupa'da en barbar despotlukların ortadan kalkmasına yardım ederek, insanlığın gelişmesine hizmet etmişlerdir. Bunun için, bugünkü savaşın da tek başına tarihsel özelliklerini incelemek zorunluluğu vardır". (Lenin: **Sosyalizm ve Savaş**)

I. Emperyalist paylaşım savaşı bu somut sınıf analizi temelinde yapıldı. Devrimci sürecin derinleştirilmesi, işçi sınıfının örgütlü gücünü devrim yoluyla iktidarı ele geçirmesinin ön koşulu, bu teorik berraklığın etkili bir şekilde sağlanmasıydı. Zira savaş aynı zamanda işçi sınıfı saflarındaki muazzam devrimci enerjiyi de ortaya çıkardı. Savaş gibi devrimin gerçekleşmesi olanaklarının da bu süreç sonucunda ortaya çıkması, ikisi arasındaki diyalektik ilişkiye işaret eder. Nitekim emperyalist savaş cephesinde işler planlandığı gibi yürümüyor, ilkin sosyal şovenizmin etkisine giren işçi sınıfı, süreç içerisinde devrimci sınıf mücadelesine yönelmeye başlıyordu.

"Yıldırım savaş" planı sonuç vermiyor

Kayzer İmparatorluğu (Deutsches Reich) savaş ilanında, başta Sosyal Demokrat Parti yönetiminin desteğini sorunsuz almak için, savaşın sekiz hafta içinde sonuçlanacağı planını uyguladıklarını duyurdular. Savaş koordinatörü General V. Schlieffen Doğu Prusya cephesinde Rus orduları karşısında 3-11 Eylül'de aldıkları beklenmedik yenilgi sonrası bu savaş planının iflas ettiğini resmi olarak kabulleniyordu. Ayrıca Avusturya-Macaristan ordularının Galiçya'da Eylül 1914'te Rus orduları karşısında aldıkları ağır yenilgi ve ardından 1915'te İtalya'nın karşı ittifak güçleri saflarına geçerek taraf değiştirmesi, Almanya'yı oldukça çıkmaz bir duruma sürüklemişti.

Alman savaş hükümeti büyük kitleleri mobilize ederek gelişmeleri kendi lehine çevirmek istiyordu. Savaş günleri içinde tam 13 milyon kişi orduya alındı.

Karl Liebknecht tutuklanıyor ve Almanya'da devrimci durum

Emekçi sınıflar da savaşa karşı gelişen tepkiler ve toplumun bütün katmanlarında savaşın yarattığı tahribat, Lenin'in deyimleriyle "görkemli organize edilen açlık" devrimci bir tehdit oluşturuyordu. 1 Mayıs 1915'te kendisini sol sosyal demokratlar olarak adlandıran "Enternasyonal" grup (1918'den itibaren **Spartakistler** adını alır), Berlin'de büyük bir kitlesel gösteri düzenler. Bu eylem oportünist sosyal demokrat parti önderliği tarafından sabote edildikten sonra, Karl Liebknecht tutuklanarak zindana atılır. Emperyalist savaşa karşı mücadelenin sembolü olan Karl Liebknecht'in tutuklanmasına karşı başta Berlin'de 60 bin işçi olmak üzere Almanya'nın diğer birçok kentinde gerçekleştirilen politik grevler sarsıcı etki yaratır. Giderek yayılan grevlere katılım da hızla artar; 1916 yılına gelindiğinde greve katılan işçilerin sayısı yarım milyonu aşmıştır.

İşçi sınıfı hareketinde gelişen bu radikalleşme, savaş hükümetini zor durumda bırakıyordu. Rusya'da Şubat 1917 Devrimi Almanya genelinde devrimci bir işçi hareketi dalgasının gelişerek yayılmasına yol açtı. 1917'de greve katılan işçilerin sayısı 2 milyona yaklaşıyor. 6 Nisan'da 300 bin silah üretim fabrikası işçisi her türlü emperyalist işgale karşı, hemen barış talebiyle eyleme geçer. Benzeri eylemler diğer kentlere de yayılır. Almanya'da artık devrimci bir durum hakimdir. Savaş cephesinde askerler arasında "kardeş dayanışması" sloganları yükselir. Rusya Devrimi'nden etkilenen askerler 12 savaş gemisine el koyarak, Sovyet örneğinde olduğu gibi kendi konseylerini seçerler.

Mayıs 1917'den itibaren sosyal şovenistler, emperyalist ülkelerin resmi diplomat rolünde barış görüşmeleri yürütmeye başlarlar. Devrim korkusu karşısında uğursuz bir rol üstlenen bu düşkün hainler, Danimarka sosyal demokratlarının temsilcisi Borgbjerg aracılığıyla, Stockholm'de sözde sosyalist bir konferansın yapılması çağrısı yaparlar. Lenin bu sosyal şovenistleri emperyalizmin ajanları olarak teşhir eder.

Kriz bütün Alman toplumunu pençesi içine almıştır. Emekçiler açlık, işsizlik, genel bir yoksulluk içinde boğulmaktadır. Almanya'nın savaş kaybı çok ağırdır. 7,5 milyon ölü, yaralı ve kayıp. Sağ sosyal demokratlar ve "Zentristler" farklı ayak oyunlarına başvurarak, işçi kitlelerinin devrime yönelmelerinin önüne geçmeye çalışmaktadırlar. Özellikle Zentristler, sosyal demokratlara sırtını çeviren işçi kitlelerini aldatacak bir manevrayla etkilerine almaya girişmişlerdir. 7 Nisan 1917'de "Bağımsız Sosyal Demokrat Parti" adıyla kurdukları bu yeni reformist parti çıkışıyla, işçi sınıfına önderlik edecek gerçek bir komünist partisinin kurulmasını zorlaştırmışlardır. Bu yeni bir ihanetin dışavurumuydu. Emperyalist savaşa destek veren sosyal demokratlar, burjuvaziyi devrimden korumak adına uğursuz rollerini oynamak için bir kez daha sahneye çıkarlar.

Emperyalist savaşa karşı: Devrim

1917-1919 yılları arasında bu savaşın süreci içinde

sadece Almanya'da değil, Avrupa genelinde devrimler dalgası yayılmaya başlamıştı. Milyonlarca işçi, emekçi ve alışılmış sosyal konumlarından, yerlerinden kopararak savaşa sürüklenen askerler ayaklanarak egemen kapitalist ilişkilere sarsıcı darbeler indiriyordu.

Savaşı sürdürmek amacıyla emperyalist devlet aygıtı emekçilerin günlük ekonomik yaşamına varan müdahaleyle, toplumu bir militarizasyona tabi kılıyordu. Bolşevik Partisi önderliğindeki Rus proletaryası emperyalist müdahale ve saldırganlığa karşı Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'ni zafere ulaştırarak yeni bir devrimci sürecin önünü açmış, kapitalist/emperyalist sistemin çöküşünü ve savaştan kurtulmanın yolunu göstermişti.

Almanya, Avusturya ve Macaristan'da savaş ve devrim diyalektiği gelişmekteydi. İşçi-asker konseyleri oluşuyor ve kısmi de olsa bu ülkelerin geleceğini belirliyordu. Bu devrimlere karşı beyaz terör bir haçlı seferi boyutunda acımasızca Almanya, Macaristan ve İtalya'da binlerce devrimci ve aktif işçi önderlerini hunharca katlediyordu. Devrimi engellemek için bir karşı-devrim hareketi gelişmekteydi. Macaristan, İtalya, Bulgaristan ve İspanya'da faşist hareketler iktidara geldiler ve gelişmekte olan bu devrimleri kanla bastırdılar. Almanya'da sağ sosyal demokrasi, Prusya militarizmi ve paramilitarist faşist gruplarla ittifak içinde devrimci güçlere karşı saldırı başlattılar. Yeni kurulan Komünist Partisi önderleri Karl Liebknecht ile Rosa Luxemburg'un katledilmesi bir devrimci dönemin dönüm noktasına da işaret eder. Almanya, 29 Eylül 1918'de savaş yenilgisini imzalar. Bu askeri yenilgi ve politik krizden kurtulmak için egemen klik bir manevraya başvurur. Devrimin önüne geçmek için Ekim 1918'de Prens Max von Baden liderliğinde Scheidemann ve Bauer gibi sağ sosyal demokratların yer aldığı sözde "demokratik" bir koalisyon hükümeti kurulur. Ve ardından planlı biçimde adım adım, işçi sınıfının merkezi önderlik zaafiyeti de kullanılarak, 1918/1919 Almanya Kasım Devrimi yenilgiye uğratılır.

“Devrimci Gençlik Birliği’nin temellerini inşa etmek için...”

Ekim Gençliği, bu yıl yaz kampının ikincisini düzenleyecek. “Gençliğin devrimci birliği için buluyoruz!” şiarıyla örgütlenen yaz kampı, çeşitli atölyeler, söyleşiler ve sunumlarla zengin bir içerik taşıyor.

7-13 Temmuz tarihleri arasında düzenlenecek **Ekim Gençliği II. Yaz Kampı**’nın içeriği ve çalışmaları üzerine **Hazırlık Komitesi Sözcüsü** ile konuştuk...

- Bu yıl düzenlenecek olan kampın politik içeriğinden ve hedeflerinden söz eder misiniz?

- Geçen yıl kampımızı “Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için buluyoruz!” şiarıyla örgütlemiştik. Bu bir çağrıydı. Gençliğe gelecek ve özgürlük için mücadele etme çağrısıydı. Kampımızın içeriği de buna göreydi. Gençlik gündemlerinden genel siyasal gündemlere kadar gerçekleştirilen sunumlarda bu düzende gelecek ve özgürlükten söz edilemeyeceğinin, bunun için örgütlü bir temelde mücadele edilmesi gerektiğinin altı çiziliyordu.

Bu yıl ise, bu genel mücadele çağrısının daha somut karşılığını yükseltiyoruz. “Gençliğin devrimci birliği için” diyoruz. Bunu diyoruz çünkü; özellikle Haziran Direnişi’yle beraber gençliğin mücadele dinamikleri/birikimi kendini daha çok göstermiş oldu. Öncesi de var elbette ama Haziran Direnişi’nden bu yana gençlik kitlesel eylemlere, militan direnişlere imza attı. Ne var ki, buna rağmen devrimci politik bir eksende örgütlenmiş bir gençlik hareketinden söz edemiyoruz. Gençlik kitlelerinin örgütsüzlüğü ve reformizmin hareketin devrimleşmesi karşısındaki gerici müdahaleleri bu temel yoksunluğu besleyen bir olgu olarak karşımıza çıkıyor. Biz de bir süredir bu konuyu tartışmaya açmış, gençliğin devrimci politika ekseninde örgütlenmesi konusunda müdahalelerde bulunmak için Devrimci Gençlik Birliği’ni gündemleştirmiş bulunuyoruz.

İşte kampımızı da bu sürecin bir parçası olarak kurguluyoruz. Gençlik hareketinin verili durumunu, ihtiyaçlarını ve yapılması gereken devrimci müdahaleleri enine boyuna tartışmak, buradan gerekli sonuçlar çıkarmak, bugüne kadar varolan deneyimleri paylaşmak ve gençliğin devrimci birliğinin inşası için kolektif bir bilinç ve ruh oluşturmak... Kampın içeriği bunlar üzerine inşa edilecek. Kampın politik açıdan temel belirleyeni olan sunumlarımız ve tartışmalarımız bu çerçevede olacak. Yani kamp, gençliğin devrimci birliği yolunda atılmış önemli bir adım olacak.

Öte yandan, kapitalizmin gençliğe dayattığı yozlaşmaya ve bireyciliğe karşı devrimci yaşamı, kolektivizmi esas alan bir zemin olacak. Düşünsel ve sanatsal olarak birlikte üretimler yapılacak. Kamp yaşamı kolektif bir emekle örgütlenecek. Olası sorunlar kolektif müdahalelerle çözülecek. Her katılımcı birlikte üretmenin, paylaşmanın ve yoldaşlığın ne demek olduğunu bir kez daha yaşayarak öğrenecek.

Kampın hedefi de bu içeriğin başarıyla hayata geçirilmesi elbette. Bir dizi kentten ve üniversiteden

öğrencilerin bulunacağı, devrimci liselilerin ve genç işçilerin yer alacağı kamp, gençliğin devrimci birliği konusunda ne kadar güçlü ve sağlam bir adım atarsa, hedefine de o kadar ulaşmış olacak. Kolektivizmi ve yoldaşlığı ne kadar yaşayabilirse, o ölçüde başarılı olacak.

- Nasıl bir kamp programı olacak?

- Geçen sene olduğu gibi bu sene de atölyeler, söyleşiler, sunumlar, film gösterimleri ile geçecek kampımız. Atölyelerden bahsederseniz; tiyatro, video kurgu yapım, imge resim, felsefe, müzik, halk oyunu dans, ilk yardım, bilişim, evrim, ritim gibi atölyeler yapılacak. Geçen sene düşünüp de hayata geçiremediğimiz bir de dil atölyesi olacak, İtalyanca, Rusça ve Zazaca.

Ayrıca, **Caudwell**’in ‘Ölen Bir Kültür Üzerine İncelemeleri’ üzerinden burjuva kültür-sanatına dair bir söyleşi olacak. Caudwell İspanya İç Savaşı’nda ölen bir ilerciyi yazar. Ailenin, özel mülkiyetin, devletin kökeni üzerine bir söyleşi, **Ekümenopolis**’in yönetmeni **İmre Azem** ile kentsel dönüşüm üzerine bir söyleşi, bir de Greif işçilerinin derinliği ekseninde sınıf mücadelesi, sınıf hareketi üzerine bir söyleşi yapacağız.

Bu seneki sunumlarımızı ve tartışmalarımızı aslında kampımızın şiarı belirliyor: “Gençliğin devrimci birliği için buluyoruz!” dedik ve bugün sokaklarda öfkelerini kitlesel ve militan biçimde ortaya koyan geniş gençlik kitlelerinin devrimci birliğini, örgütlenmesini tartışacağız. Devrimci gençlik hareketi tarihi ve yakın dönem gençlik hareketinin durumu üzerine bir sunum ve ardından tartışmalar; komünist gençlik örgütlenmesi, komsomol üzerine sunum ve tartışmalar; liseli gençlik hareketi ve DLB çalışması üzerine bir sunum ve tartışma olacak.

Devrimci Gençlik Birliği tartışmaları ile DGB işleyiş

ve ilkeleri üzerine iki sunum yapılacak. Sunumlar üzerinden tartışmalar yapılacak. Bir de gençliğin devrimci birliğini yaratmak için çalışma tarzımızı tartıştığımız bir sunum gerçekleşecek.

Kampın yoğun bir programı var aslında. Ama katılımcıların rahat bir zaman geçirmesini sağlamaya çalışacağız. Örneğin sunumları mümkün olduğunca uzun tutmamaya çalışacağız. Eğer bir konu üzerine yapılan tartışmalar doygunluğa ulaşmamışsa ve devam etme ihtiyacı varsa buna göre bir planlama yapacağız tüm katılımcılarla birlikte. Katılımcıların kolektivizmi ve yoldaşlığı en yoğun haliyle yaşayabilmeleri için birbirlerine zaman ayırmaları da gerekiyor çünkü. Program açısından buna olanak sağlayan bir planlamamız olacak.

Yanısıra kültür-sanat etkinlikleri ve film gösterimleri olacak. Bir akşam, devrim şehitlerimizi anma etkinliği düzenleyeceğiz. Son olarak da **Praksis** ve **Ahura Ritim Topluluğu**’nun konserleri olacak.

- Kamp hazırlıklarına dair neler söyleyebilirsiniz?

- Kamp hazırlıkları çerçevesinde afiş, sticker gibi araçlarımızı gençliğin bulunduğu bölgelerde kullanıyoruz. Dergimizi okullarda, kantinlerde, bahçelerdeki gençlerin yanına giderek, gençliğin zaman geçirdiği bölgelerde stand açarak kullanıyoruz. Yoğun bir propaganda faaliyeti yürütmeye çalışıyoruz. Tabii tüm materyallerimiz bir araç olarak kamp çağrısı amacımıza hizmet ediyor.

Kampımızın bir tatil değil politik bir etkinlik olduğu ölçüde, gençliğe, bugünün ihtiyacının gençliğin devrimci birliğini gerçekleştirmek olduğunu anlatmaya çalışıyoruz. Sokaklarda militan direnişlerine tanık olduğumuz gençlik kitlelerinin devrimci politik hedeflerde ortaklaşması ve örgütlenme ihtiyacının karşılanması gerektiğini, kampta da bunu tartışacağımızı kavratmaya çalışıyoruz. Bu temelde kampa insan taşımaya çalışıyoruz.

Bir yandan da teknik hazırlıkları yürütüyoruz doğal olarak. Kamp yaşamı boyunca ihtiyaç duyacağımız herşeyi şimdiden temin etmeye çalışıyoruz. Yemekten kırtasiye malzemelerine kadar, tüm ihtiyaçların hazırlanması için çaba harcıyoruz.

Sunum yapacak arkadaşlar hazırlıklarını sürdürüyorlar. Onlar dışında, kampa katılacak herkesle başlıklar üzerinden tartışmalar yürütmeye, kamp hazırlık toplantıları ile bu süreci daha kamp öncesinde kolektif olarak sürdürmeye çalışıyoruz.

Bazı yerlerimizde kamp hazırlığı kapsamında atölye çalışmalarına başlandı. Etkinliklerde görev alacak arkadaşlar da hazırlıklarını sürdürüyorlar bir yandan...

Kamp etkinliğimiz ile birlikte bizi ileriye taşıyacak ve devrimci gençlik birliğinin temellerini bugünden sağlam olarak atmamızın yolunu açacak bir dönemin içerisine girmiş bulunuyoruz. Tüm yoldaşlarımızı bunun sorumluluklarına uygun bir bilinç ve inisiyatifle davranmalarını, bunu gerektirdiği bir çaba ve enerji ile hareket etmelerini bekliyoruz.

Ankara

Ekim Gençliği ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB) yaptıkları ortak hazırlıklarla yaz kampının çağrısını güçlendiriyorlar. 7-13 Temmuz'da ikincisi düzenlenecek olan Ekim Gençliği Yaz Kampı'nın afişlemesi Ege Üniversitesi'nde ve Bornova'da yapıldı. 16 Haziran'da ortak bir toplantı yapılarak Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı'nın gündemlerinden birisi olan '68 devrimci hareketinden 2000'lere kadar geçen süreci tartıştılar.

Tartışmanın ardından kamp sürecine dair somut planlamalar yapıldı. Afişlerin kullanımından mali sorunun çözümüne ve kamp sürecine düşünsel hazırlığa kadar planlanan toplantının ardından kamp faaliyetleri de yoğunlaştı.

17 Haziran'da Kızılay, Kolej, Kurtuluş ve Meşrutiyet'e kampa çağrı afişleri yapıldı. Ayrıca kampa çağrı amaçlı stand açılarak gençliğe kamp duyurusu yapıldı. Emekçilerin ilgisinin yoğun olduğu standda çok sayıda *Kızıl Bayrak* gazetesi de emekçilere ve gençlere ulaştırıldı.

İzmir

17 Haziran'da afiş yapılırken yoğun polis devriyesi gözlemlendi. Ege Üniversitesi işgalinden sonra kampüs içerisinde ve Bornova'da polis devrimci faaliyete karşı tahammülsüzlüğü arttırdı. Geçen hafta kampüsün her tarafına yoğun şekilde işgal, Lice Katliamı ve yaz kampının duyurusuyla ilgili yazılama yapıldığı sırada ÖGB engel olmaya çalışmış "bundan sonra duvarlara afiş yapmayın" tehditlerine karşı genç komünistler faaliyeti savunarak saldırıyı geri püskürtmüştü.

Kamp hazırlıkları sürüyor!

Ayrıca Edebiyat Fakültesi, öğrenci çarşısı ve metro girişine Adana'da Lice eylemi sırasında polis tarafından öldürülen 14 yaşındaki İbrahim Aras için "Uğur'dan Ceylan'a Berkin'den İbrahim'e katil devlet hesap verecek!" şiarlı afişleme yapıldı.

Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı'na öğrencilerin daveti sürerken, gençliğin devrimci birliği üzerine tartışmalar yapılıyor.

15 Haziran'da da Ekim Gençliği ve Devrimci Liseliler Birliği Alsancak'ta 16.30-18.30 saatleri arasında stand açarak 7-13 Temmuz tarihleri arasında ikincisi düzenlenecek olan Ekim Gençliği Yaz Kampı'na çağrı yaptı.

Özellikle DLB'liler "Gençliğin devrimci birliğini kurmaya, Ekim Gençliği Yaz Kampı'na" şiarlı etkili ajitasyonlar çekti.

Standda *Liselilerin Sesi* ve *Ekim Gençliği* dergileri ile *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışı yapıldı. Militan satışta da insanlarla birebir konuşularak gündem ve yaz kampı üzerinden tartışmalar gerçekleştirildi.

DEÜ

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı çalışmaları polis ÖGB baskısına rağmen yoğunlaşarak sürdürülüyor.

16 Haziran'da Genç Komünistler günün erken saatlerinde Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde "Gençliğin devrimci birliği için buluşalım! Ekim Gençliği 2. Yaz kampı" şiarlı afişleri fakülte içerisinde yaparken ÖGB ve sivil polislerin engellemeleriyle karşı karşıya kaldı.

Kimlik kontrolünü bahane ederek devrimci faaliyete tahammülsüzlüklerini bir kez daha gösterdiler. Yaşanan arbedenin ardından genç komünistler saldırıyı püskürttü ve afiş yapmaya devam ettiler.

Dokuz Eylül Üniversitesi Dokuzçeşmeler Kampüsü'ne geçen genç komünistler kampüsün her tarafını afişlerle donattı. Aynı zamanda "Katil devlet hesap verecek!", "İbrahim Aras ölümsüzdür!" şiarları kartonlara yazılıp asıldı. Hazırlık Fakültesi önünde

kamp çağrısı yapmak için stand açıldı. Standda *Kızıl Bayrak* gazetesi ve *Ekim Gençliği* dergisinin satışı yapıldı. Ayrıca davetiye satışı da gerçekleştirildi.

Masaya ilgi sınav dönemi olmasına rağmen epeyce fazlaydı. Gelen öğrencilere kampın içeriği hakkında bilgi verildi ve Devrimci Gençlik Birliği tartışmaları yapıldı.

Kocaeli

Kocaeli'nin birçok yerinde üniversite ve lise öğrencileri ile Ekim Gençliği'nin II. Yaz Kampı ve gençliğin devrimci birliği üzerine konuşuldu, kampın örgütlenmesi ve duyurusunun yapılması üzerine planlamalar yapıldı.

Yapılan toplantıda, gençliğin devrimci birliğini oluşturmanın gerekliliği, gençlik hareketinin son yıllarına dair bir değerlendirme yapıldı ve özellikle son bir yılın örnekleri incelenerek tartışıldı. Yaz kampının duyurusu için yapılabilecek çalışmalar üzerine tartışmalar yürütüldü.

Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü'nde ve merkeze uzak kampüslerinde okuyan öğrencilerle de ayrı ayrı kamp toplantıları gerçekleştirildi. Üniversite öğrencileri ile Haziran Direnişi'nden itibaren gençlik açısından ortaya çıkan tablo ve gençliği reformizmin etki alanından kurtarmak için devrimci bir birliğe sahip olmanın ihtiyacı üzerine konuşuldu. Geniş bir zeminde bu tartışmaların yapılabilmesi için II. Yaz Kampı'nın içeriğinin buna uygun belirlendiği ifade edilerek kampın tartışma başlıkları, atölye çalışmaları ve günlük planlama hakkında bilgi verildi. Gençlik hareketinin tablosu ve kamp üzerine sohbet edildikten sonra kampı örgütleme çalışmaları üzerine konuşuldu.

İstanbul

Ekim Gençliği okurları "Gençliğin devrimci birliği için buluşuyoruz!" şiarıyla bu yıl ikincisi gerçekleşecek yaz kampının çağrısını İstanbul Üniversitesi'ne afişler ve stickerlarla taşıdı.

12 Haziran'da Edebiyat Fakültesi'ne afiş ve sticker yapılmasının ardından kantinlerde ve bahçede Ekim Gençliği'nin son sayısının satışı gerçekleştirildi. Dergi satışı sırasında öğrencilerle politik gençlik örgütlenmesi ve Ekim Gençliği II. Yaz Kampı'na dair sohbet edildi.

Kamp çağrısı için 18 Haziran günü Kadıköy Kilise Meydanı'nda masa açıldı. Masada *Kızıl Bayrak*, *Ekim Gençliği* ve *Liselilerin Sesi* kullanıldı. Konuşmalarla sermayenin geleceksizleştirme saldırılarına karşı gençliğin devrimci birliği için Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı'na çağrı yapıldı.

Isparta

Süleyman Demirel Üniversitesi'nde Güzel Sanatlar Fakültesi ve kampüs çevresinde kamp çağrısı ve afişleme yapıldı.

Yaz kampı için duyuru yapılırken gençliğin devrimci birliği hakkında öğrencilerle sohbet edildi.

Ekim Gençliği / Ankara-İzmir-Kocaeli-İstanbul-Isparta

Polisten "hassas durum" saldırısı...

14 Haziran'da HDK-HDP İstanbul Gençlik Meclisi'nin Kürdistan'da kalekol, karakol, baraj yapımlarının yanısıra ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı gerçekleştireceği yürüyüşten yaklaşık bir saat önce Taksim'in birçok noktası polis tarafından abluka altına alındı. Saat 19.00'a doğru ise yapılacak yürüyüş için biraraya gelen 10-15 kişilik grubun önü sivil ve çevik kuvvet polislerince kesildi. Polisler gençlere "ülkedeki hassas durum nedeniyle" yürüyüş ve basın açıklamalarına izin verilmeyeceğini ifade etti. Bekleyişini sürdüren polis bir süre sonra grubu Tramvay İstasyonu'nun içerisine doğru sürdü. Yürüyüş ve basın açıklamasının hakları olduğunu

söyleyen birkaç kişi ise tartaklanarak gözaltına alındı.

Daha sonra eylem için toplanmaların sürdüğü sırada polis bir kez daha saldırdı ve toplananları Karaköy yönüne doğru sürmeye başladı. Polisin ikinci saldırısı sırasında da bugün için İstiklal Caddesi üzerinde yapılacak hiçbir eylem ve basın açıklamasına izin verilemeyeceğini söylendi. Bunun üzerine gençler, "Kürdistan'da kalekol istemiyoruz!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!" sloganları ile ara sokaklarda kısa bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Ablukanın devam etmesi üzerine HDK-HDP Gençliği dağılma kararı aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara DLB'den coşkulu etkinlik!

Ankara Devrimci Liseliler Birliği "Liselilerin sesi liseli kürsüsünde yükseliyor" şiarlı liseli forumunu gerçekleştirdi. 17 Haziran'da Jeoloji Mühendisleri Odası'nda yapılan liseli forumunda devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltme çağrısı yapıldı.

Katleden sermaye devletidir!

Açılış konuşmasının ardından Haziran Direnişi'nde katledilenler, kapitalizmin çarklarında öğütülen genç işçiler, Soma'da, Şırnak'ta, Zonguldak'ta iş cinayetinde katledilen maden işçileri, Lice'de kalekol yapımına karşı koyarken katledilenler ve Adana'da polis tarafından katledilen İbrahim Aras için saygı duruşu gerçekleştirildi.

Etkinliğin ilk bölümünde çocuk işçiliğin kapitalizmin işleyişinde nerede durduğunu vurgulayan bir konuşma gerçekleştirildi. İşçi sınıfına büyük bir yol gösterici olan, sınıfa işgali tekrar hatırlatan Greif'i anlatan bir konuşmayı, işçilerin mücadele tarihinde bir dönüm noktası olan 15-16 Haziran Direnişi ile ilgili konuşma izledi. Sivas Katliamı ile ilgili sunumdan sonra da sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Liseliler deneyimlerini paylaştı

Etkinliğin serbest kürsüden oluşan ikinci bölümünde ise gericilik ile ilgili söz alındı. Berkin Elvan'ın yaşamını yitirmesi ve bununla paralel gelişen eylemler ile ilgili yerellerden eylem deneyimleri aktarıldı.

Okullarında gerçekleşen Soma eylemleri hakkında yaşanan tecrübeler paylaşıldı. Ekim Gençliği'nden

17 Haziran 2014 | Ankara

etkinliği selamlayan bir konuşma gerçekleştirildi.

Son olarak, mücadeleyi bundan sonra daha örgütlü ve daha güçlü yürütmek için liselere DLB'nin sesinin taşınması gerektiğini; liseleri mücadelenin mevzileri haline getirebilmek, bulunulan her alanda devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmek için her DLB'liye daha fazla sorumluluk düştüğünü vurgulayan konuşma yapıldı. Ekim Gençliği II. Yaz Kampı'nın burada bir başlangıç olacağı dile getirildi. DLB saflarında örgütlenme çağrısının ardından liselilerin gerçekleştirdiği müzik dinletisiyle etkinlik sonlandırıldı.

Etkinlik sonrasında Sakarya Caddesi'nden Yüksel Caddesi'ne bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş esnasında Türk-İş'i işgal eden Yatağan işçileri tarafından ilgiyle karşılanan eylem işçilerin alkışlarıyla destek gördü. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklamasında kapitalist barbarlığa karşı sosyalizm mücadelesini yükseltme çağrısı yapıldı.

Liseliler Sesi / Ankara

DLB'den Devrim Okulları

Avcılar

Okulların yaz tatiline girmesine rağmen mücadeleye ara vermeyen Devrimci Liseliler Birliği, Avcılar Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde düzenlediği Devrim Okulu'nun ilk dersini 17 Haziran günü gerçekleştirdi.

İki oturum halinde gerçekleştirilen Devrim Okulu'nun ilk gün programının ilk dersi 'Devrimci Gençlik Hareketi Tarihi ve Devrimci Kimlik' oldu. Sunumda '60'lı yılların ortalarından itibaren devrimci gençlik hareketinin ortaya çıkışına ve gençliğin mücadele içerisinde tuttuğu yere dikkat çekildi.

FKF'nin kuruluşuyla beraber gençliğin kitlesel örgütlenmesinin önünün açıldığına değinilen sunumda Dev-Genç'le beraber gençliğin devrimci mücadelesinin yükselmesinin önünün açıldığı ifade edildi. Bu dönemdeki işçi sınıfı hareketine de değinilen konuşmada, '71 devrimci kopuşuyla devrimci gençlik hareketi ve Türkiye devrimci hareketinin yeni bir evreye girdiğinin altı çizildi. Denizler, Mahirler ve İbolar şahsında, bu dönemdeki devrimci gençlik önderlerinin düzen karşıtı mücadeleyi ve devrimci yöntemleri tercih ettiğine vurgu yapılan konuşmada THKO, THKP-C ve TKP-ML'nin ortaya çıkış süreci ve bu akımların arasındaki ayırım noktaları üzerinde duruldu.

Sunumun ardından yürütülen tartışmalarda Kemalist ideolojinin devrimci gençlik hareketi tarihindeki etkisi ve bu etkinin çıkış noktaları üzerinde duruldu.

İkinci oturumda ise "devrimci kimlik" başlığı üzerine bir sunum yapıldı. İşçi sınıfının devrimci dünya görüşüne sahip olmanın devrimci kimliği yaşatmak ve geliştirmek açısından önemli olduğuna değinilen sunumda devrimci olmanın önde gelen gereklerinden birinin günlük yaşama devrimci değerleri yansıtmak olduğu ifade edildi. Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın devrimci kimlik anlamında örnek devrimciler olduğuna vurgu yapılan konuşmada bu devrimcilerin bıraktığı mirası sahiplenmenin yanısıra buna uygun davranmanın önemine değinildi.

İlk gün programı, Ekim Gençliği'nin düzenlediği yaz kampına ilişkin bilgilendirmeyle son buldu.

Kartal

Kapitalist eğitim sisteminin gerici, düşündürtmeyen ve sorgulatmayan eğitim müfredatına karşı Devrim Okulları'nın ilki 16 Haziran'da gerçekleştirildi. DLB'liler ilk derse "Devrimci gençlik hareketi tarihi" başlığı ile gerçekleştirilen sunumla başladı.

FKF'den, 68' devrimci gençlik hareketine, '80 darbesine ve günümüze uzanan sürece ilişkin devrimci gençliğin tarihini konu alan sunumun ardından, DLB'liler soru ve görüşleri ile ilk başlığa katkıda bulundular.

İkinci başlığa geçilmeden kısa bir ara verildi. Ardından "Devrimci kimlik ve yaşam" başlıklı ikinci sunuma geçildi. Devrimci kimliğin aslında bir dünya görüşünün yaşama yansımaları olduğundan, düşünce ve hareketin birliğinden, tutarlılığından bahsedilen sunum devrim şehitlerinin yaşam ve sözlerinden örneklerle devam etti.

Ardından DLB'liler konuya ilişkin görüşlerini belirttiler. Kısa ama özlü olan görüşlerin ardından sohbet havasında geçen konu evde, okulda, çalışma yaşamında hayat bulan belli örneklerle devam etti.

Liselilerin Sesi / Avcılar-Kartal

Çocuk istismarı- 3

İnsanlığın kanayan yarası çocuk emeğinin sömürülmesi

“Aile ve eğitim üstüne, ana baba ile çocuklar arasındaki kutsal ilişkiler üstüne burjuva söylemleri, büyük sanayi yüzünden proleterlerin tüm aile bağları parçalandıkça ve çocuklar adi ticaret metasına ve çalışma araçlarına dönüştükçe bir o kadar iğrençleşiyor.” (Komünist Manifesto)

Savaşlar, bunalımlar ve devrimler çağını yaşarken kapitalizm tüm vahşiliği ile ayakta kalmak için saldırmaya devam ediyor. Bunun en belirgin görüldüğü sorun alanlarından biri de genelinde çocuk istismarı daha spesifik bir alan olarak çocuk işçiliğidir.

Kapitalist sömürü düzeni ve onun yürütücüsü olan sermaye devleti toplumun her tabakası üzerindeki sömürsünü her geçen gün arttırarak kendisini yeniden yeniden üretmeye devam ediyor. Bu sömürü çarkının dişlileri arasına; sermayenin talebi ve dönemsel kârına göre kimi zaman kadınlar kimi zaman çocuklar her daim işçi ve emekçi sınıfının bedeni sıkışıyor.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), çoğu 14 yaş altındaki 10 milyondan fazla çocuğun temizlik, mutfak işleri, bahçivanlık, su taşıma, kendilerinden küçük çocuklara ya da yaşlılara bakıcılık yapmaya zorlandığını belirtti. Raporda, bu çocukların genellikle ücretsiz çalıştırıldıkları, çalışma koşullarının kabul edilebilir standartların çok altında olduğu ve eğitim şansları bulunmadığı vurgulandı.

Dünyada yaşayan çocukların yüzde 13.6'sı işçidir. Tüm dünyada bu oran azalma eğilimindeyken Türkiye'de son yıllarda yükselişe geçmiştir. DİSK-AR'ın yayımladığı rapora göre toplamda çalışan çocukların tüm çocuklara oranı 1999 yılında yüzde 41 iken, 2012 yılında yüzde 56'ya çıkmıştır. Yani Türkiye'de çocukların yarısından fazlası; ev içlerinde hasta, çocuk, yaşlı bakımı, temizlik ve yemek gibi işlerde, ev dışında ücretsiz işçi olarak tarımda, düşük ücretli olarak sanayide çalıştırılmaktadır.

13 yaşındaki kimya işçisi **Ahmet Yıldız**'ın plastik enjeksiyon makinesine sıkışarak can vermesi, hastaneye trafik kazası geçirdi diye getirilmesi ve patrona açılan davada 30 bin 40 TL ceza verilmesi, bunun 24 taksite bölünmesi bize çok net bir sınıfsal ayrımı gösteriyor.

Bu sınıfsal ayrımı çocuk emeğinin sömürülmesinde elbette çokça görüyoruz. Tekstil atölyelerinde, fabrikalarda, torna tezgahlarında. Son güncel örneğini Soma'da Kemal ve Cemal Yıldız olarak gördüğümüz madenlerde. Yine bir örnek Bursa'da altı yaşındaki kağıt toplayıcısı Yücel Arı'nın bir kamyonetin altında kalarak yaşamını yitirmesi ile sokaklarda...

Devlet eliyle yaratılan ve sermayeye servis edilen çocuk emeği

Türkiye tarihinde çocuk emeği her dönem yaygın olarak kullanılan ve aranan emek gücü olarak görülmüştür. Bu gerçeklik Osmanlı döneminde ve kapitalist düzen içerisinde kendisine yer arayan Türkiye Cumhuriyeti devletinde de değişmemiştir. Çocuk

emeğini pazara sürmek, onu olabildiğince kullanmak geçmişten günümüze sermaye tarafından talep edilmekte ve bunun yasal zeminini hazırlamak ise devlet tarafından yapılmaktadır. Osmanlı döneminde mahallelere kurulan meslek mektepleri, cumhuriyet döneminde oluşturulan meslek liseleri gibi eğitim kurumları eğitim niteliğinden çok sermaye ihtiyacı temelli kurumlar olarak kendini göstermiştir.

Çocuk ve çocukluk kavramlarının toplumsal olduğunu ‘Çocuk İstismarı-2’ başlıklı yazımızda vurgulamıştık. Toplumsal olan kavramların içinde bulunduğumuz koşullarda ve sistemlere özgü bir tanımlaması bulunmaktadır. Kapitalizmde çocuk olarak sınırlanan yaş aralıklarına ve çocuk işçiliği tanımlamalarına bir bakalım.

Türkiye'nin onayladığı Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin 1.maddesi, 18 yaşından küçük herkesi “çocuk” olarak tanımlamaktadır. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ise, 15-24 yaş grubunu genç işçi olarak kabul ederken, 15 yaşın altında aile bütçesine katkıda bulunmak ya da yaşamını kazanmak amacıyla çalışanları “çocuk işçi” veya “çalışan çocuk” olarak adlandırmaktadır. Yine İş Kanunu'na göre; on sekiz yaşından küçükler “çocuk” ve “genç işçiler” olarak iki kategoriye ayrılmaktadır. Buna göre “genç işçi” ifadesi ile, 15 yaşını tamamlamış, 18 yaşını bitirmemiş kişiler, “çocuk işçi” ifadesiyle ise 15 yaşından küçükler tanımlanmıştır. Bir başka yönetmelikte ise “genç işçi”, 15 yaşını tamamlamış, ancak 18 yaşını tamamlamamış kişi; “çocuk işçi” ise, 14 yaşını bitirmiş, 15 yaşını doldurmamış ve ilköğretimi tamamlamış kişi olarak tanımlanmıştır. Buradaki “ilköğretimi bitirme” bir koruma olarak verilmiş gibi görünse bile uygulamada tam bir açık nokta olarak görülmektedir. Çünkü 4+4+4'ün ikinci aşaması bitirildikten sonra çocuk işçi statüsü ağır işler görebilir bölümüne girebilmektedir.

Savunmasız, örgütlenmeden uzak, yasal olmadığı için maliyeti düşük, çoğu zaman karın tokluğuna dahi çalışabilecek durumda bırakılan çocuk emeği

sermayedarlar için toplamda özellikle de kriz dönemlerinde bulunmaz kumaştır. Devletin ise tam da bu noktada ihtiyaç duyulan yasalar ile bu sömürüye çocukları sunduğu ayan beyan ortadadır. Özellikle son dönemde 4+4+4 ile daha da ayyuka çıkan çocuk işçiliğinin sistem eli ile yaratılması ve meşrulaştırılması burjuva hukukunun çanak tuttuğu yasalar ve düzenlemeler uşaklığın nasıl da tam olarak yerine getirildiğinin kanıtıdır. Birkaç örnek ile bakacak olursak; İş Kanunu'nun ilgili maddelerine göre: “15 yaşını doldurmamış çocukların çalıştırılması yasaktır” denilmişse de bazı istisnalar konulmuş ve bu istisnalar yönetmelikler eliyle olabildiğince geniş tutularak çocuk işçiliğinin kapsamı; 14 yaşını doldurmuş ve ilköğretimi tamamlamış çocukların hafif işler dışında, 16 yaşını doldurmamış çocukların bazı ağır ve tehlikeli işlerde, 18 yaşını doldurmamış çocukların diğer bazı ağır ve tehlikeli işlerde ve 18 yaşını doldurmamış çocukların çocuk işçiliğinin en kötü biçimlerinde çalışabilmeleri ile tanımlanmış oldu. 4+4+4 ile birlikte 222 sayılı Temel Eğitim ve Öğretim Yasası, ilköğretim çağında olup okula devam etmeyenlerin ücretli veya ücretsiz çalıştırılmayacağını, okula devam edenlerin ise sadece ders zamanları dışında çalıştırılabileceğini belirtir.

Belirtilen bu yönetmelikler ve yasalar bir yanı ile çocuk emeğini sermayeye altın tepside sunuyor. Sözde koruyucu yasaklarıyla ise çocuk işçiliğini yasadışı bırakarak denetimden uzak, patronlar için hemen hemen karın tokluğuna çalıştırabilecekleri ucuz iş gücü olarak çocuk emeğini cazip hale getirmektedir.

Kapitalist sistem eliyle yaratılan “çocuk işçiliğinin” görünür kılınan nedenleri

“Tekniğin sürekli bir biçimde gelişmesi, bir yandan üretim sürecinde kadın ve çocuk emeği kullanımını yaygınlaştırırken, öte yandan işgücüne olan talebi işgücü arzına göre nispi olarak azaltır. Yedek sanayi ordusunun bu büyümesi, işsizliği kapitalist düzenin

yasısal bir özelliği haline getirir. Bu, işçilerin sermayeye bağlılığını pekiştirir, gelecek güvensizliğini arttırır, sömürü yoğunlaştırmanın dayanağı olur.’ (TKİP

Program 1. Bölüm Kapitalizm)

Kapitalizm çarkları arasına işçi ve emekçilerin bedenlerini alırken ve buradan kendisini üretirken toplumsal anlamda bunu kabullendirecek durumları ortaya koyar. Sistem sorunsuz işleyemez hale gelir. Kendi yarattığı ve aslında kendisinin varlığı için elzem olan sorunları üretirken bunlara çözüm arıyormuş gibi görünür. İş cinayetlerine kurban giden onlarca işçi bedeni için bir bahane bulur ve bunu kullanır. Kapitalizm çocuk işçiliği söz konusu olduğunda ise nedenleri konusunda birkaç noktayı belirtir. Yoksulluk, işsizlik, geleneksel bakış açısı çocuk işçiliğin neden var olduğuna dair sorulara üretilen en temel yanıtlardır.

Kısaca değinmek gerekirse:

Yoksulluk; burjuva teorisyenleri çocuk işçiliği meşrulaştırmak için döne döne yoksulluğu neden gösterirler. Ne var ki çocuk işçiliğinin en temel belirleyicisi olan patronların ekonomik çıkarları doğrultusunda üretim maliyetini en aza indiren çocuk emeğinin sömürülmesi yatmaktadır. Özel mülkiyet düzenin bir yansıması olan yoksulluk çocuk işçiliğini zorunlu kılmakta ve patronlar sınıfı tarafından sömürülmesini kolaylaştırmaktadır. Yoksulluk ve çocuk işçilik aynı zamanda birbirini bir kısır döngü içerisinde devam ettirmektedir.

İşsizlik; çocuk emeğinin kapitalist pazara sürülmesi için gösterilen bir başka neden ise işsizliktir. Ailedeki yetişkin fertlerin sistem içerisinde iş bulamamasından doğan işsizliğin sonucu olarak çocuk emeğinin aile tarafından kapitalist pazara sürüldüğünü iddia etmek çubuğu yanlış yere bükme ve temel suçu örtbas etmek amacı gütmektedir. Şu noktada işsizliği yaratan nedir, aile içerisinde çalışan yetişkin fertler olduğu zamanda dahi açlık sınırının altında yaşam süren aileler için çocuk işçilik sorunu yok mudur? Burada sanki günah keçisini aileler olarak göstermek; gerek aşırı kâr peşinde olan patronları gerekse onların uşaklığını yapan sermaye devletini ve kapitalist sistemi temize çıkarmaktan başka bir şey değildir. Öte yandan ise nedeni tek yanlı olarak işsizlik olarak göstermek kriz dönemlerinde artan çocuk işçiliğini kan emici patronlar sınıfının lehine yasallaştırmak amacına da doğrudan hizmet etmektedir.

Toplumsal üretimin plansız ve dağınık gelişmesinin ürünü olarak aşırı üretim bunalımları daha şiddetlenir. Üretimin toplumsal olmasından başka özel mülk haline gelmesinin bir çıkışsızlığı olarak krizler açığa çıkar. Toplumsal olarak üretilen zenginlikler israf edilir ve kitlesel işsizlik dev boyutlar alır. Yoksulluk artmakta doğallığında çocuk emeği yaş dinlemeden piyasaya daha hızlı indirilmekte ve gelir dağılımını doğrudan yükselten bir değer üretemeyen çocuk emeği yoksulluğu tekrardan beslemektedir.

Geleneksel bakış açısı; bu neden temelinde ortaya konulan ise ailenin çocuğa ya da çocuğun aileye bağlılığı sonucunda ortaya çıkan çocuğun “üretim aracı” veya “sosyal güvenlik aracı” olarak görülmesidir. Daha rahat ifade edecek olursak özel mülkiyet üzerine kurulu bir sistemde çocuklar da özel mülk altında değerlendirilirler. Çocuk ile ailede oluşan bağdan kaynaklı çocuk kendini borçlu ve çalışmak zorunda hisseder. Aile ise çocuğa ‘yaşlandığında ona bakacak’ bir garanti gibi davranır. Böylesi kültürel ve feodal bağlar çocuk emeğinin sömürülmesini gerekçelendiremez.

Geleneksel bakış açısı altında savunulan bir diğer başlık ise ‘zeki ve şanslı’ çocukların okuduğu

diğerlerinin ise çalışmak zorunda olduğudur. Bu ise sistemin sınıfsal ayrımının keskin bir şekilde yansımalarıdır.

Bu da bize tam olarak sistemin ideolojik aygıtları eliyle nasıl da kendini ve sınırlarını tekrardan yarattığını göstermektedir. Çünkü çocuğun temelinde işçi ve emekçinin asalak sömürücüleri tarafından nasıl mal olarak görüldüğünü, toplumun kültürünün egemen ideoloji tarafından kendi çıkarları çevresinde nasıl oluşturulduğu ve sınıflar arasındaki keskin çizginin nasıl çizildiğini bir kez daha göstermektedir.

Bunların yanı sıra sistemin çocuk işçiliğinin nedenleri arasında işlediği ekonomik ve zorunlu göç, eğitim seviyesinin düşüklüğü vb. birçok alt başlıklar sayılabilir. Ancak tüm bunları doğuran ve yenilerini ekleyen kapitalist sistemdir. Bu sorunların asıl kaynağının kapitalist sistem olduğu vurgusu yapılmadığı takdirde, tüm açıklamalar; çocuk işçiliği ve çocuk istismarını yeniden ve yeni sorunlar ekleyerek çoğaltan açıklamalar olmaktan öteye gidemeyecektir.

Çocuk işçiliği kullanan ve devam ettiren kapitalist sistemdir

Temelde çocuk emeğinin sömürsünü emeğin sömürsünden bağımsız ele alamayız. Bugün çocuk işçiliğine yönelik yapılan planlamalar, mücadele programları vb. her türlü adımlar bir yanı ile eksik atılmıştır.

Çocuk emeğinin yoğun kullanımı, kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmeye başladığı evreye rastlar ve kendini ilk olarak dokuma sektöründe gösterir. Gözü doymaz kapitalistler çocuk ve kadın emeğini öncelikli olarak tercih ederler. Kadın ve çocuk emeğini hem daha ucuza satın alırlar, hem de el yatkınlığı nedeniyle daha fazla iş yaptırma olanağı bulurlar. Böylece kadınlar ve çocuklar da üretim alanına çekilirler. Sadece dokuma ve tekstilde değil, madenlerde ve küçük ölçekli sanayi sitelerinde de çocuk emeği yaygın olarak kullanılmaya başlanır. Çalışma koşulları öylesine ağırdır ki, çocuklar makinelerin başında yığılır kalırlar.

Çocuk emeğinin ucuz ve masrafsız olması nedeniyle kapitalistler bugün de özellikle tercih etmektedirler. Birçok işkolunda çocuk işçiler ağır çalışma koşulları altında, her türlü sosyal haktan yoksun bir biçimde çalıştırılmaktadırlar. Eğitimlerini yarıda bırakarak çalışmak zorunda kalan bu çocukların hiçbir gelecek güvenceleri yoktur. Başta yine tekstil, dokuma ve küçük sanayi siteleri gelmektedir.

Kapitalizmin ürettiği sorunlar, beraberinde

hoşnutsuzluğu ve tepkiyi de adım adım biriktirir. Bu tepki ve hoşnutsuzluk farklı kaldığı ve sistem sınırları içinde denetlenebildiği koşullarda, düzen için ciddi bir risk oluşturmaz. Bu nedenle, hangi alanda olursa olsun, gelişebilecek bir hareketliliğin önünü almak için birçok araç, kurum ve kişi devrededir. Amaç gelişebilecek hareketin önünü almak ve düzen sınırları içinde tutmaktır. Bu bağlamda ortaya koyulan ‘çocuk işçilikle mücadele günü’ olan 12 Haziran ise sistemin bir oyunudur.

Emeğin korunması ve çocuk emeği

Marx, erken yaşlarda eğitimle iç içe geçen üretken faaliyeti, yeni toplumun kuruluşu için büyük bir olanak olarak görüyor. Oysa kapitalizm koşullarında çocuk emeği, genel ve mesleki eğitimden koparılmakla kalmıyor, çocuğun en insanlık dışı koşullarda kölece çalıştırılması ve acımasızca sömürülmesi biçiminde kullanılıyor.

Çalışmanın kölelikle eşdeğer olduğu bu kapitalist sistemde çocuk emeğinin değerlendirilmesi ancak sömürü ile eşdeğerdir. İnsanların eşit koşullarda yaşadığı ve toplumsal üretime katıldığı, istedikleri doğrultuda ilgi alanlarında derinleşebildikleri bir sistemde çocukların emeğinin uygun koşullarda değerlendirilmesi mümkündür.

Bu sistem değişmeden çocukların çalıştırılması ortadan kalkmayacaktır. Çünkü işçi çocuklar bu sistemde yaşamlarını sürdürebilmeleri için çalışmak zorundadırlar. Çocuk emeğinin sömürülmesini ortadan kaldıracak olan toplumsal sistem sosyalizmdir.

TKİP Parti Programı ‘emeğin korunması’ bölümünde çocuk işçiliği sorununa ilişkin taleplerini şöyle ifade eder:

“8) 14 yaşından küçük çocukların çalışmasını yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi. 16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü.”

“9) Ortaçağdan kalma bir yarı-feodal uygulama olarak çiraklığın tasfiyesi.”

Çocuk emeğinin toplumsal üretime katkısı ancak sosyalizm koşullarında her türlü sömürden ve yıkıcı etkiden kurtularak, pozitif anlamını bulabilecektir.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu

¹ 4857 sayılı İş Kanununun “Çalıştırma yaşı ve çocukları çalıştırma yasağı” başlıklı 71. maddesi

² “Çocuk ve Genç İşçilerin Çalıştırılma Usul ve Esasları Hakkında Yönetmelik” m. 4

Açlık Kralı mısın, açlık oyunlarında mısın?

T. Kor

Budapeşte’de bir sokak, tarihin saygı duyduğu mekanlardan. Geçmişten günümüze çok bozulmadan kalan nadir bir yer “UNESCO Dünya Mirası” unvanına sahip Andrásy Bulvarı.

Bu bulvarda geçtiğimiz günlerde yeni bir mağaza açıldı. Kapitalizmin hızlı yemek konseptinde tekellerden biri olan Burger King’e gönderme yaparak aynı logo tasarımıyla “Hunger King” göze çarpıyordu.

Andrásy Bulvarı gibi ülkenin en pahalı mağazalarının yer aldığı merkezde açılan “Açlık Kralı”nı Burger King’den ayıran ise çift girişli kapısı olması. Ve kapı tercihlerini belirleyen sınıfsal aidiyet. Bir tabela üzerinde zenginler ve fakirler oklarıyla iki kapıya yönlendiriliyor.

Elbette zenginler için kırmızı halı serilmiş, ayrıcalıklı hissini vurgulayan bir giriş mizansen ve içerde şampanya servisiyle özel garson hizmetinde normal fiyatın çok üzerinden hamburger servisi.

Fakir girişiyse anlatılacak bir detay dahi olmayan basitlikte.

Bu tasarım bir sanatçı performansı. Budapeşte’de evsizlerin yaşadıkları zorluklara dikkat çekmek, ‘ayrıcalıklı’ların lüksü içinde açlık çekenlerin olduğunu vurgulamak için bu proje hayata geçirilmiş.

Finlandiyalı sanatçı Jani Leinonen’in benzerleri başka ülkelerde farklı biçimlerde gerçekleştirilmiş bu kültür etkinliği Macaristan gerçeğini sunuyordu.

Kapitalizmin yarattığı insanlık tahribatına o kadar alışılmıştı ki bir yandan bu tarz bir uygulama yadırganmadı diğer yandan performansın bir parçası olarak restorana giren evsizlere hamburger kutusu içinde bir günlük asgari ücret tutarı verildi. Evsizlerse bu sanatın figüranı yapılırken gerçekle bağ kuramadılar. Sistemin hayatlarını mahvettiği bu kişiler bir günlük asgari ücret verilmesinin derin anlamını hangi sanat akımının düşünselliğini taşımak sadece evsizler için değil herkes için zor olmalı.

Evsizler Budapeşte Belediyesi’nin sokakta yattıkları için kent merkezinden kolluk gücüyle sürdüğü sokaklarda yaşamayı ise suç sayarak ‘para’ ve ‘hapis’ cezalı hale getirdiği bir yerde bir sanatçı çıkıp bir günlük asgari yaşam kurmasına destek veriyordu.

“Bu küresel bir sorundur. Dünyayı yöneten elit, bu işi eline yüzüne bulaştırdı. Ama şimdi artık elindeki iktidarı kimseye bırakmak istemiyor. Durum iyileşeceğine, giderek daha da bozuluyor” diyerek aslında düzenin istediği cümleleri kuran sanatçımız Londra sokaklarında mağaza önlerinden köprü altlarına demir çiviler, çıkıntılar yapılarak evsizlerin barınabileceği sınırlı alanları fiili olarak ortadan kaldırırken, sorunu “eline yüzüne bulaştıran birkaç asalak” diye resmediyor.

Evet, sorun küresel fakat küreselleşen dünyayı birkaç kişi yönetmiyor. Emperyalist-kapitalist düzen dünyanın hangi ucuna giderseniz gidin belediye yöneticisinden zabıtasına aynı algı ile hareket ediyor. Bunu için Budapeşte, Londra derken, New Mexico’da geçen ay boş arazide çadır kuran ve ölene kadar ateş edilmeye devam edilen evsizi özellikle Suriyeli Alevi göçmenlerin sokaklardan kovalandığı Türkiye gerçeğini hatırlatalım.

Kurguyla gerçeğin arasında kavga...

Açlık oyunları için bilim kurgu dendi. Sanki bilim kurgu bu dünyadan ayrı algılanabilir gibi. Yaşadığınız dünyanın izleriyle doludur her ütopya. Sanatta da öyle. Zira sanatçının da yönetmenin de aklındaki yaşadıklarının bilinçaltından yansımasıdır. Gün gelir en yaratıcı tasarımın dahi aslında doğadaki bir canlıyı öz aldığını görürsünüz. Asıl meseleye dönersek açlık ne ütopya ne bilim-kurgu fantezisi. Hissedilen, gelecekte olmaması temennileriyle yaşanan açlık ilk insandan beri var.

Sınıflar savaşı tarihi açlığın tarihidir. Kölelerin açlığa karşı isyanıyla başlar ve bugünün kapılarına dayanır. Bugün Dünya Kupası için devlet eliyle harcanan yüzlerce milyon dolar kimlerin açlık sorununu çözmezdi ki diye tartışırken burjuvaziden vicdan bekleyenler gelecekte aynı dünyanın süreceğini bilerek yazdılar *Açlık Oyunları* kitabını. Ve baktılar ki kitleler kendi yaşamını görerek okudular bu ‘uzak’ gelecek romanını hem serisini hem de filmini yaptılar.

Açlık Kralı gibi hayata dair performanslardan açlık oyunlarına... Hayat izin vermiyor filmlerin içindeki rollere kızmaya, sanatçının herkesi bildiğini ifade etmesindeki yalınlığı eleştirmeye, bir kez daha öfkemizi harmanlayıp açlığımızla kavgaya sarılıyor.

Zira Açlık Oyunları’nın ütopyikliği açlık üzerine oyun düzenleyen üst sınıf çizimi değil bundan kurtuluşun genç bir oyuncunun isyanına endekslemesiydi. Ya da Açlık Kralı sanat performansını gerçekleştiren zatın ‘fakirler için’ diyerek gösterilen kapıdan girenlere hamburger kutusunda bir günlük asgari ücret sunmasıydı yanlış olan.

Gerçeğin gelecek düşünde başka bir dünya var!

İzlerken kendimizi bulduğumuz iki ayrı örneğe kaptırıp kendimizi ‘biz olsak’ diye iç çekiyoruz şimdi. Biz olsak devirirdik o zengin için / fakir için yazılı tabelaları. Özel garsonların ikramını herkese eşit kılardık.

Biz olsak açlık oyunlarına karşı yeraltında örgütlenen direniş komitelerini anlatırdı romanımızı. Anlatırdık filmimizde dünyanın tüm zenginlerini yaratan işçi sınıfının tüm gelişmiş teknolojik altyapıya karşın aynı yaratıcılığı ve üreticiliği direniş için de kullanacağını. Elbette farkındayız bu sanatçıların bir

Picasso, bir Jack London olmadığını ama bekliyoruz olmalarını. Zira gördükleri bir dünyayı tasvir ediyorlarsa eğer ufuklarında umut olmalı. Berilerinde bıraktıkları dünya açlığa teslim olmamışların dünyası, ne gelişmiş demokrasi diye yağlanan Roma’nın güçlü ordusu durdurdu kölelerin özgürlük isyanını ne durduracak bilmem kaçınıcı yüzyılda geçen geleceğin uzay araçlarına, lazer silahlarına sahip orduları.

Sanatçılar görmediniz mi Tayland’da popülist bir eğilim de olsa Açlık Oyunları’nın simgesini kopyalayarak sokağa çıkan hükümet karşıtlarını. Görmediniz mi Vandetta’dan “Bu maskenin altında bir fikir var, ve fikirlere kurşun işlemez!” repliğini ezberleyip dünyanın dört bir yanında aynı maskeyle barikat kuranları.

Gören göz için biz buradayız işte. Değişecek dünyanın açlığı yaratan krallarına karşı açlık oyunlarını redderek sokakta, fabrikada, okuldayız. Yaşamın her alanında açlığa karşı durup üretimin kalbinde söyleyeceğimiz tek ve son sözümüzü. Sınıfın yıkıcı gücü tüm açlığı bertaraf edecek. Ütopik bir romandan bahsetmiyoruz. Ya da filmini izlemedik bu yazılanların. Bilimsel sosyalizm anlatıyor bunu. Tarihin gelişim seyri bizi açlık oyunlarına götürmesini engelleyecek tek güç sınıfın yumruğunu vurması olacak. 19. yüzyılın karanlık çarlıklarını, krallıklarını, tanrının yeryüzündeki temsilcilerini bertaraf ettiyse yine öyle yine aynı toklukla çıkacağız bugünün açlık kralları burjuvazinin karşısına. Savaşları, bunalımları yazan kitaplar yazacak açlık ordusunun sınıf kınıyla yarattığı devrimleri...

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/25 * 20 Haziran 2014
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

EKİM GENÇLİĞİ II. YAZ KAMPİ

7-13 Temmuz / İzmir Seferihisar

PRAKSİS

Atölyeler
Etkinlikler
Sunumlar
Söyleşiler

AHURA
RİTİM
TOPLULUĞU

İMRE
AZEM

GREIF İŞÇİLERİ

yazkampi2014@yandex.com

 Ekim Gençliği

 @ekimgencligi